

The background of the entire image is a black field densely populated with illustrations of strawberry plants. These plants feature green serrated leaves, delicate white five-petaled flowers with yellow centers, and ripe red strawberries with visible seeds. Some plants also show small, unopened buds. The illustrations are rendered in a detailed, almost etched style.

Содни Ларк

БЕЗМИЛОСТЕН

ПРИШ

 ciela

Brutal Prince

Copyright © 2022, 2023 by Sophie Lark

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

All rights reserved.

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайн на корица*

© Лине Мария Ериксън, *илустрации*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4883-7

Съдържание

[Саундтрак](#)

- [1. Еида Гало](#)
- [2. Калъм Грифин](#)
- [3. Еида](#)
- [4. Калъм](#)
- [5. Еида](#)
- [6. Калъм](#)
- [7. Еида](#)
- [8. Калъм](#)
- [9. Еида](#)
- [10. Калъм](#)
- [11. Еида](#)
- [12. Калъм](#)
- [13. Еида](#)
- [14. Калъм](#)
- [15. Еида](#)
- [16. Калъм](#)
- [17. Еида](#)
- [18. Калъм](#)
- [19. Еида](#)
- [20. Калъм](#)
- [21. Еида](#)
- [22. Калъм](#)
- [23. Еида](#)
- [24. Калъм](#)
- [25. Еида](#)
- [26. Калъм](#)
- [27. Еида](#)
- [28. Калъм](#)
- [29. Еида](#)
- [30. Калъм](#)
- [Епилог](#)
- [Бонус глава](#)

[За автора](#)

[Издателско каре](#)

[Бележки под линия](#)

Софи Ларк

БЕЗМИЛОСТЕН ПРИНЦ

Превод от английски език
Карина Горанова

 ciela

Тази книга е за онези, които ми казаха, че Ейда ги е вдъхновила да бъдат силни. Тя е олицетворение на несломимия дух във всяка от нас. Тя е решимостта да се смееш, когато животът е труден, и никога, ама никога да не бъдеш нещо друго освен самата себе си. Останете необуздани, вие прекрасни дами.

XOX\O

САУНДТРАК

1. „Hate Me“ – Nico Collins
2. „You Don’t Own Me“ – SAYGRACE
3. „Boyfriend“ – Selena Gomez
4. „Midnight Sky“ – Miley Cyrus
5. „Somethin’ Bad“ – Miranda Lambert
6. „Sweet but Psycho“ – Ava Max
7. „Love the Way You Lie“ – Rihanna
8. „Ballroom Blitz“ – The Smuts
9. „Poison & Wine“ – The Civil Wars
10. „Falling Slowly“ – Glen Hansard
11. „Make You Feel My Love“ – Adele
12. „Gnossienne: No. 1“ – Erik Satie

Музиката е голяма част процеса ми на писане. Когато видите, пуснете си посоченото парче и то ще съответства на сцената – като във филмов саундтрак.

ЕЙДА ГАЛО

В ЧИСТИЯ НОЩЕН ВЪЗДУХ НАД ЕЗЕРОТО ИЗБУХВАТ ФОЙЕРВЕРКИ, които се разпукват като цветя, понасят се надолу в искрящи кълбета дим и се приземяват във водата.

При първия пукот баща ми трепва. Той не обича шумни и неочаквани неща. Ето защо понякога му лазя по нервите – успявам да бъда и двете, даже когато се опитвам да се държа прилично.

Виждам намръщеното му лице, осветено от сини и златни светлини. Да, определено изражението му е същото, както когато ме гледа.

– Искаш ли да хапнем вътре? – пита го Данте.

Тъй като нощта е топла, всички седим на терасата. Чикаго не е Сицилия – тук трябва да се възползваш от възможността да ядеш на открито, когато можеш. И все пак, ако не е шумът от трафика отдолу, човек би могъл да си помисли, че е в италианско лозе. Масата е подредена със съдове от каменна керамика, които са донесени от прародината ни преди три поколения, а перголата над главата ни е плътно покрита с лисичо грозде¹, засадено от татко за сянка. От лисичото грозде не може да се прави вино, но поне става за конфитюр.

Баща ми поклаща глава.

– Тук е добре – казва той кратко.

Данте изсумтява и се връща към тъпченето на пиле в устата си. Толкова е грамаден, че вилицата изглежда комично малка в ръката му. Прегърбил се е над чинията си и яде като прегладнял.

Данте е първородният, затова седи от дясната страна на баща ми. Ниро е отляво, а Себастиан е до него. Аз съм в другия край на масата, където щеше да седи и майка ми, ако все още беше жива.

– Какъв празник е днес? – пита Себастиан, когато поредна фойерверк ракета се издига в небето.

– Няма празник. Днес е рожденият ден на Неса Грифин – отговарям му аз.

Палатът на семейство Грифин се намира точно на брега на езерото, в сърцето на Голд Коуст. Изстрелват фойерверки, за да се уверят, че абсолютно всички в града знаят, че тяхната малка принцеса празнува – сякаш за събитието вече не е разтръбено като за „Олимпийските игри“ и „Оскарите“ взети заедно.

Себастиан не знае, защото не обръща внимание на нищо, което не е баскетбол. Той е най-малкият от братята ми и най-високият. Получи пълна стипендия за Чикагския обществен университет. Доста е добър, защото когато го посещавам в кампуса, виждам как момичетата го зяпат и се кикотят, където и да отиде той. Понякога събират смелост и го молят да им подпише тениските.

– Как така не бяхме поканени? – пита Ниро с тон, пропит от сарказъм.

Не сме, защото мразим семейство Грифин, както и те нас.

Списъкът с гостите им е внимателно изготвен. Включва светски личности, политици и всякакви други хора, добавени в него заради изгодата, която може да бъде извлечена от тях, или заради тайните им. Съмнявам се, че Неса познава някой от тях.

Не че ще си изплача очите за нея. Чух, че баща ѝ е наел Деми Ловато да пее. Не е Холзи, но все пак е доста добре.

– Какво ново покрай „Оук Стрийт Тауър“? – татко пита Данте, докато съсредоточено реже пилешкото си месо.

Дяволски добре знае как върви „Оук Стрийт Тауър“, защото следи абсолютно всичко, построено от „Гало Кънстракшън“. Просто сменя темата, защото мисълта, че семейство Грифин пият шампанско и уговарят сделки с висшето общество на Чикаго, го дразни.

Не ми пука какво правят Грифин. Само дето не обичам някой да се забавлява без мен.

Ето защо, докато баща ми и Данте мърморят за небостъргача, прошепвам на Себастиан:

– Трябва да отидем там.

– Къде? – пита той и изпива цяла чаша мляко. Останалите прием вино. Себастиан се опитва да се поддържа във върхова форма за дриблиране и коремни преси или за каквото там, мамка му, отборът му от грамадни орки прави по време на тренировки.

– Трябва да отидем на партито. – Поддържам гласа си тих.

Ниро се оживява. Винаги проявява интерес към неща, с които ще си навлече неприятности.

– Кога?

– Веднага след вечеря.

– Не сме в списъка – възпротивява се Себастиан.

– Исусе. – Завъртам очи. – Понякога се чудя дали изобщо си Гало. Ти се боиш дори да пресечеш на червено?

Двамата ми по-големи братя са истински гангстери. Занимават се с мръсната работа в семейния ни бизнес. Себастиан си мисли, че ще стане професионален баскетболист. За разлика от нас, той живее в съвсем друга реалност. Опитва се да бъде добро момче, спазващ закона гражданин.

Въпреки това, той е най-близо до възрастта ми и вероятно е най-добрият ми приятел, макар че обичам всичките си братя.

– Идвам, нали така? – казва и ми се ухилва в отговор.

Данте ни поглежда строго. Продължава да говори с баща ни, но знае, че кроим нещо.

След като всички сме приключили с пилето, Грета поднася панакотата. Тя е наша икономка от сто години и вторият ми най-любим човек след Себастиан. Набита е, но някак привлекателна и има повече сиви кичури в косата си, отколкото червени.

Грета е направила панакотата ми без малини, защото знае, че не харесвам семките им. Тя няма нищо против, че съм разглезена и нахална. Хващам главата ѝ и я целувам по бузата, докато оставя десерта пред мен.

– Ще изпусна подноса заради теб! – казва тя, докато се опитва да се отскубне.

– Не си изпускала поднос нито веднъж през целия си живот.

На баща ми му отнема цяла шибана вечност, за да изяде десерта си. Той едва-едва отпива от виното си и говори ли говори за синдиката на електротехниците. Кълна се, че Данте нарочно го оставя да разтяга локуми, само за да ни вбеси. По време на тези официални вечери татко очаква от всички ни да стоим тук до последно. Забранени са и телефони на масата, което всъщност е мъчение, защото усещам как мобилният ми постоянно вибрира в джоба ми, докато получавам съобщения от кой знае кого. Надявам се, че не са от Оливър.

Скъсах с Оливър Касъл преди три месеца, но той не разбира посланието. Ако не спре да ме дразни, може да се наложи да го халосам с чук по главата.

Най-накрая татко приключва с храненето. Всички вземаме толкова чинии и съдове, колкото можем да носим, за да ги оставим в мивката за Грета.

Тогава татко се оттегля в офиса си, за да изпие втората си за вечерта чаша вино, а ние със Себастиан и Ниро се промък-ваме долу.

Разрешено ни е да излизаме в събота вечер. В края на краищата всички сме пълнолетни – в моя случай отскоро. И все пак не искаме татко да ни попита *къде* отиваме.

Нагъпкваме се в колата на Ниро, защото ще ни бъде най-забавно да се мотаем със свален гюрук на „Шевролет Бел Еър“ от 57-ма.

Ниро завърта ключа и фаровете осветяват гигантския силует на Данте. Стои отпред със скръстени ръце и прилича на Майкъл Майърс, който се готви да ни убие.

Себастиан подскача, а аз изпищявам.

– Блокираш колата – отбелязва Ниро сухо.

– Това е лоша идея – казва Данте.

– Защо? – Ниро е в състояние да накара гласа си да звучи невинно, въпреки че нито един човек на Земята няма да му повярва, че е невинен. За каквото и да било. – Само ще се поразходим с колата.

– Нима? – отвръща Данте, без да помръдне от мястото си. – Право надолу по „Лейк Шор Драйв“.

Ниро сменя тактиката.

– И какво ако е така? Това е най-обикновено парти за шестнайсети рожден ден.

– Неса е на деветнайсет – поправам го аз.

– Деветнайсет? – Ниро поклаща глава с отвращение. – Защо изобщо са... Няма значение, сигурно е някаква ирландска глупост. Извинение, за да се изтъкнат.

– Можем ли да тръгваме? – пита Себастиан. – Не искам да стоя навън до прекалено късно.

– Влизай или се разкарай от пътя ни! – извиквам на Данте.

Той гледа към нас още минута, след което свива рамене.

– Добре, но аз ще съм отпред.

Без да споря се прехвърлям на задната седалка и оставям Данте да седне отпред. Малка цена, която трябва да платя, за да вкарам големия ми брат в отбора на „Парти унищожителите“.

Понасяме се надолу по улица „ЛаСал“ и се наслаждаваме на въздуха от ранното лято, нахлуващ в колата. Ниро има черно сърце и притежава зъл нрав, но никога не бихте го разбрали от начина, по който кара. Шофирането му е гладко като бебешко дупе – спокойно и внимателно.

Вероятно защото обича „Шевролета“ си и е вложил хиляди часове труд в него. Или може би шофирането е единственото нещо, което го отпуска. Така или иначе, винаги ми е харесвало да го гледам с протегна на волана ръка,

докато вятърът развява назад гладката му коса, а очите му са притворени като на котка.

Голд Коуст не е далече. Всъщност на практика сме съседни – ние живеем в Стария град, който е право на север. Двата квартала са красиви по свой собствен начин, но не си приличат много. Нашата къща гледа точно към парка „Линкълн“, докато тяхната – към езерото. Старият град обаче е тъкмо това, което подсказва името му – адски стар. Къщата ни е построена през викторианската епоха. Улицата пред нея е тиха и пълна с огромни вековни дъбове. Близо сме до църквата „Свети Михаил“, за която баща ми искрено вярва, че е била пощадена от пожара в Чикаго само благодарение на Божията намеса.

Голд Коуст е много модерен. Изгъзница с позъорски ресторанти, магазини и именията на най-богатите копелета в Чикаго. Имам чувството, че съм скочила трийсет години напред в бъдещето, само докато сме шофирали до тук.

Със Себастиан и Ниро планирахме да се промъкнем отзад в имота на Грифин и да откраднем униформите на някого от кетъринга да речем. Данте, разбира се, не участва в глупостите ни. Той просто плъзва в ръката на охранителя на входа пет стотарки, за да „намери“ имената ни в списъка, и мъжът ни махва да влезем.

Вече знам как изглежда къщата на семейство Грифин, без дори да съм я виждала, защото беше голяма новина, когато я купиха преди няколко години. По онова време беше най-скъпото имение в Чикаго. Четиринайсет декара срещу скромните двайсет и осем милиона долара.

Баща ми им се присмя и каза, че това е все едно ирландците са дръпнали клечката на парите си. *Ирландецът ще носи костюм за хиляда и двеста долара, докато в джоба си няма пари даже за една бира.*

Семейство Грифин могат да си купят много бири. Те имат пари за горене и буквално това правят в момента, изстрелват фойерверки, с които продължават да се опитват да засрамят Дисни Уърлд.

Не ме интересуват цветните искри – искам скъпарското шампанско, разнасяно от сервитьорите, а след това и онова, което е подредено във формата на пирамида на шведската маса. Ще докарам до фалит надутите снобари, като погълна хайвер и месо от раци в количество, равняващо се на собственото ми тегло.

Партито е на открито на широката зелена морава. Нощта е идеална за това – поредното доказателство за късмета на ирландците. Всички се смеят и разговарят, тъпчат се и дори танцуват малко, въпреки че изпълнението на Деми Ловато все още не е започнало и музиката я пуска обикновен диджей.

Предполагам, че трябваше да се преоблека. Не виждам нито едно момиче, което да не е с лъскава парти рокля и токчета. Това обаче би било адски изнервящо на меката трева, затова се радвам, че съм със сандали и къси панталонки.

Съзирам Неса Грифин, заобиколена от хора, които я поздравяват за монументалното ѝ постижение да остане жива в продължение на деветнайсет години. Облечена е в хубава кремава лятна рокля – семпла и бохемска. Светло-кестенявата ѝ коса е разпусната около раменете ѝ, а лекият тен и няколкото лунички по носа ѝ, изглеждат сякаш е била на езерото цяла сутрин. Опиянена е от щастие и се изчервява от цялото това внимание.

Честно казано, от всички членове на семейство Грифин, Неса е най-добрата. Учихме в една гимназия. Не бяхме точно приятелки, тъй като тя беше една година след мен и е малко от типа, който обича да угодничи, но изглеждаше достатъчно мила.

Сестра ѝ, от друга страна...

Дори сега мога да я видя как мъмри някаква сервитьорка, докато горкото момиче не се облива в сълзи. Риона Грифин носи една от онези строги, прилепнали по тялото рокли, които са подходящи по-скоро за заседателната зала, отколкото за парти на открито. Косата ѝ е прибрана в прическа, която е по-строга дори и от роклята ѝ. Няма друг човек, на когото огненочервената коса да му отива по-малко – сякаш гените са се опитали да я развеселят, а самата Риона им е казала: *Много ви благодаря, но не съм се забавлявала нито веднъж през целия си живот.*

Тя оглежда гостите, сякаш иска да отсее важните. Завъртам се, за да напълня чинията си, преди да ме е видяла.

Още щом пристигнахме, братята ми се разпръснаха. Забелязвам Ниро да флиртува с една красива блондинка на дансинга. Данте отиде до бара, защото не пожела да пие префърцунено шампанско. Себастиан напълно изчезна – нещо, което не е лесно за постигане, когато си висок два метра. Предполагам, че е видял познати. Всички го харесват и има приятели навсякъде.

Колкото до мен, аз трябва да се изпишкам.

Грифин са докарали няколко химически тоалетни, които са дискретно разположени от другата страна на двора и са покрити от прозрачен навес. Няма да пишкам във външна тоалетна, дори и да е изискана. Ще го направя в истинската тоалетна на Грифин, точно там, където седат снежнобелите им дупета. Плюс това ще имам възможност да хвърля едно око на къщата им.

Коства ми известно лавиране, защото пред входа на къщата си те имат много по-голяма охрана, а аз нямам пари за подкупи. Премам платнена салфетка през рамото си, открадвам подноса, зарязан от разплаканата сервитьорка, и са ми нужни само няколко празни чаши, които да поставя върху него, за да се шмугна право в кухнята за

персонала.

Оставям съдовете в мивката, както подобава на един скромнен и добросъвестен служител, и после се пъхам в самата къща.

Еха, шибаната къща е хубава. Искам да кажа, наясно съм, че с тях трябва да сме смъртни врагове и така нататък, но мога да оценя място, обзаведено по-добре от всичко, което някога съм виждала в „Хаус Хънтърс“. Даже и в „Хаус Хънтърс Интернешънъл“².

Вътрешният дизайн е по-изчистен, отколкото бих очаквала – всичко наоколо е гладки кремави стени и естествено дърво, ниски модерни мебели и осветителни тела в индустриален стил.

Заобиколена съм и от много оригинални произведения на изкуството – картини, които приличат на цветни кубчета, и скулптури, направени от струпани елементи с различна форма. Не съм тотално невежа – знам, че рисунките са Ротко³, или поне изглеждат като негови. Но също така съм наясно, че не бих могла да направя толкова красива къща, дори и за целта да разполагах със сто години и неограничен бюджет.

Сега определено се радвам, че се промъкнах вътре, за да пишкам.

Намирам най-близката баня в коридора и тя, разбира се, е олицетворение на лукса. С възхитителен лавандулов сапун, меки и пухкави кърпи и вода, която излиза от чешмата с перфектната температура – нито прекалено студена, нито твърде гореща. Кой знае, мястото е толкова голямо, че нищо чудно да съм първият човек, който стъпва тук. Вероятно всеки член на семейство Грифин си има своя собствена баня. Всъщност вероятно се губят в този лабиринт, когато са подпийнали.

Наясно съм, че след като приключа, трябва да се върна отвън. Получих моето малко приключение, така че няма нужда да си насилвам късмета.

И въпреки това осъзнавам, че вече се промъквам по широкото извито стълбище към горния етаж.

Първият етаж беше твърде официален и стерилен, като изложбен салон. Искам да видя къде всъщност живеят тези хора.

Вляво от стълбището откривам спалня, която вероятно принадлежи на Неса. Тя е деликатна и женствена, пълна с книги, плюшени играчки и артистични принадлежности. На нощното шкафче има укулеле, а няколко чифта маратонки са изритани под леглото. Единственото нещо, което не е чисто и ново, са балетните палци, провесени от панделките им през дръжката на вратата. Изглеждат, все едно са ги ръфали кучета, чак с дупки на сатенените пръсти.

Срещу стаята на Неса има друга, която вероятно принадлежи на Риона. Тя е по-голяма и безупречно подредена. В нея не виждам никакви доказателства за хобита, само красиви азиатски акварели, висящи по стените. Разочарована съм, че Риона няма етажерки със стари трофеи и медали, защото тя определено ми прилича на такъв тип човек.

След стаите на момичетата е главната спалня. Няма да влизам там. Струва ми се погрешно на съвсем друго ниво. Трябва да има някаква граница, която няма да прекрача, когато се промъквам в нечий дом.

Завъртам се в обратната посока и се озовавам в голяма библиотека.

Ето това е мистериозното нещо, за което дойдох тук.

Какво четат Грифин? Дали всичко това са класики с кожени корици или пък са тайни почитатели на Ан Райс? Има само един начин да разбера...

Изглежда, че предпочитат биографии, специализирани книги за архитектура и да, всички класици. Даже имат цял раздел, посветен на известните ирландски писатели от миналото, като Джеймс Джойс, Джонатан Суифт, Уилям Бътлър Йейтс и Джордж Бърнард Шоу. Няма Ан Райс, но поне имат Брам Стокър.

О, я виж ти, притежават дори подписано издание на „Дъблинчани“⁴. Не ми пука какво се говори – никой не разбира тази шибана книга. Ирландците са ѝ големи фенове и претендират, че е литературен шедевър, докато аз съм почти сигурна, че е чиста безсмислица.

Освен рафтовете с книги от пода до тавана, библиотеката е пълна с удобни кожени фотьойли, три от които са подредени около голяма зидана камина. Въпреки топлото време, зад решетката пламти огън – съвсем малък. Горят истински брезови цепеници, които миришат приятно. Над камината виси картина на красива жена, а под нея са поставени настолен и пясъчен часовник. Между двата има стар джобен часовник.

Вдигам го от полицата на камината и го усещам изненадващо тежък в ръката ми. Металът е топъл на допир, вместо хладен. Не мога да преценя дали е месинг или злато. Част от верижката му все още е прикрепена към него, макар че е наполовина по-къса от оригиналната си дължина. Капачето му е толкова надраскано и изхабено, че не мога да различа какво е било изобразено върху него. Освен това не знам как да го отворя.

Човъркам затварящия механизъм, когато чувам звук в коридора – глухо подрънкване. Пъхвам часовника в джоба си и се скривам зад едното от креслата, най-близкото до огъня.

В библиотеката влиза мъж – висок, тъмнокос, около трийсетгодишен. Облечен е в ушит по поръчка костюм,

който му приляга идеално, и е страшно издокаран. Представителен е, но по някакъв дързък начин – като че ли би те избугал от спасителна лодка, ако в нея няма достатъчно място. А нищо чудно и ако си забравил да си измиеш зъбите.

Не съм срещала този пич досега, но съм почти сигурна, че това е Калъм Грифин – най-голямото дете в семейство Грифин. Което означава, че той е най-неподходящият човек, който може да ме спипа в библиотеката им.

За съжаление, изглежда, че планира да остане известно време. Сяда на едно кресло, едва ли не точно срещу мен и започва да чете имейлите на телефона си. В едната си ръка държи чаша с уиски и отпива от нея. Този звук чух – от кубчетата лед, които потракват, докато се удрят едно в друго.

Зад креслото е изключително тясно. Трябва да се свия на кълбо, така че главата и краката ми да не стърчат от двете му страни, а килимът върху дървения под не е много мек. Освен това в такава близост до огъня е адски горещо, сигурно е четиресет градуса.

Как, по дяволите, ще се измъкна оттук?

Калъм продължава да отпива и да чете. Глътка. Чете. Глътка. Чете. Единственият друг звук е от пукането на брезовите цепеници.

Колко време ще седи тук?

Не мога да остана до безкрай. Братята ми всеки момент ще започнат да ме търсят.

Не обичам да съм приклепана на едно място. Започвам да се потя се от жегата и напрежението.

Ледът в чашата на Калъм звучи толкова охлаждащо и освежаващо. Господи, искам едно питие и да си тръгна.

Колко шибани имейли има този?

Разтревожена съм и раздразнена, затова измислям план. Май най-глупавият план, който някога ми е хрумвал.

Пресягам се зад гърба си и хващам пискюла, който виси от завесите. Златен и дебел пискюл, прикрепен към зелени кадифени завеси.

Издърпвам го максимално надолу, колкото е възможно, и вече съвсем спокойно мога да го промуша над решетката, директно в жаравата.

Намерението ми е да го оставя да пуши, което ще отвлече вниманието на Калъм и ще ми позволи да пропълзя от другата страна на фотьойла и да изляза през вратата. Това е гениалният ми план, но тъй като не се намирам в шибан роман с Нанси Дрю⁵, ето какво се случва всъщност.

Шнурът лумва в пламъци, сякаш е бил потопен в бензин, и опърля ръката ми. Пускам го и той се залюлява обратно към завесата, която мигновено се запалва и пламъците стигат чак до тавана.

Ако трябва да съм честна, сега целта ми да отклоня вниманието на Калъм Грифин е постигната. Той извиква и скача на крака, като прекатурва креслото си. Разсейването му обаче идва с цената на всяка изтънченост, която бих могла да проявя, защото сега трябва да напусна скривалището си и да избягам от стаята. Не знам дали Калъм ме е видял или не, но и не ме интересува.

Мисля, че трябва да потърся пожарогасител или вода, или нещо подобно. Освен това мисля, че трябва незабавно да се омета от тук, мамка му.

Втората мисъл печели – спринтирам надолу по стълбите колкото мога по-бързо.

В долния край на стълбището се забивам в някого друго. Това е Ниро с красивата блондинка точно зад него. Косата ѝ е разрошена, а той има червило на врата си.

– Иисусе, това нов рекорд ли е? – Почти съм сигурна, че я е срещнал преди около осем секунди.

– Вероятно. – Ниро свива рамене и върху дяволски красивото му лице се появява лек намек за усмивка.

Той се взира нагоре към стълбите, където димът вече се стеле над парапета, докато Калъм Грифин продължава да креши в библиотеката.

– За какво е всичко...

– Няма значение. – Хващам го за ръката. – Трябва да се махаме оттук.

Докато го влача към кухнята за персонала, не успявам да последвам собствения си съвет и хвърлям поглед назад през рамото си. Калъм Грифин стои на върха на стълбището и ни гледа кръвнишки.

Спринтираме през кухнята, като по пътя си събаряме поднос с хапки, а след това излизаме през вратата обратно на поляната.

– Ти намери Себастиан, а аз ще взема Данте – казва Ниро. Той изоставя блондинката, без да ѝ каже нито дума, и се затичва през двора.

– Какво, по дяволите? – казва тя.

Хуквам в обратната посока и се оглеждам за върлинещата фигура на най-малкия ми брат.

Вътре в имението прозвучава вой на противопожарна аларма.

КАЛЪМ ГРИФИН

ПАРТИТО НА НЕСА ЗАПОЧВА СЛЕД ПО-МАЛКО ОТ ЧАС, А ВСЕ ОЩЕ СЪМ задържан при родителите ми, в кабинета на баща ми. Това е една от най-големите стаи в къщата, по-голяма е от главната спалня и библиотеката. Кое е подходящо, защото бизнесът е ядрото на нашето семейство – основната цел на клана Грифин. Почти съм убеден, че родителите ми са имали деца, само за да могат да им разпределят роли в империята, създадена от тях.

Със сигурност са искали да имат повече деца. Разликата между мен и Риона е четири години, а между нея и Неса – шест. В тези промеждутъци майка ми е имала седем неуспешни бременности, всяка от които е завършила със спонтанен аборт или с раждане на мъртво бебе.

Тежестта на всички тези изгубени бебета лежи на плещите ми. Аз съм най-големият и единственият син. Само аз мога да изпълня задължението на мъжете от клана Грифин. Аз ще продължа рода и завета ни.

Риона ще се раздразни, ако ме чуе да го казвам. Тя се вбесява от всякакви намеци, че помежду ни има разлика само защото аз съм по-възрастен и съм мъж. Зарекла се е, че никога няма да се омъжи или да промени името си. Да роди деца, също. Това последното истински вбесява родителите ни.

Неса е много по-отстъпчива. Тя угажда на хората и не би направила нищо, с което да подразни скъпите ни стари майка и баща. За съжаление, живее в шибан измислен свят. Толкова е мила и състрадателна, че няма ни най-малка представа какво е необходимо, за да задържи това семейство на власт. Ето защо е почти безполезна.

Това не означава, че не ми пука за Неса. Тя е така неподправено добра, че е невъзможно да не я обичаш.

Радвам се днес да я видя щастлива. На седмото небе е заради партито, въпреки че то няма почти нищо общо с нея. Тя припка наоколо, опитва всички десерти и се възхищава на украсата, без да подозира, че единствената причина за събитието е да си осигурия подкрепа за кампанията ми да стана кмет на Четиресет и трети район.

Изборите са след месец. Четиресет и трети район включва цялото крайбрежие на езерото: Линкълн парк, Голд коуст и Стария град. След кмета на града, това е най-влиятелната административна позиция в Чикаго.

През последните дванайсет години, допреди да го хвърлят в затвора, мястото заемаше Патрик Райън. Преди него на този пост, в продължение на шестнайсет години, беше майка му – Сърша Райън. Тя вършеше работата си много по-добре от него и явно по-умело, след като не я бяха хванали да бърка в кацата с меда.

В много отношения да си районен кмет е по-добре от това да си кмет на целия град. Ти си властваш над района си. Благодарение на правомощията на заеманата длъжност, имаш последната дума по отношение на парцелирането на териториите и благоустройството, на заемите и субсидиите и на законодателството и инфраструктурата. Можеш да правиш пари на светло, на тъмно и помежду тях. Всичко минава през районния кмет и всички му дължат услуги. Почти невъзможно е да бъде хванат.

И въпреки това алчните шибанци вършат толкова безогледни престъпления, че успяват да попаднат под ударите на закона.

Аз няма да съм като тях. Ще поема контрола над най-богатия и влиятелен район в Чикаго и после ще направя така, че той да управлява целия проклет град.

Защото това правят представителите на семейство Грифин. Ние градим империята си. Никога не спираме. И никога не ни хващат.

Единственият проблем е, че и други се домогват до позицията на районен кмет. Разбира се, че ще е така – това е перлата в короната на властта в града.

Основните претенденти са Кели Хопкинс и Боби Ла Спата.

Хопкинс не би трябвало да е проблем. Кандидатурата ѝ е изградена върху борбата с корупцията и глупави обещания да прочисти кметството. Тя е млада идеалистка и няма представа, че е скочила в аквариум пълен с акули, накичена с прясно месо. Лесно ще я унищожа.

Ла Спата е известно предизвикателство.

Той има голяма подкрепа, включително от синдикатите на електротехниците и пожарникарите, плюс италианците. На практика никой не го харесва – той е буйно копеле, което през половината време е пиян, а през другата половина го спипват с поредната любовница. Ла Спата обаче знае на кого да бутне подкуп и всички го познават. Мнозина му дължат услуги.

Парадоксално, но ще ми бъде по-трудно да се отърва от него, отколкото от Хопкинс. Тя разчита на неопетнения си имидж, но щом изровя (или скалпя) някаква мръсотия за нея, тя ще потъне.

Недостатъците на Ла Спата обаче отдавна се знаят от всички. Те са стари новини. Той е толкова разгулен, че никой не очаква нещо по-различно от него. Ще трябва да намеря друг начин, по който да го отстраня.

Това обсъждаме с родителите ми сега.

Баща ми се е подпърлял на бюрото си, скръстил ръце пред гърдите си. Той е висок, здрав, със стилно подстригана сива коса и очила с рогови рамки, които му придават интелектуален вид. Никога не бихте предположили, че е започнал като главорез, който е чупил капачките на късметлиите, пропуснали да си платят дълговете.

Майка ми е слаба и дребна жена с права руса коса, оформена в „боб“ прическа. Застанала е до прозореца и наблюдава кетъринга, разположен на поляната. Знам, че иска да отиде там колкото е възможно по-бързо, но въпреки това няма да спомене нищо по въпроса, докато срещата ни не приключи. Може и да изглежда като съвършената светска дама, но е инвестирана толкова дълбоко във всеки детайл на семейния бизнес, колкото и аз.

– Непременно разговаряй с Карденас – казва баща ми. – Той ръководи синдиката на пожарникарите. Ще трябва да го подкупим. Опитай се да си тактичен, защото обича да се преструва, че е над тези неща. Марти Рико ще иска да му обещаем, че ще променим парцелирането на „Уелс Стрийт“, за да може да намести апартаментите си там. Очевидно ще се откажем от обещанието за достъпни жилища. И Лесли Дауъл ще бъде тук, но не съм сигурен какво...

– Иска увеличаване на обществените училища – незабавно отговаря майка ми. – Осигури ѝ го и ще се погрижи всички жени в Съвета по образованието да те подкрепят.

Знаех си, че ни слуша.

– Риона може да се заеме с Уилям Калахан – отбелязвам аз. – Той си пада по нея открай време.

Устните на майка ми се свиват. Тя е на мнение, че е неподобаващо сексапилът да се използва като лост. Греша. Нищо не е непристойно, ако върши работа.

След като сме прегледали списъка с гостите и сме разпределили с кои ще трябва да си поговорим, сме готови да приключваме срещата и да се захващаме за работа.

– Нещо друго? – питам баща ми.

– За тази вечер това е всичко. Скоро обаче ще трябва да обсъдим *Братерство*.

На лицето ми се изписва гримаса.

Полската мафия става все по-голям трън в задника ми. Шибаните диваци не разбират как се правят нещата в днешно време. Все още живеят в ерата, когато споровете са се разрешавали с разчленяване и хвърляне в реката.

И аз бих го направил, ако се наложи, но се опитвам да постигна някакво споразумение, преди да се стигне до там.

– Какво за тях?

– Тимон Заяц иска да се срещнете.

Това е сериозно. Заяц е големият шеф – Касапина от Богота. И не го искам в кабинета си.

– Нека го обсъдим утре – отвърщам на баща ми.

Тази вечер не искам да мисля за това.

– Добре. – Той се изправя и придърпва подгъва на самото си обратно на мястото му.

Майка ми го оглежда, за да се увери, че изглежда добре, след което се обръща към мен.

– Това ли си облякъл? – пита тя и повдига една от перфектно оформените си вежди.

– Какво му е?

– Малко е официално.

– Татко носи костюм.

– Майка ти иска да каже, че приличаш на погребален агент – отбелязва баща ми.

– Млад съм и искам да изглеждам по-зрял.

– При все това ти е нужен стил – казва той.

Въздъхвам. Добре осъзнавам важността на имиджа. Всичките ми костюми са по поръчка. По съвет на моя асистент, наскоро започнах да нося късо подстригана брада. И все пак е уморително да се преобличаш по три пъти на ден, за да приспособиш перфектно външния си вид към случая.

– Ще се преobleка – обещавам им.

Когато излизам от офиса, срещам Риона в коридора. Тя вече е облечена за партито, а когато ме вижда, присвива очи.

– Какво правихте там? – Мрази да е държана настрана от нещо.

– Обсъждахме стратегията за тази вечер.

—Защо не бях поканена?

– Защото аз се кандидатирам за районен кмет.

На бузите ѝ се появяват ярки цветни петна, което още от детството ѝ е признак, че е обидена.

– Трябва да говориш с Калахан от мое име – казвам ѝ аз, за да изглежда нещата. За да разбере, че и тя е нужна. –

Той ще ме подкрепи, ако ти го помолиш.

– Да, ще те подкрепи, – отговаря Риона високомерно. Наясно е, че върти шефа на полицията на малкия си пръст.

– Външният му вид не е лош, но не мога да кажа същото за дъха му.

– В такъв случай не стой прекалено близо.

Риона кимва. Отдаден боец е и никога не ме е разочаровала.

– Къде е Неса?

Тя повдига рамене.

– Кой знае, припка наоколо. Трябва да ѝ сложим звънче.

– Ако я видиш, изпрати я при мен.

Истината е, че все още не съм честитил рождения ден на Неса и не съм ѝ дал подаръка. Бях адски зает.

Изтичвам нагоре по стълбите и после по целия път надолу по коридора до моята спалня. Не ми допада, че на трийсет години продължавам да живея със семейството си, но така е по-удобно да работим заедно. Освен това, за да станеш районен кмет, задължително трябва да живееш в района. Не разполагам с време за търсене на къщи.

Ако не друго, стаята ми е в отсрещния край на къщата, точно противоположния спрямо главната спалня. Помещението е голямо и удобно – когато се върнах от колежа, съборихме стена, за да го преустроим в личен апартамент с прилежащ към него офис. Може да се каже, че е почти самостоятелен, защото огромната библиотека го отделя от стаите на всички останали.

Чувам гостите, които вече започват да пристигат. Преобличам се в най-новия си костюм „Дзения“, след което се връщам долу, за да се смеся с тях.

Всичко върви гладко, както винаги, когато майка ми е организаторът. Виждам елегантната ѝ руса коса от другата страна на поляната и чувам тихия ѝ, премерен смях, докато се опитва да обърне внимание на най-скупните и на най-важни гости.

Минавам един по един хората от моя списък – Карденас, Рико и Дауъл, когато всеки от тях пристига.

Около час по-късно започват фойерверките. Насрочени са да съвпадат със залеза, така че блестящите гърмежи се открояват на фона на наскоро потъмнялото небе. Тази вечер няма вятър и езерото е гладко като стъкло. Водата отразява фойерверките като огледало.

Повечето гости са с озарени от светлините лица и отворени от изумление усти, когато се обръщат, за да наблюдават шоуто.

Не си правя труда да гледам, а използвам възможността да обходя с поглед тълпата, за да проверя дали не съм пропуснал някой, с когото е трябвало да разговарям.

Вместо това виждам някой, който определено не е бил поканен – високо тъмнокосо хлапе, което стои с куп приятели на Неса. Той се извисява над тях, така че вероятно е поне метър и деветдесет. Почти съм сигурен, че е шибаният Гало. Най-малкият.

В този момент Лесли Дауъл подхваща отново разговор с мен и ме разсейва. Когато пак хвърлям поглед назад към групичката, високия младеж го няма. Ще трябва да говоря с охраната и да им кажа да внимават.

Преди това обаче трябва да хапна нещо. Днес почти нямах време да ям. Грабвам няколко скариди от бюфета и се оглеждам за подходящо питие.

Сред гостите циркулират сервитьори с табли, пълни с чаши с шампанско. Не искам от тези глупости, а опашката пред бара е страшно дълга. Онова, което всъщност искам, е десетгодишното малцово уиски „Игънс“ в офиса ми.

Е, защо пък не, по дяволите? Вече разговарях с най-важните хора. Мога да се измъкна за минута.

Ще се върна долу, когато певицата се появи. Участието Ъ си е чисто перчене от страна на татко. Не знам дали го поръча, за да направи Неса щастлива, защото тя е неговият малък ангел, или само за да се изтъкне. Така или иначе, гостите ще го харесат.

Имам предостатъчно време.

Влизам вътре и се изкачвам по стълбите до моята част от къщата. В кабинета ми има малък бар – нищо впечатляващо, само няколко бутилки висок клас алкохол и мини хладилник. Изваждам хубава дебелостенна чаша, изсипвам вътре три големи кубчета лед и наливам голямо количество уиски отгоре. Вдишвам опияняващия аромат на круши, дърво и пушек. После отпивам и се наслаждавам на паренето в гърлото ми.

Знам, че трябва да се върна на партито, но честно казано сега, когато съм тук, на тишина и спокойствие, се наслаждавам на кратката пауза. За да искаш да станеш политик, в теб трябва да има известна доза нарцисизъм. Трябва да се подхранваш от възторжените възгласи, от вниманието.

Не давам пукната пара за тези работи. Зареждам се единствено от амбиция. Желая контрол. Богатство. Влияние. Искам да съм недосегаем.

Предизборната кампания ме изтощава.

Вместо да тръгна към стълбите, както първоначално възнамерявах, завивам към библиотеката.

Тя е една от любимите ми стаи в къщата. Почти никой не влиза тук, освен мен. Тихо е. Миризмата на хартия, кожа и брезови цепеници е успокояваща. Заради мен майка ми е наредила вечер да се пали камината. Останалата част от къщата е добре климатизирана, така че тук никога не става твърде горещо, за да гори слаб огън зад решетката.

Над камината е окачен портретът на пра-пра-прабаба ми Катриона. Тя е дошла в Чикаго по времето на Ирландския картофен глад⁶. Петнайсетгодишна е прекосила океана с три книги в куфара си и с два долара в ботуша си. Работила е като домашна прислужница на богат мъж в Ървинг Парк. Когато умрял, той ѝ оставил къщата си и близо три хиляди долара в брой и облигации. В пресата се говори, че са имали тайна връзка. Децата му обаче твърдят, че тя го е отровила и е подправила завещанието му. Катриона взела къщата и я превърнала в пивница.

Тя е първият Грифин в Америка. Родителите ми обичат да казват, че сме потомци на едноименния ирландски род, но аз предпочитам истината. Ние сме американската мечта: семейс-тво, което се е издигнало от домашен прислужник до кмет на Чикаго. Или поне се надявам да стане така.

Сядам за минутка, отпивам от питието си и проверявам електронната си поща. Не мога да бездействам за дълго време.

Чувам звук и спирам за момент, като си мисля, че вероятно е някой от персонала отвън в коридора. Когато не долавям никакъв друг шум, насочвам вниманието си обратно към телефона.

Две неща се случват едновременно:

Усещам нещо, от което ми настръхват косъмчетата на тила. Дим, но не чистият дим от огъня, а остра, химическа миризма. Заедно с това чувам и звук, подобен на рязко всмукване на въздух, но десет пъти по-силен. Следва експлозия от горещина и огън и завесите лумват.

Скачам от фотьойла и започвам да крещя бог знае какво. Объркан съм и изпадам в паника, докато се чудя какво, по дяволите, се случва и какво трябва да направя по въпроса.

Тогава разумът ми се включва.

Завесите са се запалили, вероятно от пламък, прехвъркнал през решетката, и трябва да взема пожарогасител, преди цялата къща да изгори.

Всичко това ми изглежда логично.

Докато някакъв напълно непознат не изскача иззад един фотьойл и не се втурва покрай мен на излизане от стаята.

Да разбера, че не съм бил сам в библиотеката, ми идва като гръм от ясно небе. Толкова съм изненадан, че дори не успявам да огледам добре неканения гост. Забелязвам само, че е със среден ръст и тъмна коса.

След това вниманието ми е привлечено обратно към бързо разрастващите се пламъци. Те вече се разпространяват по тавана и килима. След минути цялата библиотека ще гори.

Изтичвам по коридора към гардероба за спално бельо, където знам, че държим пожарогасител. Втурвам се обратно в библиотеката, издърпвам щифта и напръсквам с пяна цялата стена, докато угасне и последният пламък.

Когато приключвам, камината, фотьойлите и портретът на Катриона са плувнали в бяла пяна. Майка ми ще побеснее.

Което ме подсеща за другия индивид, замесен в погрома. Втурвам се обратно към стълбището и съм точно навреме до стъпалата, за да видя как трима души бягат: русо момиче, което адски много прилича на Нора Олбрайт, брюнетка, която не поз-навам, и шибания Ниро Гало.

Знаех си, че семейство Гало са се промъкнали на партито.

Въпросът е защо?

Съперничеството между нашите фамилии датира почти от времето на Катриона. През Сухия режим в САЩ прадедите ни са се борили кой да държи контрола над незаконните дестилерии в северния район. Конър Грифин спечелил. Тези пари зах-ранват семейството ни още оттогава.

Италианците обаче не се предали лесно. Салватор Гало причаквал всяка пратка алкохол, подготвена от Конър, отвлечал камионите му и след това се опитвал да му препродаде откраднатия алкохол на двойна цена.

По-късно нашето семейство поема контрола над залаганията на пистата за конни надбягвания „Гардън сити“, докато Гало започват да провеждат лотарийни игри в града. Когато алкохолът отново става законен, семействата ни управляват конкуриращи се кръчми, нощни клубове, стриптийз барове и публични домове.

Днес Гало са се преместили в строителния бизнес. Бих казал, че се справят доста добре. За съжаление интересите ни изглежда винаги са в конфликт. Както е и в момента – те подкрепят моя опонент за мястото на районен кмет, Боби Ла Спата. Може да го харесват. А може да искат за пореден път да ми отмъстят.

Дали не са дошли тук тази вечер, за да разговарят с някои от гостите, които все още се колебаят за кого за гласуват?

Иска ми се да спипам някого от тях, за да го разпитам. Но докато издира охраната, която наехме за вечерта, Гало отдавна са изчезнали, включително високото хлапе.

Дявол да го вземе.

Връщам се в библиотеката, за да проверя отново какви са пораженията. Бъркотията е пълна – димяща, смърдяща и прогизнала шибана каша. Унищожиха любимата ми част от къщата.

А защо изобщо са били тук?

Оглеждам помещението и се опитвам да разбера каква е била целта им.

В библиотеката няма нищо важно – ценните документи и материали би трябвало да са в кабинета на баща ми. Парите и бижутата се съхраняват в сейфовете, разположени из цялата къща.

И така, какво са търсили тук?

В този момент погледът ми попада върху полицата на камината, която е опръскана цялата с пяна. Виждам настолния часовник и пясъчния часовник, но липсва джобният часовник на дядо ми.

Претърсвам по земята и даже ровя в жаравата под брезовите цепеници да не би случайно да е попаднал зад решетката.

Нищо. Никъде го няма.

Шибаните жабари са го откраднали.

Връщам се обратно долу, където купонът тъкмо пак е започнал след прекъсването от противопожарната аларма. Неса се кикоти заедно с някои от приятелите си. Мога да я попитам дали не е поканила Себастиан Гало, но дори и тя не може да е толкова неразумна, за да го направи. Изглежда много щастлива въпреки суматохата, затова не искам да я прекъсвам.

Към приятелите ѝ обаче не проявявам същата учтивост. Сграбчвам Сиена Портър за ръката, щом я виждам, и я дръпвам малко по-далеч от Неса.

Сиена е кльощава малка червенокоска от колежа на Неса. Преди съм я хващал да ми хвърля тайни погледи един–два пъти. По-важното е, че съм почти сигурен, че тя е едно от момичетата, които разговаряха със Себастиан по-рано тази вечер.

Тя не протестира, че съм я дръпнал настрани и се изчервява като домати.

– З-здрасти, Калъм – казва тя.

– Говори ли със Себастиан Гало малко по-рано? – Изисквам аз.

– Ъъ, да, той говори с мен. Искам да кажа, с всички нас. Не конкретно с мен.

– За какво?

– Най-вече за Марч Меднес⁷. Знаеш, че отборът му игра в първия кръг...

Поклащам глава и я прекъсвам.

– Знаеш ли кой го е поканил?

– Н-не – заеква тя и се ококорва. – Но ако искаш, мога да го попитам...

– Какво имаш предвид?

– Мисля, че ще се присъедини към нас по-късно в „Дейв & Бъстърс“.

– В колко часа? – Питам и стисвам ръката ѝ малко прекалено силно.

– Ъъ, май в десет? – отвърща тя и потрепва.

Бинго. Пускам я и тя потрива с ръка мястото, където я държах досега.

– Благодаря, Сиена.

– За нищо – казва тя, напълно смутена.

Изваждам телефона си и звъня на Джак Дюпон, с когото сме приятели от колежа. Сега той работи за мен като бодигард и главорез, когато имам нужда от подобни услуги. Тази вечер не дойде, защото наехме цял екип, който да се грижи за сигурността по време на партито. И понеже доказаха, че са напълно безполезни, сега искам Джак.

Той ми вдига още след първото позвъняване.

– Здрасти, шефе.

– Ела да ме вземеш. Още сега.

ЕЙДА

НАТЪПКВАМЕ СЕ В КОЛАТА НА НИРО И ОФЕЙКВАМЕ ОТ ДОМА на семейство Грифин по най-бързия начин, като се стараем да не прегазим някой купонджия междувременно. Двамата с Ниро подвикваме, Данте се е наежил, а Себастиан сякаш е леко заинтригуван.

– Какво направи, по дяволите? – настоява Данте.

– Нищо! – Казвам аз.

– Тогава защо бягаме, сякаш имаме опашка от десет ченгета?

– Няма ченгета. Току-що бях заловена в къщата... от Калъм Грифин.

Данте незабавно се разтревожва.

– Какво ти каза?

– Нищо. Не сме си разменили нито дума.

Той се завърта на седалката си и гледа ту мен, ту Ниро, а дебелиите му вежди са толкова смръщени, че приличат на права черта, надвиснала ниско над очите му. Ниро се старае да си придаде безгрижен вид, а погледът му е прикован в пътя. Себастиан изглежда напълно невинен, защото е невинен – всичко, което е направил, е да изпие една диетична Кока-Кола с някаква червенокоска.

Мисля си, че Данте ще зареже темата.

Вместо това се спуска към мен, сграбчва сноп от косата ми и го издърпва към себе си. И понеже косата ми е прикрепена за главата ми, това повлича цялото ми тяло напред през седалките.

Данте я подушва, а след това ме блъска назад с отвратена физиономия.

– Защо миришеш на дим?

– Не знам.

– Лъжеш. Чух аларма в къщата. Кажи ми истината веднага или ще се обадя на татко.

Намръщвам се и ми се иска да бях голяма колкото него, с ръце като на горила, които могат да те разкъсат на парчета. Тогава щях да съм много по-страшна.

– Добре – казвам накрая. – Бях в библиотеката на горния етаж. Започна малък пожар...

– МАЛЪК ПОЖАР?!

– Да. Спри да крещиш или няма да ти кажа нищо повече.

– Как започна пожарът?

Размърдвам се на мястото си.

– Може да съм... съвсем случайно... оставила завесите да се пхнат лекичко в камината.

– *Porca miseria*, Ейда – ругае Данте. – Отидохме там само за да пием от алкохола им и да гледаме фойерверките, а не да изгорим шибаната им къща!

– Няма да изгори – отвръщам аз, не съм уверена в твърдението си. – Казах ти, че Калъм беше там.

– От това работата не става по-добре! – избухва Данте. – Сега той знае, че ти си го направила!

– Може и да не знае. Може даже да не знае коя съм.

– Много се съмнявам. Не е глупав като вас.

– Защо включваш и мен? – протестира Себастиан.

– Защото си глупав – отговаря Данте. – Дори и тази вечер да не си направил нищо конкретно.

Себастиан се размива. Него няма начин да го обидиш.

– Ти къде беше? – озъбва се Данте на Ниро.

– На партерния етаж – отвръща той спокойно. – С Нора Олбрайт. Баща ѝ притежава „Феърмонт“ в Милениум Парк. Веднъж ме нарече мазен малък престъпник, затова изучах дъщеря му в официалната трапезария на семейство Грифин. Нещо като да убия с един куршум два заека, когато става въпрос за отмъщението.

Данте поклаща глава невярващо.

– Не мога да повярвам, хора. Държите се като деца. Изобщо не трябваше да ви пускам да отидете там.

– О, я се разкарай. – Ниро няма да търпи глупостите на Данте, дори и да се стигне до размяна на юмруци. – Откога си добро момче? Мразиш ирландските говеда толкова, колкото и ние. На кого му пука, ако сме им развалили партито?

– Ще започне да ти пука, ако Калъм Грифин стане районен кмет. Той ще ни удави в бюрокрация и ще стопира

всичките ни проекти. Ще ни закопае.

– Нима? – отвръща Ниро и присвива тъмните си очи. – Тогава ще го посетим, въоръжени с остен и щипци за брънки. Ще поработим върху него, докато започне да сътрудничи повече. Не ме е страх от Грифин.

Данте поклаща глава и е толкова раздразнен, че дори не се опитва да ни вразуми. Аз съм раздвоена. От една страна, бяхме доста безразсъдни. Мамка му, от друга, да видя изражението на Калъм Грифин, когато библиотеката му се подпали, беше наистина безценно.

– Завий тук – казва Себастиан на Ниро и посочва.

Ниро завива надясно по „Девижън Стрийт“.

– Къде си мислиш, че отиваш? – пита Данте, все още ядосан.

– Някои от хлапетата се уговориха да се видят след партито. Казах им, че ще се присъединя към тях – отговаря Себас-тиан.

– Забрави. Всички трябва да се приберете у дома.

Ниро вече е спрял колата до бордюра. Себастиан изскача от кабриолета, като прехвърля дългите си крака от страни със същата лекота, с която става от леглото.

– Съжалявам, големи ми братко – казва той любезно. – Нямам вечерен час. А ти не си ми майка.

Явно и Ниро иска да направи същото, но трябва да закара Данте у дома. Изправена пред ядосания ми голям брат и вероятността да ме изпорти на татко, решавам, че идеята на Себастиан е много добра. Плъзвам се по седалката и изскачам от колата.

– Върни се тук! – изкрещява Данте.

– Ще се прибера след няколко часа! Не ме чакай! – провиквам се през рамо, докато тичам след Себастиан.

Той забавя ход, когато ме чува да се приближавам. Проклетите му дълги крака. Даже когато се влачи едва-едва, аз трябва да подтичвам, за да не изоставам от него.

– Пожарът наистина ли беше инцидент? – пита той.

– Горещ-долу – отговарям и повдигам рамене.

– Даже не успях да надникна в къщата. Обзалагам се, че е хубава – казва той, смеейки се.

– Да. Ако харесваш пастелни цветове.

Себастиан пхва ръце в джобовете си, докато се разхожда. Косата му виси над очите. Той е с най-къдравата коса от всички ни. Вероятно би могъл да го докара на афроприческа, ако поиска.

– Неса изглеждаше добре.

– Да, хубава е – съгласявам се с него. – Но не си го и помисляй – татко ще получи удар.

– Няма – казва Себастиан. – Знаеш какво все повтаряше мама: „Тихата вода не се нуждае от още вода. Трябва вятър, за да ти издуе платната“. Вероятно трябва да си намеря някоя лудетина като теб.

Ухилвам му се.

– Ако се омъжа, определено ще е за някого, който няма да ми пробутва подобни глупости. Представяш ли си да се измък-на от командоренето на Данте, само за да се натреса на нечие друго? Майната му на това. Предпочитам да си остана сама. Всъщност нямам нищо против.

Пристигаме пред „Дейв & Бъстър“ и през прозорците се вижда, че приятелите на Себастиан все още не са дошли.

– Какво ще правим, докато чакаме? – пита ме брат ми.

– Наоколо продават ли сладолед?

– Не яде ли на партито?

– Ядох. – Вдигам пак рамене. – Ама това беше отдавна – казвам аз и Себ се разсмява.

– Няма да откажа сладолед.

Отиваме малко по-нататък към езерото, докато намерим къде продават сладолед от машина. Себастиан си вземам в чашка, а аз във фунийка. Излизаме на крайбрежната алея и вървим по кея, за да можем да гледаме надолу към водата, докато ядем.

Езерото е толкова голямо, че прилича на океан. Има вълни точно като морето и духа бурен вятър. Но не и в този момент. Никога не съм виждала водата толкова спокойна, колкото е сега. Вървим чак до края на кея, до точката, която е най-навътре в езерото.

Себастиан дояжда сладоледа си и хвърля чашката в най-близката кофа за боклук, но на мен ми е останало още от фунийката.

Разговаряме за предметите ни в училище. Посещавам лекции в университета „Лойола“ и съм записала от всичко по малко – психология, политически науки, финанси, маркетинг, история. Обичам да вземам предмети, които са ми интересни на момента. За съжаление, не знам как всички те ще сформират диплома по нещо.

Мисля, че татко ми се дразни. Знам, че иска да завърши и да започна в семейния бизнес на пълен работен ден. Той обаче няма да ми позволи да се занимавам с интересните и трудни неща – за тях вече си има Данте и Ниро. Мен ще ме затвори в някоя скучна канцелария, където по цял ден ще се занимавам с безполезни неща. А това ми звучи като шибано изтезание.

Аз съм бебчето на семейството и единственото момиче. Към мен никога не е имало големи очаквания. Ако майка ми беше жива, може би щеше да е различно. Но по същество израснах без родителски контрол. Стига да не създавах големи проблеми, баща ми си имаше по-важни неща, за които да се тревожи.

С братята ми сме добри приятели, но те си имат собствен живот.

Никой няма нужда от мен, не и истински.

Не се оплаквам. Харесва ми да съм свободна и независима. В момента съм навън със Себ, ям сладолед и се наслаждавам на лятната нощ. Какво повече ми трябва?

Задоволството ми продължава около пет секунди. Тогава вдигам поглед и виждам двама мъже, които вървят към нас. Единият носи костюм, а другият е със суитшърт и дънки. Мъжът с костюма е с наскоро подстригана тъмна коса и ръцете му са свити в юмруци отстрани на тялото му. Ядосаната му физиономия ми изглежда твърде позната. Същата е като отпреди четирдесет минути, когато я видях за последно.

– Себ – прошепвам аз и карам брат ми да застане на място.

– Това Калъм Грифин ли е? – промърморва той.

– Мда.

– Я виж кой е тук – казва Калъм. Гласът му е нисък, студен и яден. Очите му са с необикновен син цвят, но в тях няма нищо красиво. Те са неестествено наситени и са единственото цветно нещо на лицето му.

Не знам кой е мъжът, който стои до Калъм, но ми изглежда адски долен. Телосложението му е като на боксьор, главата му е бръсната, а носът му е леко смачкан, сякаш е получил един-два удара. Обзалагам се обаче, че той е раздал много повече.

Себастиан ме приближава и застава малко пред мен, така че да ме закрие с тялото си.

– Какво искаш? – пита той Калъм.

Себастиан изобщо не е заплашителен като Данте или зъл като Ниро, но все пак е по-висок от Калъм и главореза му. Никога досега не съм чувала гласа му да звучи толкова сурово.

Калъм само се изсмива. Лицето му е привлекателно, или поне би трябвало да бъде. Никога не съм виждала толкова студено изражение. Изглежда, сякаш мрази всичко. Особено мен.

Не че мога да го виня за това.

– Какво ви става, италианци? – подиграва се той. – Къде са добрите ви обноски? Идвате на парти, на което не сте поканени. Ядете от храната ми, пиете от алкохола ми, а после нахълтвате в къщата ми. Опитвате се да я изгорите до *шибаните* основи. А и крадете от мен...

Себастиан леко се сковава. Той не ме поглежда, но знам, че иска да го направи.

И аз съм объркана за какво, по дяволите, говори Калъм. После се сещам за часовника, който все още е в предния джоб на късите ми панталонки. Напълно го бях забравила.

– Виж – казва Себастиан, – пожарът е инцидент. Не искаме проблеми.

– О, това са пълни глупости, не съм ли прав? – Отвърща Калъм спокойно. – Дойдохте да си търсите белята и сега я намерихте.

Не е лесно да ядосаш Себастиан, но да заплашиш малката му сестра е перфектният начин да го постигнеш. Той се наежда, свива юмруци и пристъпва още малко настрани, за да ме закрие цялата.

– Да не мислиш, че си някакъв куражлия, като си водиш гаджето? – казва Себастиан и поклаща глава към все още мълчаливия боксьор. – И аз имам братя. По-добре се махай, преди да съм ги повикал тук и да одерат искрящо белия ти задник.

Никак не е зле, Себ. Като за човек, който не заплашва много-много, това прозвуча доста застрашително.

На мен обаче не ми трябва защита. Стрелкам се напред и заставам точно до него.

– Да, защо не се разкараш и не се върнеш в изисканото си малко имение. Искаш да си играеш на гангстер ли? Ти си най-обикновен лаладжия-политик. Какво ще направиш, ще ни удриш печати до смърт ли?

Калъм Грифин ме фиксира със смразяващия си поглед. Над ледено сините му очи има гъсти тъмни вежди. Въздействието е неумолимо и неприятно.

– Имаш право – казва той спокойно. – Имам имидж, за който трябва да се грижа. Но е смешно... В момента май няма никого наоколо.

От край до край кеят е празен. Хора има горе, в магазините на „Девижън стрийт“, но никой не са достатъчно близо, за да ме чуят, ако започна да крещя.

Гърлото ми се стяга.

Не изпитвам страх особено често, но сега се страхувам. Въпреки казаното от мен, не мисля, че Калъм е слаб. Висок е и със здрава физика, но най-важното – гледа надолу към мен без капка страх. Не се чуди какво да прави. Вече е решил.

Кимва на бияча си и боксьорът пристъпва напред с вдигнати юмруци. Преди да съм успяла да продумам или да помръдна, той нанася четири удара на Себастиан – два в лицето и два в тялото.

От носа на Себастиан шурва кръв. Той се превива и стене и се опитва да отвърне на удара. Всичките ми братя са обучавани да се бият по един или друг начин, но докато Данте и Ниро прилагаха уменията си на улицата, интересът на Себастиан се ограничи в спорта, а не в побоищата. С по-дългия си размах той успява да направи няколко попадения. Единият от ударите му кара боксьора да се препъне назад. Главорезът блокира останалите удари на Себастиан, докато накрая го удря в бъбрека и брат ми се превива и пада на земята.

Боят не продължава повече от десет секунди. През това време не стоя безучастно – опитвам се да нападна онзи тип отстрани, като веднъж дори успявам да го ударя в ухото. Той ме изблъсква назад с ръка толкова силно, че едва не падам.

Вместо да му се нахвърля отново, забивам един в челюстта на Калъм. Той ме блъска силно в гърдите и този път наистина падам назад, като удрям тила си в парапета на кея.

Грифин изглежда малко стреснат, сякаш не е възнамерявал да го направи. Изражението му става грубо.

– Къде е часовникът, шибани изчадия? – казва той.

– Не е у нас – отговаря Себастиан и изплюва кръв върху дървените дъски на кея.

Часовникът е в мен, но няма да го дам на този крещящ зад-ник.

Боксьорът хваща Себастиан за косата и стоварва юмрук в челюстта му. Ударът е толкова силен, че за секунда светлината в очите на Себ изчезва. Той разтърсва глава, за да се съвземе, но изглежда замаян.

– Махни се от него! – Изкрещявам, докато се опитвам да се изправя. Главата ми се върти и коремът ми се преобръща. Тилът ми пулсира – обзалагам се, че имам цицина колкото яйце.

– Дай ми часовника. – Калъм е непреклонен.

Боксьорът изритва брат ми в ребрата, за да го подтикне. Себастиан изстенва и се хваща отстрани. Да гледам как този изрод бие най-малкия ми и най-мил брат ме изкарва извън нерви. Желая да убия и двамата. Искam да ги заля с бензин и да ги запаля като шибаните завеси.

Обаче нямам бензин. Затова бръквам в джоба ми и изваждам часовника. Усещам го някак тежък в дланта ми. Стискам го здраво с ръка и го държа над главата ми.

– Това ли търсиш? – извиквам аз.

Очите на Калъм се насочват към юмрука ми, остават приковани там и за момент изражението му се смекчава от облекчение.

Тогава изнасям ръката си назад и запращам шибания часовник в езерото, сякаш хвърлям първия удар за откриването на сезона на „Ригли Фийлд“.

Ефектът върху Калъм Грифин е невероятен. Лицето му става мраморно бяло.

– *Heeee!* – надава вой той.

И тогава прави най-голямата тъпотия, която можете да си представите. Прехвърля се през парапета и се гмурва във водата с все костюма и всичко останало.

Боксьорът гледа недоумяващо след началника си. Объркан е и без нареждания от шефа си не знае какво да прави. После поглежда обратно към Себ, вдига единия от обутите си в кубинки крака и го стоварва върху коляното му с все сила.

Себастиан изкрещява.

Тогава аз атакувам боксьора. Много по-малка съм от него и съм в пъти по-лека, но като се сниша и се спусна към коленете му, всъщност успявам да го съборя. Помага и това, че той се спъва в изпънатите крака на Себастиан.

Стоварва се тежко на кея, а аз удрям и млатя всеки сантиметър от него, до който мога да се докопам. Себастиан замахва със здравия си крак и го изритва право в лицето. Изправям се и го изритвам още няколко пъти.

Кълна се, че този е шибаният Терминатор. Нанесените удари няма да го задържат задълго в легнало положение. Вече издава грухтящи звуци и идва на себе си.

Сграбчвам Себ за ръката и го издърпвам нагоре. Той изкрещява, когато прекалено голяма част от тежестта на тялото му пада върху пострадалия му крак, затова прехвърлям ръката му през раменете ми. Ниско наведен върху мен, той наполовина подскача, наполовина накуцва надолу по кея. Това е като кошмарно състезание на три крака⁸, в което наградата е да не бъдеш убит от боксьора или пък от Калъм Грифин, когато осъз-нае, че няма начин, по дяволите, да намери часовника в ледено студеното, катранено черно езеро.

Главата ми не спира да пулсира, а кеят изглежда дълъг цял километър. Продължавам да влача Себастиан със себе си и ми се иска да не беше толкова висок и толкова тежък.

Когато най-накрая приближаваме улицата, рискувам да погледна назад през рамо. Боксьорът се е надвесил над парапета и вероятно търси шефа си. Може и да крещи нещо, но оттук не мога да преценя.

Надявам се Калъм да се е удавил.

Защото ако не е, имам чувството, че много скоро пак ще го видя.

КАЛЪМ

НЕ ЗНАМ КАКВО СИ МИСЛЕХ, КОГАТО СКОЧИХ СЛЕД ЧАСОВНИКА.

Щом се гмурвам във водата – все още шибано ледена, едва сгрята от първите летни лъчи – студът ми идва като събуждане с шамар през лицето.

Толкова съм отчаян, че продължавам да се гмуркам с отворени очи, за да търся златен отблясък в черната вода.

Разбира се, не виждам нищо, абсолютно нищо. Водата под кея е бурна, пълна с пясък и мръсотия. Дори посред обяд слънцето едва ли би проникнало тук. През нощта е все едно съм в моторно масло.

Костюмът ограничава ръцете и краката ми, а обувките ми тежат. Ако не бях толкова добър плувец, щях да съм в сериозна опасност. Вълните се опитват да ме блъскат в пилоните, а подпорите са остри от мидите и раковините по тях.

Трябва да се отдалеча от кея, преди да се върна на брега. Отнема ми доста време и Джак е откачил, а аз се измъквам на пясъка целия подгизнал, мръсен и по-ядосан от всякога.

Шибаната *кучка*!

Досега не знаех много за най-малката Гало. Баща ѝ я държи далеч от светлините на прожекторите и доколкото знам тя не участва в семейния бизнес.

Когато се приближихме към нея и брат ѝ на кея, за малко да се почувствам виновен. Изглеждаше млада, съвсем малко по-голяма от Неса. И красива, което не би трябвало да повлияе на решимостта ми, но го направи. Смугла кожа, тъмна коса, сиви очи с бадемовидна форма, леко извити нагоре в ъглите... Забеляза ни преди Себастиан и се скова, когато се приближихме.

Почувствах известна вина, когато видях как Себастиан пристъпи пред нея, за да я защити. Същото бих направил и аз за сестрите си.

Но ръстът и косата на момичето... Спомних си човека, който избяга от библиотеката, и заподозрях, че именно тя е подпалила пожара.

Тогавя тя пристъпи напред и започна да крещи с темперамента и речника на закоравял моряк. Вече съм убеден, че е нахлула в къщата ни.

Вместо да предаде часовника, тя го хвърли през парапета. В този момент разбрах, че красивото ѝ лице прикрива душата на демон. Момичето е чисто зло, най-лошата от цялото им семейство. Тя заслужава всичко, което ще ѝ се стовари на главата.

Въпросът е как да постъпя?

Искам да ги убия всичките до един. Преди изборите обаче не мога да си позволя такава кървава баня. Затова вероятно ще трябва да направя най-доброто – да докарам до фалит копелетата.

Те се опитаха да запалят къщата ми, аз ще запала небостъргача, който строят на „Оук Сстрийт“. Това ще ми е за пре-дъстие. Унищожаването на всички ресторанти и нощни клубове, които управляват, ще ми е основното блюдо.

Единствено фантазиите за адския огън, който ще изсипя над главите им, ме стоплят, докато трополя надолу по улицата целият вир вода.

Джак подтичва до мен, смутен, че е позволил на едно хлапе и на малката му сестра да ни сложат в малкия си джоб. Наясно е, че съм побеснял, така че не казва нищо, с което да влоши положението. Самият той е с разкъравен нос и порязване над дясната вежда. Доста унизително за някой, който е спечелил UFC² шампионата преди няколко години.

Обувките ми издават отвратителен плъкащ звук, а шитият ми по поръчка костюм мирише на умряла риба.

Шибаното момиче!

Трябва да се преоблека, преди напълно да съм откачил.

Връщам се към къщата, където празненството вече приключва. Пропуснал съм певицата, не че ми пука особено за нея, но исках да видя Неса щастлива. Това е поредната издънка в тазвечерния цирк.

Едва съм пристъпил прага, когато ме посреща побеснелият ми баща.

– Къде беше, по дяволите? Защо не ми каза, че на партито ни са дошли Гало? – Той поглежда надолу към дрехите ми, от които върху безупречните плочки на пода капе мръсна езерна вода. – И защо си мокър?

– Имахме спречкване на кея, но всичко е под контрол – отвръщам му през зъби.

– Това е неприемливо. Влизай в кабинета ми и ми разкажи всичко.

Сърбят ме ръцете да се върна обратно и да си отмъстя жестоко на наперените контета, но вместо това с маршова стъпка влизам в кабинета, за да се отчитам на баща ми. Той е недоволен от всичко, което му казвам.

– Къде, по дяволите, ти беше умът? – изкрещява толкова близо до лицето ми, че опръсква бузата ми със слюнка. – Защо започваш гангстерска война по средата на кампанията си?

– Те започнаха! – викам в отговор. – Опитаха се да запалят шибаната ни къща. Откраднаха часовника на дядо и го хвърлиха в езерото! Какво искаш да направя, да им изпека шибана торта ли?

– По-тихо – изсъсква баща ми. – Хората ще те чуят.
Все едно току-що не ми беше изкрещял два пъти по-силно.

Поемам си дълбоко въздух в опит да овладеем гнева си, защото съвсем скоро чашата ми ще прелее.

– Казах ти – отвърщам с нисък и сподавен глас. – Аз. Ще. Се. Погрижа. За. Това.

– В никакъв случай. – Той поклаща глава. – Вече доказва, че не те бива. Да осакатиш най-малкия им син? Съвсем си си загубил ума. Знаеш ли, че е спортна звезда? Можеше да го убиеш.

– Следващия път няма да му се размине.

– Ти беше дотук – излайва той.

– Решението не е твое!

Баща ми ме блъсва силно в гърдите.

Това повишава адреналина ми, докато на практика експлодирам и започвам да треперя от ярост.

Уважавам баща си. Може да изглежда като университетски преподавател, но е убивал хора с голи ръце. Виждал съм го да го прави. Но той не е единственият в стаята, който може да чупи кости. Не съм послушният син, който бях едно време. Напоследък с него сме на нож.

– Не. Го. Прави. – кипвам аз.

Той обаче няма да отстъпи.

– Докато аз съм глава на семейството, ще правиш каквото ти кажа.

Има адски много неща, които бих искал да коментирам по този въпрос, но ги преглъщам. Едва-едва.

– И какво предлагаш... татко?

– Това излиза извън контрол. Ще се обадя на Енцо Гало.

– Абсурд!

– Затваряй си устата – сопва ми се той. – Вече си нанесъл достатъчно щети. Сега ще видя какво мога да уредя, за да се помирим, преди и двете ни семейства да свършат като трупове, въргалящи се по улицата.

Не мога да повярвам. След като ни се изплюха в лицето в собствената ни къща, той иска да ги покани да преговаряме. Това е безумие. Малодушие.

Баща ми вижда несъгласието, отразяващо се в очите ми.

– Дай ми телефона си – казва той и чака с протегнатата ръка, докато му го подавам. И без друго беше в джоба ми, когато скочих в езерото, така че вече е безполезен. – Ще се свържа с Енцо Гало – повтаря той. – Ти ще стоиш тук, докато не те повикам. Няма да говориш с никого. Няма да се обаждаш на никого. Кракът ти няма да стъпва извън къщата. Разбираш ли ме?

– Наказан ли съм? – присмивам се аз. – Зрял мъж съм, татко, не се дръж нелепо.

Той си сваля очилата, така че бледосините му очи да могат да проникнат чак в душата ми.

– Ти си най-голямото ми дете, Калъм, и единственият ми син – казва той, – но помни думата ми, ако не ми се подчиниш, ще те залича от лицето на земята. Нямам полза от теб, ако не може да ти се вярва. Ако амбицията ти надделее над дисциплината ти, ще те сваля от облаците бързо-бързо като Икар¹⁰. Разбираш ли ме?

Всяка клетка в тялото ми иска да му изкрещи да си вземе шибаните пари, връзките си и предполагаемата си гениалност и да си ги навре право в задника.

Но все пак това е баща ми. За мен семейството ми е всичко – без тях щях да съм като дърво без корени. Ако не съм Грифин, аз съм никой.

Подчинявам се на заповедите му.

Отвътре обаче продължавам да кипя, а температурата и налягането се покачват.

Ако помежду ни нещо не се промени съвсем скоро, ще избухна.

ЕЙДА

БРАТЯТА МИ СА В МАЗЕТО И СЕ ЕКИПИРАТ. ИЛИ ПОНЕ Данте и Ниро са там. Себастиан все още е в болницата с баща ми. Коляното му е прецакано, това е повече от сигурно. Ребрата му също са счупени. Не мога да гледам нещастното му изражение. Сезонът му е провален, а нищо чудно и бъдещата му кариера. Господи, та той вероятно няма да може да ходи известно време.

Аз съм причината за всичко това.

Вината е като змия, която се увива ли увива около мен и ме стиска. Всеки път, когато погледна Себастиан или пък си припомня за идиотщината ми, е като поредно увиване и затягане на примката. Скоро ще ме задуши.

Исках да остана със Себастиан, но татко ми се сопна да се прибирам вкъщи.

Там заварих Данте и Ниро, облечени с бронежилетки и препасали колани с амуниции – въоръжени до зъби с половината оръжия в къщата.

– Къде отивате? – питам ги нервно аз.

– Да убием Калъм Грифин, както виждаш – отвръща Ниро. – А може и останалата част от семейството му. Още не съм решил.

– Не наранявай Неса – изстрелвам бързо, – тя не ни е нап-равила нищо. – Нито пък Риона, но не изпитвам желание да проявя милост към нея.

– В такъв случай може само да ѝ счупя коляното – казва Ниро небрежно.

– Няма да закачаме Неса – изръмжава Данте. – Това е между нас и Калъм.

Когато са готови да тръгнат, те изглеждат като кръстоска между Рамбо и Арнолд Шварценегер във филма „Хищникът“.

– Нека дойда с вас – моля ги аз.

– Няма начин – отсича Ниро.

– Хайде де! – извиквам. – И аз съм част от семейството. Помогнах на Себастиан да се измъкне, помниш ли?

– Себастиан се опълчи на Грифин, защото ти го замеси в тази каша – изсъсква ми Ниро. – Сега ние ще я почистим, а ти ще стоиш тук.

Той ме избутва от пътя си с рамо, като ме запраща грубо в стената.

Данте е малко по-мил, но също толкова сериозен.

– Стой тук. Не влошавай нещата.

Не ме интересува какво казват. Щом те излязат, аз също ще се махна оттук. Не знам какво точно ще правя, но със сигурност няма да стоя тук и да чакам като послушно пале, затова вървя след тях нагоре по стълбите.

Преди Данте да е стигнал и до средата на стълбището, телефонът му избръмчава в джоба.

– Какво има? – отговаря на обаждането той с тон, който ми дава ясно да разбера, че татко е от другия край на линията. Данте чака и слуша. – Разбрах — казва той най-накрая.

След това затваря телефона и ме поглежда с особено изражение на лицето си.

– Какво има?

– Свали жилетката – казва Данте на Ниро. – Ейда, отиди да се преоблечеш.

– Защо? В какво?

– В нещо чисто, което не изглежда като парцал – сопва се той. – Случайно да имаш нещо подходящо?

Може би да. Но според стандартите на Данте, по-скоро не.

– Добре – отвръщам аз. – А къде отиваме?

– Ще се срещнем със семейство Грифин. Татко каза да те взема с нас.

Ауч. Мамка му

Последната ми среща с Калъм Грифин не ми хареса особено. Определено не изгарям от нетърпение да го видя отново. Нравът му едва ли е станал по-благ след плуването в езерото.

И какво да облека за такава среща?

Единствената рокля в гардероба ми май е костюмът на Уенздей Адамс, който носих на миналия Хелоуин.

Спирам се на сива блуза с поло яка и панталони, въпреки че е твърде горещо за тях. От всички дрехи, с които разполагам, само тях бих могла да определя като строги и изчистени.

Когато нахлузвам блузата през главата ми, цицината на тила ми започва пак да пулсира, с което ми напомня как

Калъм Грифин ме блъсна настрани като парцалена кукла. Под костюма си той е здравеняк. Искане ми се да го видя как се изправя срещу Данте или Ниро, но когато бодигардът му не е на разположение.

Ето какво трябва да направим – да им кажем, че искаме среща, а след това да устроим засада на копелетата. Калъм не се посвени да ни нападне на кея. Трябва да му го върнем.

Надъхвам се през цялото време, докато се обличам, и на практика треперя от напрежение, когато се плъзвам на задната седалка в „Ескалейда“ на Данте.

– Къде ще се срещнем?

– В „Брас Анкър“ – казва кратко Данте. – Неутрална територия.

Отнема само няколко минути с кола до ресторанта на „Юджини стрийт“. Вече минава полунощ. Сградата е тъмна, а кухнята е затворена. Фъргюс Грифин чака отпред, заедно с двама биячи. Мъдро е от негова страна, че нито един от тях не е лайното, което стъпка крака на Себастиан.

Никъде не виждам и Калъм. Татенцето му май го е изкарало на резервната скамейка.

Чакаме в джипа, докато пристигне и татко, а след това и четиримата излизаме едновременно от колите. Когато Данте се измъква от предната седалка, под сакото му виждам издутина, а това означава, че е въоръжен. Чудесно. Сигурна съм, че и Ниро носи оръжие.

Докато вървим към Фъргюс Грифин, очите му са приковани право в мен. Оглежда ме от горе до долу, сякаш оценява всеки аспект от външния ми вид и поведението ми и после ги отбелязва в някаква таблица в главата си. Не изглежда да е впечатлен.

Това е добре, защото в моите очи той е същото студено и самонадеяно парвеню като сина си. Отказвам да сведа поглед и упорито се вирам в него без грам угризение.

– Значи това е малката подпалвачка – отбелязва Фъргюс.

Бих могла да му кажа, че е било инцидент, но това не е съвсем вярно. А и няма да се извинявам на тези копелета.

– Къде е Калъм? Удави ли се? – питам аз.

– За твой късмет, не.

Татко, Данте и Ниро ме обграждат. Може и да са ми адски ядосани, че ни забърках в тази каша, но няма да позволят на никого да ме заплашва.

– Остави я на мира – изсумтява Данте.

– Искаше среща. Нека влезем вътре и да изпием по едно – намесва се татко, като проявява малко повече такт.

Фъргюс кимва. Двамата му охранители влизат първи в рес-торанта, за да се уверяват, че вътре наистина е празно. Заведението принадлежи на Елис Фостър – ресторантьор и инвеститор, който има връзки както с ирландците, така и с нас. Ето защо тук е неутрална територия.

– Мисля, че е най-добре да поговорим насаме – казва Фъргюс на баща ми, когато всички вече сме влезли.

Той бавно кимва.

– Чакайте тук – нарежда на мен и братята ми.

Татко и Фъргюс изчезват в една от частните зали, затворени зад двойни стъклени врати. Виждам силуетите им, докато седят заедно, но не мога да доловя детайлно израженията им. Също така не чувам нито дума от това, което си говорят.

Данте и Ниро издърпват няколко стола от най-близката маса и седат. Хората на Фъргюс правят същото, но на три метра от нас. С братята ми сме се наредили един до друг, така че да наблюдаваме наемниците на Грифин, докато чакаме.

Това е занимателно за около десет минути. Да гледаш грозните им мутри е доста скучно. Като цяло, да чакаш е скучно. Искане ми се да си взема питие от бара, а защо не и да надникна в кухнята за нещо за похапване.

– Дори не си го и помисляй – казва Данте още в мига, в който тръгвам да се изправам от мястото си, без дори да ме погледне.

– Гладна съм.

Ниро изважда ножа си и започва да си играе с него. Той владее всевъзможни номера. Ножът му е остър като бръснач и ако допусне грешка, ще си отреже някой пръст. Засега и десетте са на ръцете му.

Може да изглежда, все едно се опитва да сплаши хората на Грифин, но всъщност няма нищо общо с тях. Той го прави пос-тоянно. Навик му е.

– Не мога да разбера как така ядеш повече от всекиго от нас – отбелязва Ниро, без да вдига поглед от ножа си.

– Не е вярно!

– Колко пъти яде днес? Без да лъжеш.

– Четири – лъжа аз.

– Глупости. – Присмива се той.

– За разлика от теб аз не се тревожа за фигурата си.

Ниро е суетен относно външния си вид и с основание. Всичките ми братя са хубави, но той притежава красотата на модел, която кара гащичките на момичетата да се запалват от само себе си. Не познавам дори едно момиче, което да не е спало с него или да не се е опитвало да го направи.

Смуцаващо е да знам подобно нещо за собствения ми брат, но всички въщи сме доста открити един с друг. Такъв е резултатът от това, че живея в една къща с тях и майка ни отдавна не е сред нас, за да им пречи да се отнасят с мен като с още един по-малък брат.

На мен така ми харесва. Не съм против женствеността. Просто не искам да се отнасят с мен като с момиче. Искам да бъда третирана като самата себе си, за добро или лошо. Нищо повече и нищо по-малко. Просто Ейда.

Отегчената до смърт Ейда.

Полузаспалата Ейда.

Ейда, която искрено съжалява, че е ядосала семейство Грифин, което се дължи единствено на факта, че ще хвана корени тук, докато Фъргюс и татко говорят, говорят, говорят...

Най-накрая, почти три часа по-късно, главите на двете семейства излизат от частната зала. Изглеждат мрачни и примирени.

– Е? – пита Данте.

– Взехме решение – отговаря татко.

Звучи като съдия, произнасящ присъда. Не ми харесва нито тонът му, нито изражението на лицето му. Гледа ме тъжно.

– Откарай колата ми въщи, ще се прибера с Ейда – казва той на Ниро, докато излизаме навън.

Ниро кимва и се качва в „Мерцедеса“ на татко. Данте заема шофьорското място в джипа, а татко сяда отзад при мен.

Това изобщо не ми харесва.

Завъртам се с лице към него, без да си слагам предпазния колан.

– Какво има? – питам аз. – Какво решихте?

– Ще се омъжиш за Калъм Грифин след две седмици – отговаря татко.

Звучи толкова нелепо, че се разсмивам истински – неестес-твено излайване, което заглъхва в тихата кола.

Татко ме наблюдава, а бръчките по лицето му са дълбоки. Очите му изглеждат напълно черни.

– Не говориш сериозно.

– Напълно сериозен съм и не подлежи на обсъждане. Решено е с Грифин.

– Няма да се омъжвам! – Извиквам аз. – Още по-малко пък за онзи психопат.

Поглеждам към шофьорската седалка за подкрепата на Данте. Той гледа право напред към пътя, а ръцете му стискат волана.

Татко изглежда изтощен.

– Враждата между двете семейства продължава твърде дълго. Тази жарава не спира да тлее и непрекъснато избухва в пламъци, които изгарят всичко, за което преди това сме работили. Последният път, когато се случи, ти изгуби двама от чичовците си. Заради Грифин семейството ни е по-малобройно, отколкото би трябвало. Същото се отнася и за тях. Жертвите, дадени поколения назад, са твърде много и от двете страни. Време е това да се промени. Време е за обрат. Ще се обединим. Ще просперираме заедно.

– Защо си мислите, че това ще стане като ни венчаете? – извиквам аз. – Сватбата няма да помогне с нищо! Ще убия онова копеле още щом го видя!

– Ще правиш каквото ти се каже! – излайва баща ми. Търпението му е на привършване. Три часа през нощта е. Уморен е и изглежда състарен. Всъщност той наистина е стар. Когато съм се родила, е бил на четиресет и осем. Вече е почти на седемдесет.

– Разглезих те. – Той ме приковава с черните си като на буболечка очи. —Оставих те да вилнееш на воля. Никога не ти се е налагало да се изправяш пред последствията от действията си. Сега ще го направиш. Ти дръпна клечката на пожара, ти ще го угасиш. Ще го направиш не с насилие, а със саможертва. Ще се омъжиш за Калъм Грифин. Ще доведеш на бял свят децата, които ще са новото поколение и ще обединят двете фамилии. Споразумението е такова. Ще се придържаш към него.

Това е някакъв шибан кошмар.

Да се женя?

Да имам бебета, мамка му?

И всичко това с мъж, когото мразя повече от всеки друг на тази планета?

– Той съсипа Себастиан! – изкрещявам аз в последен опит да покажа за колко крайно отвратителен намирам

Калъм Грифин.

– Вината е колкото негова, толкова и твоя – казва татко студено.

Нямам с какво да възразя.

Дълбоко в себе си знам, че е прав.

КАЛЪМ

СЕДЯ НА ТЕРАСАТА ОТЗАД И ГЛЕДАМ НАЕТИЯ ПЕРСОНАЛ как почиства отпадъците след партито. Работят цяла нощ. Майка ми настоя всичко да бъде оправено незабавно, така че съседите да видят двора ни подреден, когато отиват на работа сутринта.

Сестрите ми вече си легнаха – Неса беше зачервена и щастлива от вълнението през вечерта, а Риона беше намусена, защото отказах да ѝ кажа къде е изчезнал баща ни.

Майка ми все още е будна и съблюдава работата по почис-тването, въпреки че всъщност не е докоснала нищо.

Когато бронираната кола на баща ми спира на алеята, тя оставя работниците сами и се присъединява към нас обратно в кабинета. Имам чувството, че напоследък съм прекарал твърде много часове тук. А изражението на баща ми не ми харесва.

– Е? – казвам веднага. – Какво се разбрахте?

Очаквам да отговори, че са постигнали някакво финансово споразумение или са си стиснали ръцете за размяна на услуги – може би те ще ни подкрепят с италианския вот на изборите за районен кмет, а ние ще им обещаем всички разрешителни или строителни парцели, които поискат за следващия им проект.

Когато баща ми съобщава каква е истинската сделка, аз се вирам в него, сякаш са му поникнали две глави.

– След две седмици ще се ожениш за Ейда Гало.

– За онази малка нахалница? – избухвам аз. – Няма начин, по дяволите.

– Вече е уредено.

Майка ми изглежда разтревожена, когато пристъпва напред. Тя слага ръката си върху тази на баща ми.

– Фъргюс, решението дали е добро? Ще бъдем обвързани с Гало завинаги.

– Точно това е целта.

– Тези шибанияци са мръсни гангстери! – изплювам аз. – Не можем да свързваме името си с тяхното. Още по-малко сега, преди изборите.

– Изборите ще бъдат първата полза от този съюз. – Баща ми сваля очилата си и ги почиства с кърпичката, която държи в джоба на самото си. – Успехът ти в никакъв случай не е сигурен, когато се изправиш срещу Ла Спата. Гало държат ключа към италианския вот. Ако си женен за Ейда, когато дойдат изборите, всички в техния район ще гласуват за теб. Ще обърнат гръб на Ла Спата, без дори да се замислят.

– Тя не ми е необходима, за да спечеля!

– Не бъди толкова сигурен. Прекалено самоуверен си, Калъм. Чак арогантен. Ако изборите са днес, вотът може да е хвърляне на ези-тура. Удаде ли ти се възможност, винаги е доб-ре да се подсигуриш отрано, че ще победиш.

– Добре. – Боря се да запазя самообладание. – А какво ще стане, след като този един месец мине? Нима очакваш да остана женен за нея *завинаги*?

– Да, точно това очаквам – отговаря баща ми със сериозен тон. – Гало са католици, също като нас. Ще се ожениш за нея, ще ѝ бъдеш верен и ще имаш деца от нея.

Поклащам глава невярващо.

– Майко, със сигурност имаш какво да кажеш по въпроса.

Тя мести поглед напред-назад между мен и баща ми, а после прибира кичур от правата си руса коса зад ухото си и въздъхва.

– Щом уговорката е направена, ние ще удържим на думата си.

Трябваше да се досетя. Тя винаги е на страната на баща ми.

– К-какво? Не можеш... – изломотвам аз, но тя ме прекъсва, като ме стрелва с поглед.

– Калъм, време е да станеш мъжа, за когото се представяш. Наблюдавах те как се забавляваш с онези момичета, с които излизаш – манекенките и представителките на хайлайфа. Изглежда нарочно избираш най-повърхностните и празноглави момичета.

Навъсвам се и скръствам ръце на гърдите ми. Не отдавам значение с коя излизам, стига да изглежда добре до мен и да не ме излага на партита. Понеже никога не съм искал нещо сериозно, все се хващам с момичета, които търсят само забавление.

– Не знаех, че е трябвало да си търся кобила за разплод. Мислех, че ще искаш да намеря правилното момиче и да се влюбя като нормален човек.

– Да не мислиш, че при нас с баща ти е било така? – пита майка ми тихо.

Замислям се за момент. Всъщност нямам никаква представа как са се запознали родителите ми. Никога не съм ги питал.

Тя хвърля поглед към баща ми.

– Бракът ни беше „уреден“, ако държиш да го наречеш така. По-точно казано, родителите ни, които бяха по-възрастни и по-мъдри от нас и ни познаваха по-добре, отколкото ние сами себе си, направиха спойката. Защото знаеха, че ще бъдем доб-ри партньори един за друг и защото съюзът беше от полза за двете семейства. Е, в началото имаше перипетии.

Родителите ми се споглеждат многозначително. В очите и на двамата има по малко печал и веселие.

– Но в крайна сметка крачехме един до друг и това ни нап-рави хората, които сме днес – отбелязва баща ми.

Това са пълни глупости. Никога досега не съм чувал подобно нещо.

– Напълно различно е! – възразявам им аз. – Вие сте от една и съща култура, от сходен произход. Семейство Гало са мафиоти. Те са представители на старата школа в най-лошия смисъл на думата.

– Това е една от ползите, които ще ни донесат – казва баща ми откровено. – С увеличаването на състоянието и властта ни ние загубихме щиковете си. Ти си единственият ми син. Двамата братя на майка ти са мъртви. От моята страна на семейството има много малко мъже. Като физическа сила ние разполагаме само с онова, за което си плащаме. Никога не можеш да си сигурен в лоялността на наемниците, защото винаги има някой, който е готов да им плати повече. *Братерство* се превръща в сериозна заплаха за нас, откакто Заяц застана начело. Не е задължително да се изправяме сами срещу тях. Те са проблем и за италианците. Когато двете фамилии са съюзени, Касапина няма да посмее да ни нападне.

– Страхотно – отвърщам аз, – а кой ще защити мен от годеницата ми? Момичето се държи, сякаш е расло в гората. Можете ли да си я представите като съпруга на политик? Съмнявам се, че тя дори знае как да ходи на токчета.

– Значи ще я научиш – казва майка ми.

– И аз не знам как се ходи на токчета. Как точно се очаква да я науча да бъде дама, майко?

– Тя е млада и гъвкава – отбелязва баща ми. – Ще я обучиш и ще я направиш каквато трябва да бъде, за да застане до теб и да подкрепи кариерата ти.

Млада и гъвкава? Сигурен съм, че баща ми не се е запознал добре с онова момиче. Тя може и да е млада, да, но гъвкавостта ѝ е колкото на чугун.

– Какво вълнуващо предизвикателство – отвърщам през зъби. – Нямам търпение да се заема.

– Добре – казва баща ми. – Ще ти се отвори тази възможност на годежното ви парти следващата седмица.

– *Парти за отпразнуване на годежа?* – Това е шибана шега. Току-що разбрах за това, а те очевидно вече планират публичното оповестяване.

– С Ейда ще трябва да се разберете относно предисторията на връзката ви. Да речем, че сте започнали да се срещате неофициално преди около осемнайсет месеца. Миналата есен връзката ви е станала сериозна. Сватбата е била планирана за след изборите, но впоследствие сте решили, че не можете да чакате повече – допълва майка ми.

– Може би е по-добре да напишеш прессъобщението вмес-то мен, майко. Погрижи се и за брачните обети, докато си на тази вълна.

– Не проявявай неуважение – сопва се баща ми.

– Не бих си го и помислил. Съмнявам се обаче, че същото може да се каже за бъдещата ми булка.

Това може да е единственият светъл лъч в шибания водовъртеж – да гледам как родителите ми се справят с малката усойница, която вкарват в семейството ни.

ЕЙДА

БРАТЯТА МИВДИГНАХА ОЛЕЛИЯ ЗАРАДИ БЕЗУМНИЯ план на баща ми.

Данте не каза нищо по пътя към вкъщи, но часове по-късно го чух да се кара с татко и двамата се затвориха заедно в кабинета.

Беше безсмислено. Татко е упорит като магаре. Сицилианско магаре, което яде само бодили и рита хората в зъбите, ако се приближат твърде много. Взе ме ли веднъж решение, даже тръбите на Страшния съд не могат да го отменят.

Честно казано, Армагедон би бил детска игра в сравнение с онова, което всъщност предстои да се случи.

Още на следващия ден, след като споразумението беше нап-равено, получавам съобщение от Имоджин Грифин, в което ме уведомява, че в сряда вечерта ще има тържество по случай годежа. Годечно парти! Сякаш има какво да се празнува, а не гледаме дерайлирането на влак на забавен каданс.

Изпрати ми и пръстен в кутия.

Разбира се, че го мразя, мамка му. Той представлява голям стар квадратен диамант върху ослепителна халка. Толкова е масивен, че със сигурност може да ми послужи за бокс. Държа го прибран в кутията му на нощното шкафче, защото не възнамерявам да го слагам, преди да ми се е наложило.

Единственото хубаво нещо в цялата тази каша е, че поне възстановяването на Себастиан върви малко по-добре. Наложих се да претърпи операция на предните кръстни връзки. Направи ми я най-добрият лекар в града – същият, който оправи коляното на Дерик Роуз¹¹. Ето защо се надяваме, че скоро пак ще е на крака.

Междувременно ходя в болницата да го посещавам всеки ден. Донесла съм всичките му любими неща за похапване – шоколадови кошнички с пълнеж от фъстъчено масло, пръчици със сирене и печено кашу. И учебниците му.

– Отварял ли си ги досега? – Дразня го, докато оставям учебниците на нощното му шкафче.

– Един-два пъти – отвръща ми ухилен от болничното легло.

Малката болнична нощница, която му дадох, изглежда абсурдно миниатюрна на гигантското му тяло. Дългите му крака са протягат изпод нея, а превързаното му коляно е повдигнато върху възглавница.

– Нали не се разхождаш наоколо с това? – питам аз.

– Само когато секси медицинската сестра е на смяна – намигва ми той.

– Гадноо.

– По-добре свиквай с романтичните неща. Предстои ти да си свенлива булка...

– Не е смешно – отсичам аз.

Себ ме поглежда съчувствено.

– Притеснена ли си?

– Не! – Отговарям веднага, въпреки че е пълна лъжа. – Те трябва да се притесняват. Особено Калъм. При първа възможност ще го удупа в съня му.

– Не прави глупости – предупреждава ме Себастиан. – Това е сериозно, Ейда. Не е като семестъра ти в Испания или стажа ти в „Пепси“. Не можеш да не отидеш, само защото не ти харесва.

– Наясно съм. Знам, че капанът ще щракне.

Себастиан се намръщва, защото мрази да ме вижда разстроена.

– Говори ли с татко? Може би, ако му кажеш...

– Няма смисъл. Данте спори с него цяла нощ. Няма да ме чуе, каквото и да му кажа.

Поглеждам бинтованото коляно на Себастиан, което е два пъти по-голямо от нормалното, и синините по цялото му бедро.

– Както и да е – продължавам тихо, – сама съм си виновна. Татко е прав – аз създадох тази бъркотия и сега трябва да я оправя.

– Недей да се жертваш само защото кракът ми е прецакан. Венчавката ти с онзи психопат няма да му помогне да оздравее.

– Няма да възстанови коляното ти, но може да осуети всички последващи събития.

Тишината помежду ни е тягостна. Докато Себ напусне болницата, много неща ще са се променили. И за двамата ни.

– Наистина съжалявам, че... – понечвам да кажа аз.

– Не ми се извинявай пак. Сериозен съм. Първо, вината не беше твоя.

– Моя е.

– Спри да спориш! Не, не беше твоя. Сами решихме да отидем на партито. А и не си накарала онзи мръсник да ми стъпче крака. Второ, даже и вината да беше твоя, нямаше да ми пука. Имам две колена, а само една сестра.

Не мога да не изсумтя при това.

– Това е наистина мило, Себ.

– Вярно е. Така че ела тук.

Приближавам се до леглото и Себастиан ме прегръща. Подпирам брадичката си върху косата му, която е поразрошена и къдрава от всякога и се усеща като агнешка вълна.

– Спри да се самобичуваш за случилото се. Ще се оправя. Просто измисли начин да се разбираш със семейство

Грифин. Ако подходиш към това, сякаш влизаш в битка, само ще усложниш нещата още повече.

Това обаче е единственият начин, който познавам – с рогата напред. Към всичко подхождам като към битка.

– Утре вечер са планирали противно парти по случай годежа...

– Искат ми се да можех да дойда – казва Себастиан тъжно. – Тяхното семейство и нашето на едно място, принудени да се облечем изискано и да се държим мило едни с други. Заслужава си да се види. Поне ми направи снимки.

– Не мисля, че ще се виждат на снимка. Те са банда кръвожадни вампири – шегувам аз, а Себастиан поклаща глава към мен. – Искаш ли вода или нещо друго, преди да си тръгна?

– Не. Но ако червенокосата секси медицинска сестра е отвън, кажи ѝ, че съм блед и изпотен и вероятно имам нужда от баня с гъба.

– Забрави – отрязвам го. – И продължава да е гадно.

– Не можеш да ме виниш, че опитах. – Обляга се на възглавницата си, като подпира главата си с ръце.

Неусетно идва време за глупавото годежно парти на Грифин. Имам чувството, че биха превърнали в събитие дори отварянето на пощенски плик. Направо са смешни с тяхната показност.

Трябва да се държа прилично и да им правя мили очи. Това е първото изпитание за моята отстъпчивост.

Искат ми се да имаше с кого да се приготвя. Нямах нищо против да израсна с братята ми, но в моменти като този малко женска компания не би била излишна.

Щеше да е добре, ако имаше някой, който да ме увери, че не изглеждам като настъпен домати в глупавата рокля. Жълта е и с вълнообразен подгъв. На манекена изглеждаше добре, но сега, като я пробвам у дома, се чувствам като малко момиченце, нагласено за Великден. Липсва ми само кошницата за яйца в ръката.

Татко кимва одобрително, когато ме вижда.

– Много добре.

Облечен е в костюм. Данте носи черна тениска и дънки, а Ниро си е сложил кожено яке. Братята ми отказват да се контят, което е вид мълчалив протест. Искат ми се да мога да направя същото.

Караме заедно до „Шорсайд“, където Грифин са домакини на партито. Ресторантът вече е пълен с гости. Разпознавам повече лица, отколкото очаквах – семействата ни се движат в едни и същи кръгове, а аз посещавах същото училище като Неса и Риона, въпреки че съм друг випуск и не сме били в един клас.

Замислям се дали и Калъм е ходил там, но бързо се отървавам от тази мисъл. Не ме интересува къде е учил. Не проявявам никакъв интерес към него.

Предстоящата ни сватба никак не ми изглежда реална. Пос-тоянно имам чувството, че истинското ни наказание е подготовката – заплахата, че ще се случи. Със сигурност едното от семействата или и двете ще я отменят в последния момент, когато се уверят, че сме си научили урока.

През това време трябва само да се усмихвам и да си мълча. Да си придам вид, че им съдействам, за да изглежда сякаш са ме пернали през пръстите.

Единственото нещо, което ме кара да продължавам, е нездравата мисъл колко забавно ще бъде с Калъм Грифин да се преструваме на влюбени тази вечер.

За мен е комедийно, но за надменно копеле като него, мисля че ще е чисто мъчение. Вероятно си е въобразявал, че ще се ожени за някоя перфектна наследница на Хилтън или Рокфелер. Вместо това ще хване под ръка мен. Ще трябва да се преструва, че ме обожава, а през цялото време ще си умира от желание да ми извие врата.

Всъщност това може да е перфектната възможност да го хвана на тясно. Няма да посмее да направи нещо пред всички тези хора. Трябва да видя колко далеч мога да стигна, преди да му падне пердето.

Първо, имам нужда от малко освежаване, за да оцелея по време на представлението.

Отървавам се от баща ми и братята ми и се отправям право към бара. „Шорсайд“ може да е малко превзето, но

има приятна курортна атмосфера и е известно с летните си коктейли. Най-вече с „Целувката от Кентъки“, в който има бърбън, лимон, пюрирани пресни ягоди и малко кленов сироп, и се поднася с много лед и обикновен малък хартиен чадър отгоре.

Когато го поръчвам, барманът поклаща глава в знак на отказ.

– Съжалявам, без „Целувката от Кентъки“.

– А едно ягодово дайкири тогава?

– Не става. Не можем да направим нищо с ягоди.

– Да не би да са ви похитили камиона на път от Мексико?

– Не. – Той пълни шейкър с лед и започва да прави мартини за някого друго, докато преглеждам менюто с напитките. – Само за партито е. Предполагам, че пичът е алергичен?

– Кой пич?

– Този, който се жени.

Оставям менюто и съм цялата в слух.

– Така ли?

– Да, майка му го направи на голям въпрос. Нареди да не се сервират ягоди на никого. Сякаш някой ще се опита да подхвър-ли някоя в питието му.

Е, така като го спомена...

– Много интересно – отговарям аз. – Искam едно мартини.

Той налива охладена водка в чашата и я плъзва към мен.

– Вземи това. Ще направя друго.

– Благодаря – отвърщам аз, вдигам чашата си за наздраве и му оставям пет долара бакшиш.

Гъделичка ме мисълта, че в края на краищата леденият политик си има ахилесова пета. Блестящ червен криптонит. Още нещо, с което да му правя напук.

Такъв е планът ми, докато не съзирам Калъм.

Той наистина прилича на вампир – слаб, блед, с тъмен кос-тюм и неестествено сини очи. Изражението му е едновременно крайно бдително и много надменно. Предвид работата му, сигурно му е трудно да бъде очарователен. Чудя се дали тайно не наблюдава как се държат човешките същества и после да се опитва да им подражава. Ако е така, проваля се грандиозно. Всички около него си бърбят и се смеят, а той е стиснал питието си, сякаш иска да го смачка в ръката си. Ръцете му са големи, с дълги и тънки пръсти.

Когато ме забелязва, най-после показва някаква емоция – чиста, неподправена омраза. Тя извира на талози от него и се носи право към мен.

Отправлям се директно към него, вирнала брадичка като английската кралица, за да му покажа, че не ме е страх.

– По-добре се стегни, *любов моя* – прошепвам аз. – Днес се очаква да празнуваме годежа ни, а ти изглеждаш напълно нещастен.

– Ейда Гало – изсъсква той в отговор. – Облекчен съм да видя, че поне си наясно с идеята, че случаят изисква да се облечеш добре, въпреки че резултатът е плачевен.

Държа усмивката си здраво залепена на лицето, като не му позволявам да види, че от това ме заболя. Преди да се доближа до него, не бях осъзнала колко по-висок е от мен, даже когато съм на шибаните токчета. По някаква причина ми се иска да не бях заставала толкова близо. Сега обаче няма да се отдръпна, защото с това ще покажа слабост.

Все тая, покрай братята ми съм свикнала с мъже, които изглеждат заплашително. Всъщност Калъм Грифин не е като тях, той няма белези по себе си и кокалчетата на пръстите му не са подути. Ръцете му са идеално гладки. В крайна сметка той е едно богаташче. Не трябва да го забравям.

Погледът му е привлечен от претенциозния пръстен на лявата ми ръка. Тази вечер го сложих за първи път и вече се чувствам сякаш ме задушават. Не ми харесва какво символизира и мразя как привлича вниманието. При вида му Калъм стисва устни и пребледнява. Изглежда му се гади.

Ама, че хубаво. Радвам се, че и върху него ефектът е същият.

Без предупреждение, Калъм увива ръка около кръста ми и ме придърпва към себе си. Прави го толкова внезапно и неочаквано, че без малко да се отдръпна и да го халосам, защото в първия момент реших, че ме напада. Едва след като едно пиращо русокосо момиче дотичва при нас, разбирам играта му.

Тя е метър и петдесет и пет сантиметра, облечена е в розова разкроена рокля с подходящ копринен шал около врата. След нея върви брадат мъж, носещ голяма чанта „Ермес“, за която мога само да предполагам, че не е негова, защото откровено не подхожда на тениската му с якичка.

– Кал! – извиква тя, хваща го за ръцете и се повдига на пръсти, за да го целуне по бузата.

Случващото се е нормално за „Шорсайд“, учудва ме реакцията на Калъм.

Хладното му изражение се трансформира в очарователна усмивка.

– Ето ви и вас! Любимите ми младоженци. Да ни посъветвате нещо, след като вече сте от другата страна? – казва той.

Наистина е невероятно как маската на политика се плъзва върху красивото му лице. Изглежда напълно естествено – с изключение на скованата му усмивка. Нямах представа, че е толкова добър в това.

Предполагам, че е логично, но е смущаващо с каква лекота се превръща в образ и подобие на приветливост и чар. Никога не съм виждала подобно нещо.

Жената се размива и отпуска ръката си с перфектен маникюр върху тази на Калъм. Забелязвам годежния ѝ пръстен, от чийто камък ръката ѝ едва не се килва настрани. Майчице, май току-що видях айсберга, който е потопил *Титаник*.

– О, Кал! – изчуруликва тя. – Ние сме женени само от месец, така че единственото, което научих досега, е, че не трябва да пазарувате от „Нийн & Ко.“! Истински кошмар е да им върнеш нещата, които не искаш. Заявих модела „Алое“ на правените по поръчка сервиси за хранене „Мари Дааж“¹², но веднага съжалих, щом видях новия им пролетен модел. Разбира се, това не те интересува – вероятно ще оставиш всичко в ръцете на годеницата си.

Сега ме удостоява с поглед. Съвсем микроскопични линийки се опитват да се появят между веждите ѝ, храбро опълчвайки се на огромните количества ботокс, които всячески се пробват да ги изгладят отново.

– Не мисля, че сме се срещали. Аз съм Кристина Хънтли-Харт. Това е съпругът ми, Джефри Харт.

Протяга ми ръката си, като я държи отпусната и овесена надолу. Полагам усилия, за да се преборя с желанието ми да ѝ се поклоня и да я целуна със звучно млясане като граф в стар филм. Вместо това само я стисвам някак неестествено настрани, след което я пускам почти мигновено.

– Ейда – отговарям аз.

– Ейда...?

– Ейда Гало – пояснява Калъм.

Онази същата линия на челото ѝ се бори да се появи отново.

– Не мисля, че познавам някой с фамилията Гало. Членувате ли в кънтри клуба „Норт Шор“?

– Не! – отвръщам аз, като имитирам гласа ѝ по височина и фалшивост. – Да се присъединим ли? Винаги съм се чудила защо изобщо не ме бива в тениса...

Взира се в мен, сякаш има леко подозрение, че ѝ се подигравам, но не може да повярва, че това е възможно.

Ръката на Калъм се стяга около кръста ми и е трудно да не трепна от болката, която ми причинява.

– Ейда обича тениса. Тя е много атлетична.

Кристина се усмихва неубедително.

– Кал, помниш ли, когато играхме заедно във Флоренция? Ти беше любимият ми партньор за игра по двойки по време на пътуването.

Комично е. Не ми пука, че Кристина Хънтли-Харт иска да флиртува с Калъм. Може даже да са се чукали миналата седмица. Намирам обаче за доста неуважително, че го прави пред мен.

Поглеждам към бедния Джефри Харт, за да видя какво мисли за случващото се. Той не е казал нито дума, откакто са дошли. Забил е поглед в телевизора над бара, на който се излъчват откъси от мачовете на „Чикаго Къбс“. Стиснал е чантата на Кристина с две ръце, а ако съдиш по изражението на лицето му, първият месец от брака му е бил най-дългият в живота му.

– Хей, Джеф – извиквам аз, – теб пуснаха ли те да играеш, или само им носеше ракетите?

– Не съм ходил на това пътуване – изсумтява тихо той.

– Колко жалко. Пропуснал си да видиш как *Кал* отбелязва с Кристина.

Сега тя определено е ядосана. Присвива очи с разширени ноздри.

– Ами – отсича тя, – още веднъж поздравления. Изглежда, си направил добър удар, Кал.

Веднага щом се омита, следвана от Джефри, Калъм пуска кръста ми и ме сграбчва за ръката, като забива пръстите си в плътта ми.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

– Тези приятели ли са ти въобще? Тя го е взела за едно от онези малки кученца, които може да носи в чантата си. Джеф не е удобен аксесоар...

– Порасни. – Калъм поклаща глава с отвращение. – Хънтли организираха мащабно набиране на средства за мен миналата година. Познавам Кристина от началното училище.

– Познаваш я или я чукаш? Защото ако все още не си я изучукал, по-добре го направи, преди да ти е препикала на публично място, за да си маркира територията.

– Боже мой. – Калъм притиска пръсти към носа си. – Не мога да повярвам, че ще се женя за дете. И то не обикновено дете, а изчадие адово като в „Чъки“ или „Децата на царицата“...

Опитвам се да издърпам ръката си от него, но пръстите му се впиват още по-силно. Ще ми се наложи да направя сцена, за да се освободя, но все още не съм готова за такъв спектакъл.

Затова просто махвам на минаващия наблизко сервитьор и вземам чаша шампанско от таблата му. Отпивам, преди да кажа на Калъм тихо и спокойно:

– Ако не ме пуснеш, ще плисна питието в лицето ти.

Веднага ме пуска и е по-блед от всякога от гняв. Навежда се и намира лицето си право в моето.

– Не си мисли, че само ти си в позиция да се ебаваш с плановете ми? Не забравяй, че ще се преместиш в къщата *ми*. Ще ти стъжня живота, ще го превърна в ад от мига, в който отвориш очи сутрин, докато не ти позволя да ги затвориш вечер. Едва ли искаш да започнеш война с мен.

Ръката ме сърби да хвърля шампанското право в лицето му, за да му покажа какво точно мисля за заплахата му.

Успявам да се сдържа. Едва.

– Големите трудности дават и възможности¹³ – казвам аз, докато му се усмихвам.

Калъм ме гледа, а лицето му е лишено от емоция.

– Какво... За какво говориш, по дяволите. Имаш предвид, че ще се справиш с бъркотията ли?

– Да, разбира се, какво друго?

Всъщност това е цитат от „Изкуството на войната“. Ето още един, който харесвам:

„Нека плановете ти бъдат безпрогледни и непроницаеми като нощ. Когато се впускаш в действие – върхлитай като гръм.“

КАЛЪМ

СЛЕД ТАЗИ ПЪРВА ИЗЦЕПКА ЕЙДА СЕ КРОТВА И ЗАПОЧВА да се държи прилично. Или поне се старее. Усмива се и разговаря сравнително цивилизовано с потока от гости, които идват да ни поздравят.

Адски неловко е, мамка му, да обяснявам на приятелите и роднините си, че ще се ожена за момиче, за което те дори не са чували, камо ли да са виждали. Отново и отново им повтарям: „Държахме го в тайна. Беше романтично да го запазим за нас двамата. Сега обаче не можем да чакаме. Искаме да се оженим“.

Забелязах, че неколцина сведоха поглед към корема на Ейда, за да проверят дали има причина да бързае толкова.

Тя направи на пух и прах тези предположения, като изпи теглото си в шампанско. Когато посяга към поредната чаша, аз я изтръгвам от ръката ѝ и я изпивам на екс.

– Ти пи достатъчно.

– Аз решавам кога ми е достатъчно – казва тя упорито. – Нужно е нещо по-силно от малко прехвалена джинджифилова бира, за да ме напие.

Вече не е особено стабилна на високите си токчета, макар че още в началото на вечерта не беше.

Успокоявам се, че е облечена в рокля, въпреки че изглежда евтина и прекалено ярка. Какво им има на тези хора? Няма ли пари да си купят прилични дрехи?

Братята ѝ изглеждат като главорези. Единият носи шибана тениска и дънки, а другият е екипиран като Джеймс Дийн. Данте се спотайва из помещението, сякаш очаква всеки момент да избухне бомба, а Ниро разговаря с барманката, сякаш планира да я заведе на горния етаж. Може би ще го направи, мърлявият му идиот. Почти съм сигурен, че е чукал Нора Олбрайт в дома ми.

Поне Енцо Гало е подходящо облечен за случая и с прилични маниери. Изглежда, че познава също толкова хора от тук присъстващите, колкото и аз. Не говорим за новобогаташите, а за онези, които са здраво свързани със стария Чикаго. Стискат му ръката с уважение. Може би баща ми не греши относно ползите от този съюз.

Родителите ми идват да ни проверят как сме, а Маделин Брек е с тях. Тя е почти на седемдесет години, чернокожа, с късо подстригана сива коса, обикновен костюм и удобни обувки. Изглежда уравновесена и интелигентна. Някой невежа би взел Маделин за типичната миловидна баба. В действителност тя е един от най-влиятелните хора в Чикаго.

Като президент на Окръжния съвет на окръг Кук, държи кесията на огромни публично финансирани проекти – от паркове до инфраструктура. Тя има железен захват и върху либералните демократи от Чикаго. Без ни най-малко да си личи, че бърка в кацата с меда, успява да назначи свои хора на ключови позиции, като например градски касиер или държавен прокурор.

Проницателна и изтънчена е, и изобщо не е човек, когото искам да разсърдя. Ето защо направо ми се гади при мисълта, че Ейда ще изтърси нещо противно пред нея.

– Дръж се прилично. Това е Маделин... – изсъскам аз, докато тя се приближава към нас.

– Знам коя е – прекъсва ме Ейда и завърта очи.

– Маделин – казва баща ми, – вече познаваш сина ни, Калъм. След няколко седмици той ще се кандидатира за районен кмет в Четиресет и трети район.

– Чудесно – поздравява Маделин. – Крайно време е там да застане човек с някаква визия за бъдещето.

– На каква визия се надявате? – питам я. – Вероятно „Линкълн Парк“ да остане цял?

– Кой е казал, че съм против повторното райониране? – Отвърща тя и се усмива.

– Едно птиченце. Ако стана районен кмет, няма да допусна „Линкълн Парк“ да бъде разпарчетосан и разпределен. За щас-тие, познавам лично ръководителя на правната комисия и съм негов близък приятел.

– Джеръми Рос е инат – отбелязва Маделин, докато наднича към мен над очилата си, сякаш си мисли, че всъщност нямам влияние над него.

– Голям инат е, но ми дължи услуга, която също не е малка.

– Е, аз искам само най-доброто за квартала – казва тя великодушно.

– Точно така, аз също. „Линкълн Парк“ има история. Не можем да позволим да бъде разпределен между други райони, за които той няма да бъде приоритет.

– Продължавай в същия дух – казва тя и ме потупва по ръката. – Радвам се да се запознаем, скъпа – обръща се към

Ейда, след което се отдалечава.

Малко съм объркан защо Маделин прекрати разговора ни толкова внезапно. Сигурен съм, че и двамата искаме едно и също нещо.

Ейда отпива още една глътка от напитката, която е докопала отнякъде.

– Нали знаеш, че на нея не ѝ пука за „Линкълн Парк“.

Баща ми завърта глава към нея.

– За какво говориш?

– Тя получава рушвети от сметоизвозващите дружества в Четиресет и четвърти и Трийсет и втори район – обяснява Ейда, сякаш е очевидно. – Добави половината от „Линкълн Парк“ към това и после удвои сумата. Маделин се противопоставя на прерайонирането публично, защото то не е популярно сред гражданите.

Родители ми се споглеждат.

– Ще говоря с Марти Рико – казва майка ми.

Докато те двамата с баща ми се разделят, за да проверят истинността на думите на Ейда, тя се размива тихо.

– Откъде знаеш? – Питам аз.

– Ще вземе да се окаже, че семейство Грифин няма чак толкова добри връзки – отвърща тя. – Предполагам, че в кънтри клуба „Норт Шор“ не е станало дума за това.

– И как ще я привлечеш, като си толкова умна? – настоявам аз.

– Защо да ти казвам? – Ейда присвива сивите си очи към мен и отпива още веднъж от питието си. Изглежда лукава и злобна, когато го прави, като черна пантера, спотаена високо в клоните, която ще се стовари върху главата ми.

– Е – започвам аз, – от другата седмица всичко мое ще бъде и твое. Което означава, че успехите ми... и провалите ми... ще лежат и на твоите плещи. Така че е логично да ми помогнеш.

Тя оставя празната си чаша на най-близката саксия, а бузите ѝ пламват.

– Мислиш ли, че ще съм някоя раболепна женичка, която стои зад теб и работи, за да ти помогне да се издигнеш?

– Нямам *нужда* от помощта ти – казвам ѝ, – но предвид че ще сме впримчени заедно, можем да работим заедно.

– Не съм ти аксесоар! – отвърща тя разпалено.

– О, имаш ли нещо по-добро, с което да си запълваш времето? Доколкото мога да преценя, не вземаш никакво участие в бизнеса на собственото ти семейство. По цял ден се мотаеш в „Лойола“. Какви интереси имаш, освен да се промъкваш на чужди партита?

Ейда ми хвърля кръвнишки поглед и за първи път си мълчи.

– Не е нужно да ти се обяснявам – промърморва тя най-накрая.

Слабо изказване в сравнение с обичайните ѝ. Сигурно съм засегнал оголен нерв. Затова я притискам още малко.

– Съмнявам се, че имаш какво да кажеш.

Тя трепери от гняв. Ейда има нрав – определено не трябва да я провокирам така, още по-малко пък на обществено място, където от избухването ѝ аз ще съм по-потърпевшият от двама ни.

Изненадва ме, като си поема въздух и изпъва рамене.

– Опитваш се да ме сръчкаш. Ще ти кажа отговора, защото за мен е без значение, а ти така или иначе няма да можеш да го постигнеш. Маделин Брек се интересува единствено от това да печели пари, точка. Тя получава дял от стотици различни комунални и строителни сделки. Ако има нещо, към което проявява пристрастие, това са ченгетата, които вадят оръжие на хората. Успееш ли да я убедиш, че наистина ще направиш нещо по въпроса, ще можеш да я накараш да се включи. Но няма да ти се получи, защото при тези обстоятелства ще загубиш подкрепата на синдиката на полицаите, а вероятно и този на пожарникарите.

Това... не е никак лоша идея. Ейда вероятно има право. Но също така е права, че би било трудно да впечатля Маделин, без да вбеся полицейския профсъюз.

– Това всъщност е доста умно.

– О, благодаря ти! За мен е голяма чест.

Точно когато извърта подигравателно очи, Ейда вижда някой да идва към нас. Тя започва да се оглежда наоколо, сякаш търси къде да се скрие, при все че партито е в наша чест и с тази рокля прилича на слънчоглед.

Оливър Касъл се приближава с прибрани в джобовите ръце и широка глупава усмивка, изписана на лицето му. Познавам го от колежа. Никога не съм го харесвал. Той беше футболна звезда и очевидно продължава да си хапва като такава, въпреки че сега работи в инвестиционната фирма на баща си. Внушителната му мускулиста фигура е започнала леко да се отпуска, въпреки че все още изглежда здрав. Хванал е тен, вероятно от някое скорошно пътуване, за което със сигурност ще ми разкаже всичко.

Докато се приближава, виждам, че вниманието му е приковано изцяло към Ейда.

- Не можах да повярвам, когато чух.
- Хей, Оли – казва тя без никакъв ентусиазъм и се завърта към него.

Оли?

- Наранен съм, Ейда. Сгодяваш се и дори не ми се обаждаш, за да ми кажеш?
- Защо да ти се обаждам? – отсича тя категорично. – Пренебрегнах съобщенията и обажданията ти три месеца.

Когато се опитваш да обучиш куче, не бива да му даваш лакомство, защото в противен случай то ще продължи да лае и да точи лиги.

Очаквам, че Оливър ще се обиди, но той само се усмихва. Пристъпва още по-близо до Ейда, докато не се извисява над нея. Вбесявам се колко близо е застанал и как продължава да не отразява присъствието ми.

- Ето това харесвам най-много в теб – казва Оливър. – Никога не се променяй, Ейда.
- Не знаех, че вие двамата се познавате.

– О, знаем се отдавна – отговаря провлачено той, докато продължава да я гледа.

Пристъпвам между тях двамата, така че отчасти закривам гледката му към нея.

– Е, предполагам, че в такъв случай ще се видим на *сватбата* – казвам аз, без да си правя труда да прикрия раздразнението в гласа си.

– Предполагам. – Оливър най-накрая благоволява да ме погледне. – Странно, никога не съм си представял вас двамата заедно. Ейда е толкова необуздана. Не мислех, че ще позволи на някоя богаташка издънка да надене пръстен на ръката ѝ.

- Само защото ти не си успял, не означава, че никой друг не може – изръмжавам насреща му.
- Колко вълнуващо, мисля, че ще отида да потърся нещо за ядене – прекъсва ни тя.

Провира се покрай мен и ни оставя сами.

Без Ейда напрежението спада. Осъзнавам, че съм раздразнен от разговора с Оливър, без да броя факта, че съм ядосан, понеже той очевидно е излизал с фалшивата ми годеница. Защо да ми пука с кого се е срещала Ейда преди мен? Тя може да е минала през всички титулярни играчи на „Чикаго Бейрс“ и какво от това? Уговорката ни е бизнес, нищо повече.

И въпреки това се ядосвам, когато Оливър казва:

- Успех, Грифин. Тя е ексцентрична.
- Съмнявам се, че имаш някаква шибана представа каква е или не е тя – сопвам се аз.

Оливър вдига ръце в престорено извинение.

– Разбира се, разбира се. Обзалагам се, че владееш положението – казва той и на лицето му се изписва злорада усмивка, сякаш няма търпение да види как Ейда ще съсипе живота ми. За съжаление мисля, че може и да е прав.

Тръгвам да търся Риона – тя със сигурност знае какво става.

– Познаваш ли Оливър Касъл? – питам я.

– Да. – Тя прибира назад кичур от яркочервената си коса. Държи телефона си в ръка, за да си проверява служебните имейли в промеждутъците от разговорите с гостите. Риона завърши право, най-вече за да докаже, че може. Сега работи за фирмата, която се занимава с нашите бизнес интереси.

– Той излизал ли е с Ейда?

Риона повдига вежди. Те са червени също като косата ѝ.

– *Мда* – казва тя, сякаш я попитах дали сушито е от ориз. – Излизаха повече от година. Той беше *обсебен* от нея. Напълно си беше изгубил ума, държеше се като глупак, почти не работеше и я преследваше навсякъде. Тя замина на почивка в Малта и той заряза работата си по средата на някакво огромно придобиване. Баща му беше бесен.

– И какво стана?

– Тя го заряза ей така, от нищото. На никого не му го побираше акълът. Оливър е добър улов – единствено дете, което ще наследи „Кийстоун Кепитъл“. Плюс това изглежда добре, чаровен е... Ейда го захвърли като мръсен парцал и не каза на никого каква е причината.

– Ами, като начало, той е слабоумен.

Риона ме поглежда втренчено.

– Това *ревност* ли е? – пита тя невярващо.

– Не – отсичам веднага и се намръщвам. – Просто не ми допада новината, че годеницата ми е излизала с този примат. Това е проблемът да се ожениш за шибана непозната!

– Говори по-тихо – казва Риона студено. – На никого от нас не му допада идеята, но понеже родителите ни очевидно са откачили, трябва да се възползваме по най-добрия начин.

Поне Риона е на моя страна.

Жалко, че баща ми винаги ни настройва един срещу друг, защото аз я уважавам. Тя е дисциплинирана,

трудолюбива и интелигентна. Но също така винаги ми диша във врата и чака да се проваля, за да може да заеме мястото ми.

Е, това няма да се случи. Ще премина и през това, защото няма значение с колко идиоти с доверителни фондове е излизала Ейда преди мен.

– Слушай – казвам на Риона, – трябва да направя мили очи на Маделин Брек. Можеш ли да ми издействаш някакво споразумение с Калахан?

Обяснявам ѝ всичко.

Уилям Калахан е началник на полицията в моя район. Най-добре би било, ако успея да привлека на моя страна началника на полицията на целия град, но и това е някакво начало. Начин да покажа на Маделин Брек, че имам влияние над ченгетата.

Риона ме слуша, но е скептична.

– Трудно ще стане.

– Поне опитай.

Тя кимва решително. Това е перфекционистът в нея. Тя не може да откаже задача.

Риона тръгва, за да говори отново с Калахан, а Данте Гало заема мястото ѝ. Лицето му винаги изглежда, сякаш не се е бръснал – с тъмни сенки около устните и челюстта му. И лицето, и осанката му са сурови, груби. Стойката му е прегърбена и отбранителна, като на боксьор. Не се страхувам от него – не се страхувам от никого. Но ако трябва да се изправя срещу някой от братята на Ейда, не бих искал да е Данте.

Вече знам защо дойде тук, за да говори с мен.

– Баща ми може и да ти даде Ейда, но дори не си и помисляй, че ще я изоставим. Тя е малката ми сестра. Ако само я докоснеш с пръст по начин, който на нея не ѝ харесва... – казва Данте, докато ме гледа право в очите.

– Спести си го – прекъсвам го аз. – Нямам намерение да злоупотребявам с Ейда.

– Добре – изръмжава той.

Сега обаче аз правя крачка и се приближавам към него.

– Нека ти кажа нещо. Когато изрече обетите си, тя става моя съпруга. Ще ми принадлежи. Какво ще се случва с нея вече не е ваша грижа. Тя ще отговаря пред мен. Случващото се между нас е моя работа, не ваша.

Раменете на Данте се превиват още повече. Той стисва юмруците си, които са с големината на грейпфрут.

– Тя винаги ще бъде моя работа – изръмжава той.

– Не разбирам за какво се тревожиш. Сигурен съм, че тя може да се грижи за себе си.

Данте се намръщва.

– Да, може, но това не значи, че е несломима.

Поглеждам през стаята към мястото, където Ейда говори с Ниро. Явно барманката не му е пуснала и Ейда го подкача за неуспеха му. Докато ги гледам, тя отмята глава назад и се смее толкова силно, че я чувам чак дотук. Ниро се мръщи и я удря силно по рамото, при което тя само започва да се смее още по-силно.

– Тя ще бъде добре – обещавам на Данте.

– Отнасяйте се към нея с уважение – отвръща той заплашително.

– Тревожи се за собствената част от семейството си, – казвам студено. – Като ще сме свързани едни с други, вие, шибани диваци, трябва да се научите да се държите цивилизовано. Ще ви изтребя до крак, преди да ви позволя да ни повлечете надолу.

– Помни какво ти казах – отвръща той, обръща се и се отдалечава.

Оглеждам се за още едно питие.

През изминалата седмица имах толкова близки срещи с Гало, че ми стигат за цял един живот. А ние едва сега започваме нашите нови „близки“ отношения.

Данте може да вземе заплахите на защитнически настроения по-голям брат и да си ги навре в задника.

Той си мисли, че Ейда е уязвима?

Съмнявам се.

Тя е животно, също като братята си.

Което означава, че трябва да бъде опитомена.

Оливър не е успял да я укроти – тя го е прегазила. Публично го е направила за посмешище. Е, няма да направи същото и с мен. Ако Ейда е скала, тогава аз ще съм шибаният океан. Ще я блъскам с вълните си безспир, докато не я раздробя камъче по камъче. Докато не я превърна в пясък и не я погълна цялата.

ЕЙДА

ИЗГУБВАМ ЦЯЛАТА СЛЕДВАЩА СЕДМИЦА В ПЛАНИРАНЕ НА ТЪПАТА СВАТБА. Имоджин Грифин се справя сама с по-голямата част от нещата, защото Грифин са манияци на тема контрол, а на моето семейство не му пука каква ще е сватбата. Все пак тя очаква от мен да одобря разпределението на местата на гостите, цветята и менюто, сякаш нещо от това има някакво значение за мен.

Да прекарвам време със семейството на Калъм е странно. Не мога да се отърся от чувството, че ще ми се нахвърлят, когато остана насаме с тях. И все пак я има онази фантазмагория между нас, в която те се преструват, че всичко това е истинско. Предполага се, че и аз трябва да играя също като тях, подобно на някоя свенлива бъдеща булка.

Не мога да разбера Имоджин. Отвън изглежда като типичната богата представителка на хайлайфа: руса, с перфектна прическа и винаги говори с премерен тон. В същото време ми се струва, че е интелигентна и подозирам, че е много по-навътре в семейния бизнес на Грифин, отколкото дава вид.

Сватбата ще е малка, тъй като е организирана набързо. Имоджин обаче продължава да настоява, че имам нужда от подходяща рокля. Ето защо съм в „Бела Бианка“ и пробвам булчински рокли пред нея, Неса и Риона.

В моето семейство няма жени, които да поканя, не че така или иначе бих искала да ги въвличам в този фарс.

Неса е най-развълнувана – дърпа рокля след рокля от щендерите и след това пляска и пищи при вида на всяка една. Всички те са или надиплени като за принцеси, или нелепо натруфени бални, като от оживяла анимация. В половината от времето съм оплетена в тюла. Неса трябва да отмята слоевете един по един и едва след това да ме закопчае.

Въпреки че мразя всички рокли, не мога да не се смея на заразителната ѝ енергия. Толкова е сладка с големите си зелени очи и розовите си бузи.

– Защо не пробваш и ти? – питам я.

– О, не. – Тя поклаща глава и се изчервява толкова силно, че луничките ѝ вече не се виждат. – Не мога да го направя.

– Защо не? Тук е пълно с рокли. Ще мине много по-бързо, ако ми помогнеш.

– Ами...

Виждам, че умира от желание да го направи, затова пхвам една от най-бухналите рокли в ръцете ѝ.

– Хайде, нека видим тази.

Неса отива да се преоблече. Въздъхвам примирено и обличам рокля номер шейсет и седем. Тя тежи около сто килограма и има шлейф, по-дълъг от този на принцеса Даяна.

Неса изглежда като танцьорка, каквато всъщност е – тънкият ѝ врат се извисява елегантно от корсажа на роклята, а полата е бухнала като пачка.

– Какво мислиш? – пита тя, докато се върти на повдигнатия подиум. Сега изглежда като балерина от музикална кутия.

– Мисля, че ти трябва да се омъжиш. Отива ти много повече.

Протягам напред ръце, за да можем да танцуваме заедно. Полите ни са толкова огромни, че трябва да се наведем, за да се достигнем. Неса пада от подиума и се приземява невредима в огромната купчина тюл на роклята си. И двете избухнахме в смях.

Риона ни гледа, без да се усмихва.

– Побързай. Нямам цял ден.

– В такъв случай просто избери една – излайвам в отговор. – Не ми пука каква рокля ще облека.

– Сватбената рокля е твоя – казва Имоджин със спокойния си, кротък глас. – Трябва да я усетиш. Трябва да си паснете. Някой ден ще можеш да я предадеш на собствената си дъщеря.

Стомахът ми се свива на топка. Тя говори за някаква въоб-ражаема дъщеря, която би трябвало да имам с Калъм Грифин. Идеята да се клатушкам бременна с бебето му ме кара да разкъсам роклята на парчета и да избягам от магазина. Това място е пълно с толкова много чисто бял тюл, мъниста, пайети и дантела, че едва дишам.

– Наистина не ми пука. – Притискам ръка към хълбока си. – Не съм по роклите. По облеклото като цяло.

– Това е очевидно – казва рязко Риона.

– Да – отвърщам бързо аз, – не се обличам като корпоративната Барби. Между другото, как стоят нещата

всъщност? Баща ти позволява ли ти да си водиш бележки по време на срещите му, или само стоиш там, за да красиш обстановката?

Лицето на Риона става червено като косата ѝ.

Имоджин се намесва, преди Риона да успее да отвърне.

– Може би нещо малко по-изчистено ще ти хареса, Ейда. – Тя махва на продавач-консултантката, като иска няколко рокли по номера и име на дизайнера. Очевидно е направила проучване, преди да дойдем. Не ме интересува какво е избрала. Просто искам това да приключи. Никога през живота си не съм дърпала толкова много ципове.

Не знам какво е станало с роклята на майка ми, но знам как е изглеждала – имам нейна снимка от деня на сватбата ѝ. Тя седи в гондола във Венеция, точно на носа на лодката, а дългият дантелен шлейф се влачи над ръба, като почти докосва бледозелената вода. Тя гледа право в камерата, горда и елегантна.

Всъщност една от роклите, избрани от Имоджин, прилича малко на тази на майка ми – с къси ръкави, които падат от раменете, вгвален корсаж и сърцевидно деколте. Със старомодна дантела, но без волани и обръчи. Само чисти линии.

– Тази ми харесва – казвам колебливо.

– Това мръсно бяло ти отива – съгласява се Имоджин.

– Изглеждаш *зашеметяващо* – добавя Неса.

Дори Риона няма какво обидно да каже. Само повдига брадичка и кимва.

– Нека приключваме! – настоявам аз.

Служителката взема роклята, разтревожен от факта, че нямаме време да я коригираме преди сватбата.

– Стои ми добре – уверявам я.

– Да, но ако я стесним съвсем малко при бюста...

– Няма значение. – Пъхвам я в ръцете ѝ. – Достатъчно доб-ре изглежда.

– Уговорих момичета да ти направят прическа и грим сут-ринта на сватбата – уведомява ме Имоджин.

Звучи ми като повече суетене, отколкото е необходимо, но се насилвам да се усмихна и да кимна. Не си струва да споря – ще има много неща, за които по-късно да се карам.

– Калъм запази спа ден за теб преди сватбата – продължава бъдещата ми свекърва.

– Нямаше нужда.

– Разбира се, че има! Ще искаш да се отпуснеш и да се пог-лезиш.

Не обичам да се отпускам или да бъда глезена.

По този начин Имоджин Грифин постига своето, сигурна съм – като с внимателен тон и любезна усмивка ти каже как ще станат нещата. Ще се държи така, сякаш всяка съпротива би била върха на грубостта, така че да не можеш да не се съгласиш.

– Заета съм – настоявам аз.

– Вече е резервирано. Ще изпратя кола в девет да те вземе.

Тъкмо се каня да ѝ кажа: „*няма да отида*“, но се насилвам да си поема дълбоко въздух и да преглътна инстинктивното непокорство. Това е най-обикновен спа ден. Опитват се да бъдат мили по техния настоятелен, нахален начин.

– Благодаря – процеждам през зъби.

– Ще бъдеш перфектната булка – казва Имоджин и се усмихва насила.

Звучи повече като заплаха, отколкото като комплимент.

Всеки ден минава по-бързо от предишния. Когато до сватбата оставаха две седмици, те ми изглеждаха като цял живот. Сякаш всичко може да се случи, за да я отмени.

Но ето, че останаха само три дни. После два. А днес е денят преди сватбата и чакам пред къщата ми глупавия „Таункар“¹⁴ на Имоджин да ме вземе, за да ме закара на някакъв спа ден, от който нямам нужда и не желая.

Искат да ме оскубят и да ексфолират, за да изгладят всичките ми грапавини. Да направят от мен някоя гладка и мека половинка за потомъка на семейството им. Великият Калъм Грифин.

Той е техният Джон Фицджералд Кенеди, а аз трябва да съм тяхната Джаки Кенеди.

Предпочитам да съм Лий Харви Осуалд¹⁵.

Все пак туширам цялото си раздражение и оставям шофьора да ме откара в луксозен спа център на Уолтън Стрийт”.

В началото не е толкова лошо. Калъм е свършил наистина добра работа с резервацията. Служителките в разкрасителния център накисват краката ми и после лакират ноктите на ръцете и краката ми. Карат ме да легна в огромна вана с кал, а върху лицето ми намазват друг вид кал. След това слагат балсам на косата ми и ме намазват като пуйка за Деня на благодарността. Покриват ме с горещи камъни, после ги свалят, търкат и удрят с ръце всеки

сантиметър от тялото ми.

Тъй като не ми пука, че съм чисто гола, това е любимата ми част. Ръцете на цели две жени шарят навсякъде по мен. Те търкат, масажират и размачкват дори най-малките възелчета, появили се от стрес, които откриват във врата ми, по гърба ми и даже по ръцете и краката ми. Предвид, че Калъм е основната причина за стреса в моя живот, предполагам, че е уместно именно той да плати за отстраняването на следите от него.

Толкова е възхитително релаксиращо, че започвам да се унасям, приспивана от женските ръце върху тялото ми и океанските звуци, които се носят от тонколониите.

Събуждам се от ужасяваща болка в областта на триъгъл-ника. Козметичката стои над мен и държи лента за кола маска, върху която са полепнали малките косъмчета, които допреди секунди са били прикрепени към тялото ми.

– Какво, по дяволите? – изкрещявам аз.

– Може да жили леко – казва тя с тон, в който няма капка съчувствие.

Поглеждам надолу към хълмчето ми, чиято лява страна вече е напълно обезлесена.

– *Какво правиш, по дяволите?*

– Бразилската ви кола маска – обяснява тя и залепва друга восъчна лента от дясната страна.

Первам я през ръката.

– Не искам шибана бразилска кола маска! Изобщо не искам да ме епилират.

– Ами, включена е в списъка на услугите. – Тя взима своя клипборд и ми го подава, сякаш това ще облекчи пламтящия огън в наскоро оплешивелите ми и ужасно чувствителни интимни части.

– Не съм изготвяла проклетия списък с услуги! – Иде ми да хвърля клипборда на пода. – И не искам да практикуваш техниките си за мъчение върху гениталиите ми.

– Восъкът вече се е вгвърдил – казва тя и посочва лентата, която току-що сложи. – Трябва да се махне по един или друг начин.

Опитвам да повдигна ръба на платнената лента, но тя е права. Вече е готово и се придържа към малкото косми, които са ми останали.

Козметичката ме гледа безчувствено със студените си сини очи. Мисля, че тези жени разпускат като причиняват болка. Лесно бих могла да си я представя как сменя бялата престилка с кожен корсет и камшик.

– Махни го – казвам мрачно.

С едно бързо движение козметичката отлепя лентата и оставя друга ивица гладка розова кожа.

Изкрещявам и изпускам поредица от ругатни, някои на английски и малко на италиански. Тази дори не трепва, а съм сигурна, че е чула всичко.

– Добре, стига!

– Не можеш да го оставиш така – казва тя и сбръчква нос.

Cazzo! Две трети от котенцето ми е оскубано и с малки туфички косми на странни места. Изглежда отвратително. Не ми пука какво се харесва на Калъм, работата е там, че аз не искам да гледам това в продължение на седмици, докато израсте отново.

Не е за вярване колко е дързък, за да заяви кола маска за бикини зоната ми покрай всичко останало. Да не си мисли, че вече притежава котенцето ми и че той ще решава как да изглежда то?

Ще трябва да го изчакам да заспи, след което ще го намажа с разтопен восък по топките. Ще му дам да опита от собствената му отрова.

– Довърши я – мрачно казвам аз.

Необходими са още три ленти и в пъти повече ругатни, за да премахне останалите косми. Когато приключва, аз съм напълно олисяла отдолу, а хладният въздух ме докосва както никога досега.

Адски унизително е. Това е... каквато и да е женската версия на *кастрирането*. Аз съм като Самсон¹⁶. Калъм ми отне косата и ме лиши от силата ми.

Ще му го върна за тази коварна и перверзна ебавка. Мисли си, че може да епилира котенцето ми без моето съгласие? Той не знае какво е започнал.

Масажистките продължават да ме мачкат, а отвътре кипя.

Вече обмислям всевъзможни начини, по които ще превър-на живота на Калъм в истински ад.

КАЛЪМ

ДНЕС Е СВАТБЕНИЯТ МИ ДЕН.

Не е това, което съм си представял, но и не съм прекарвал много време в размисли как ще се оженя. Очаквах, че в крайна сметка ще се случи, но никога не ми е пукало особено.

Срещал съм се с много жени, но когато ми е било угодно. Винаги съм имал свои собствени планове и цели, а жените трябваше да се съобразяват с това. В противен случай, ако се превър-неха в по-голямо бремене, отколкото си заслужава, ги разкарвах.

Всъщност, когато баща ми уреди цялата тази работа със семейство Гало, излизах с някого. С Шарлот Харпър бяхме заедно от около три месеца. Щом разбрах, че съм „стодеен“, веднага ѝ се обадох, за да скъсам с нея. И почувствах... нищо. Беше ми все тая дали ще я видя отново или не. Шарлот не е лоша – красива е, успяла и има добри връзки. Работата е там, че когато се разделя с жена, изпитвам същото, както когато изхвърля чифт стари обувки. Знам, че скоро ще намеря с какво да ги подменя.

Този път заместителят е Ейда Гало. Трябва да я обичам, ценя и защитавам до края на дните ѝ. Не съм сигурен, че съм в състояние да направя някое от изброените, освен може би да я защитавам.

Има обаче едно нещо, което знам: след като се оженим, няма да търпя шибаните ѝ глупости. Както казва баща ми, тя трябва да бъде дресирана. Няма да имам никаква дива, непокорна жена. Тя ще се научи да ми се подчинява, по един или друг начин. Дори да трябва да я стрия на прах под краката си.

Усмихвам се леко при мисълта за нейния „спа ден“ вчера. Смисълът му очевидно беше да я подготви за тази вечер. Трябва да консумирам брака, а аз няма да чукам никаква проскубана малка дрипла по джапанки и дънкови къси панталонки. Очаквам да е добре поддържана от главата до петите.

Харесва ми идеята да бъде наконтена, почистена и епиллирана според изискванията ми. Като малка кукла, направена по мой вкус.

Вече се изкъпах и избърснах, така че сега е време да облека смокинга си. Когато проверявам закачалката в дрешника, където очаквам да е окачен, там няма нищо.

Обаждам се на Марта, която е част от персонала в къщата.

– Къде ми е смокингът?

– Съжалявам, г-н Грифин – отвърща тя нервно. – Отидох до магазина, за да го взема, както поръчахте, но ми казаха, че заявката е отменена. Вместо това тук беше доставена кутия от г-ца Гало.

– Кутия?

– Да, да ви я кача ли?

Чакам нетърпеливо на прага, докато Марта тича нагоре по стълбите с голяма квадратна кутия за дрехи в ръцете си.

Какво, по дяволите, е това? Защо Ейда се ебава със смокинга ми?

– Остави я – казвам на Марта и тя предпазливо поставя кутията на дивана ми.

Чакам, докато тя излезе, и тогава я отварям.

Отгоре има плик, надписан с разкритен почерк, за който само бих могъл да предполагам, че принадлежи на годеницата ми. Разкъсвам го и изваждам бележка:

Скъпи годенико,

беше толкова мило от ваша страна да се погрижите за предсватбеното ми подкастриране. Изключително провокиращо и неочаквано преживяване!

Реших да ви върна жеста, като ви подаря нещо – малко късче от моята култура за сватбения ден.

Сигурна съм, че ще ми окажете честта да го носите по време на сватбената церемония. Страхувам се, че не бих могла да изрека моите обети, без това напомняне за дома.

Завинаги ваша,

Ейда

Не мога да не се разсмея на начина, по който е описала козметичните процедури. Усмивката ми замръзва, когато разгъвам опаковъчната хартия и виждам смокинга, който тя очаква да нося.

Прилича на шибан костюм на клоун. Изработен е от лъскав кафяв сатен и е покрит с кичозна бродерия на

раменете, по реверите и даже отзад, на гърба на сакото. Представлява костюм от три части, допълнен с жилетка, без да споменавам дантелената кърпичка и шала. Единственият човек, който мога да си представя да носи това, е Либерачи.

Майка ми се втурва в стаята и изглежда смутена. Виждам, че вече е облечена в елегантна коктейлна рокля с цвят салвия, косата ѝ е пригладена и си е сложила изискани златни обеци.

– Какво правиш? Защо не си облечен? – пита тя, когато ме заварва да стоя в стаята си с кърпа, увита около кръста ми.

– Защото смокинга ми го няма.

– А това какво е?

Отдръпвам се, за да може да види съдържанието на кутията. Тя повдига дантелената вратовръзка, като я държи между показалеца и палеца си, а на лицето ѝ се изписва погнуса.

– Подарък от бъдещата ми съпруга. – Подавам ѝ бележката.

Майка ми я прочита набързо, след което се намръщва.

– Облечи го.

Изсмивам се на думите ѝ.

– Шегуваш се.

– Направи го! Не разполагаме с време, за да вземем друг смокинг. А и не си струва да се вдига шум заради един костюм.

– Това не е костюм. Това е шибана гавра.

– Не ме интересува! – отвърща тя рязко. – Сватбата е малка. Едва ли някой ще забележи.

– Няма начин.

– Калъм... достатъчно. Ще имаш още стотици битки с Ейда. Трябва да подбиращ важните. Сега действай, трябва да тръгваме след шест минути.

Невероятно. Мислех, че ще откачи дори при мисълта как кафявото ще се бие с внимателно подбрания кремаво-маслинено-сив цветове код на събитието.

Навличам нелепия костюм, като едва не се задавям от миризмата на нафталин. Дори не искам да знам откъде го е изровила Ейда. Вероятно дядо ѝ е бил погребан в него.

По-важното е какво наказание ще ѝ наложа.

Допусна голяма грешка, като продължи да сръчква мечока. Време е да се събудя от сън и да ѝ перна една лапа.

Тази вечер тя ще си получи заслуженото.

Облечен съм и бързам надолу по стълбите към чакащата ме лимузина. Майка ми и сестрите ми вече са тръгнали с предишната – в тази сме само ние с баща ми.

Той повдига вежда при вида на костюма ми, но не казва нищо. Майка ми вероятно вече го е информирала.

– Как се чувстваш?

– Фантастично – казвам. – Не си ли личи?

– Сарказмът е най-пошлата форма на хумор – отбелязва той.

– Мислех, че е играта на думи.

– Всичко това ще работи в твоя полза, Кал. Сега не го виждаш, но ще стане.

Стисвам зъби и си представям как по-късно тази вечер ще излея цялото си разочарование върху стегнатото малко дупе на Ейда.

Чувствам се все едно извършвам кошунство, когато влизам в църквата – сякаш Бог може да ни порази заради този нечестив съюз. Ако годеницата ми ме раздразни достатъчно, ще я натопя в светената вода, за да проверя дали ще избухне в пламъци.

Лесно е да се различи от коя страна на пътеката са моите гости и коя са нейните – италианците са тъмнокоси и къдрави, докато косите на ирландците са като конски гриви: руси, червени, сиви и светло кестеняви.

Братята на Ейда са кумовете, а шаферки са сестрите ми. Те са поравно, защото само Данте и Ниро се изправят – Себас-тиан седи на първия ред в инвалидна количка, а коляното му е огромно от превръзката под панталоните му.

Не знам дали той наистина има нужда от инвалидна количка или това е само едно *да ви го начукам* за моето семейство. Усещам лека вина, но после я отблъсквам и си казвам, че Гало са късметлии, защото са се отървали толкова лесно.

Шаферската рокля в цвят салвия стои много добре на Риона, но не и на Неса – кара я да изглежда бледа и малко болнава. Тя обаче няма нищо против и е единствената от застаналите до олтара, която се усмихва. Данте и Риона се гледат кръвнишки, а Ниро е зяпнал Неса с нездрав интерес, който съвсем скоро ще ме накара да го хвана за гърлото. Ако ѝ каже и една дума, ще му разбия изписаната физиономия.

Въздухът в църквата е изпълнен с тежкия аромат на кремави божури. Свещеникът вече е застанал пред олтара. Чакаме Ейда.

Музиката започва, а скоро след това булката ми тръгва по пътеката.

Тя носи воал и семпла дантелена рокля, която се влачи след нея. В едната си ръка държи букет, но го е оставила да виси покрай бедрото ѝ, защото използва другата си ръка, за да придър-жа полата на роклята си. Не мога да видя лицето ѝ зад воала, което повече от всякога подчертава факта, че се женя за непоз-ната. Там може да е всяка.

Булката ми спира пред мен и аз повдигам булото ѝ.

Виждам гладката ѝ, загоряла кожа и ясните ѝ сиви очи с гъсти мигли. Трябва да призная, че е красива. Откриването на лицето ѝ показва колко прекрасни са чертите ѝ, когато не са изкривени от злоба.

Мигът не трае дълго – щом хвърля бегъл поглед към кос-тюма ми, лицето ѝ светва от злорадо веселие.

– Изглеждаш *прекрасно* – присмива се тя.

– Ще ти го върна – информирам я спокойно.

– Връщам *ти* го заради гадостите, на които ме подложи в спа центъра!

Свещеникът прочиства гърлото си в очакване да започне службата.

– Щом ще си омъжена за мен, очаквам винаги да си добре поддържана.

– Ама разбира се, мамка му – сопва се Ейда достатъчно високо, за да накара свещеника да подскочи.

– Някакъв проблем ли има? – пита той и гледа към нас намръщено.

– Абсолютно никакъв. Да започваме с церемонията – нареждам аз.

С Ейда продължаваме да си разменяме хапливи реплики, докато свещеникът минава през песнопенията.

– Ако си мислиш, че ще ти бъде някоя малка порнозвезда...

– Това не покрива дори минимума на стандартите...

– Да, със сигурност *не е покрито*...

Спираме, когато осъзнаваме, че свещеникът ни зяпа.

– Калъм Грифин и Ейда Гало, дойдохте ли тук според свободната си воля, за да се венчаете един за друг?

– Да – отсичам аз.

– О, да – казва Ейда с тон, който баща ми би окачествил като „най-пошлата форма на хумор“.

– Ще се почитате ли един друг като съпруг и съпруга до края на живота си?

– Да – казвам аз след миг колебание. Остатъкът от живота е адски дълго време, което не искам да си представям точно сега.

– Да – отвърща Ейда, докато ме гледа така, сякаш възнамерява да съкрати остатъка от *моя* живот.

– Ще приемете ли с любов децата, които Бог ви прати, и ще ги възпитавате ли според закона на Христос и неговата църква?

– Да – казвам аз. Ще забременя Ейда веднага само защото това ще я вбеси. Пък и би било начин да укротя звяра.

Ейда вече изглежда толкова нервирана, че не мисля, че ще отговори на въпроса.

– Да – измърморва тя накрая през стиснати устни.

– Сега кажете обетите си – инструктира ни свещеникът.

Хващам ръцете на Ейда и ги стискам здраво колкото мога, за да я накарам да трепне. Тя обаче стоически държи изражението си твърдо и отказва да покаже признак за натиска върху пръстите ѝ.

– Аз, Калъм Грифин, вземам теб, Ейда Гало, за моя съпруга. Заклевам се да ти бъда верен и да бъда до теб в добро и зло, в здраве и болест. Ще те обичам и ще те почитам до края на живота си.

Набързо изричам думите, които наизустих по време на пътуването с колата.

Ейда ме поглежда за момент, сивите ѝ очи са по-сериозни от обикновено. С равен тон тя повтаря обета.

– Обявявам ви за съпруг и съпруга – казва свещеникът.

Това е. Женени сме.

Ейда поднася устните си нагоре за целомъдрена целувка.

За да ѝ покажа кой е шефът, аз я хващам за раменете и я целувам грубо, като навирам езика си в устата ѝ. Устните и езикът ѝ имат сладък вкус. Тръпчив и свеж. Като нещо, което не съм опитвал от много дълго време...

Ягоди.

Вече усещам как езикът ми изтръпва. Гърлото ми започва да се подува и въздухът излиза от дробовете ми със свистене.

Църквата започва да се върти около мен в калейдоскоп от цветове, докато се свличам на пода.

Шибаната *кучка*!

ЕЙДА

СЪПРУГЪТ МИ Е В СПЕШНОТО ОТДЕЛЕНИЕ ТАЗИ ВЕЧЕР. Предполагам, че алергията му към ягоди все пак е дос-та сериозна. Това не компенсира седмиците, които Себастиан прекара в болницата, нито пък месеците рехабилитация и изгубения му баскетболен сезон, но е нещо.

Освен това ми осигурява възможността да пропусна фарса със сватбените снимки, вечерята, танците и всички други глупости, в които не исках да участвам. Беше достатъчно лошо да изрека всички онези лъжи в църквата, пред свещеник. Не съм религиозна, но това не смекчи нещата. Лицемерната набожност беше черешката на тортата от глупости.

След церемонията с Калъм трябваше да отидем в хотел „Фор Сийзънс“, за да консумираме нашия съюз. Това е поредното нещо, което в крайна сметка не се случва. Настанявам се сама в младоженския апартамент, изритвам си обувките, отър-вавам се от дантелената рокля, от която цялото ми тяло ме сърби, и поръчвам на румсьорвиза толкова храна, че служителката прозвучава доста притеснена, когато ѝ казвам да донесат само един прибор.

Като цяло си изкарвам страхотно. Опитвам всички видове торти в менюто им, докато гледам стари епизоди на „Закон и ред“ и „Проджект Рънуей“¹⁷.

Сутринта не е толкова забавна. Трябва да си стегна багажа и да отида в имението на Грифин на езерото. Защото там ще живея сега. Това е новият ми дом.

Огорчена съм от баща ми и братята ми. Аз се качвам в колата, а те са си у дома, в къщата, в която съм родена, на мяс-тото, където е преминал всеки ден от живота ми. Всички те са там, заобиколени от семейството, докато аз трябва да вляза в леговището на лъва. Трябва да живея сред моите врагове до края на живота ми. Заобиколена от хора, които ме мразят и не ми вярват. Никога няма да се почувствам наистина удобно. Никога няма да бъда в безопасност.

Имението на Грифин изглежда лъскаво и страховито. Мразя поддържаната морава и искрящите прозорци. Мразя как всичко в живота им трябва да е толкова перфектно, толкова бездушно. Къде са прораслите дървета и храсти, които човек засажда, само защо обича аромата на цветовете им?

Ако ми кажат, че растенията в градината им са пластмасови, няма да се изненадам. При тях всичко е показност, нищо повече.

Също като Имоджин Грифин, която е застанала на вратата, за да ме посрещне. Знам, че не дава пет пари за мен, освен как ще спомогна за популяризирането на кариерата на сина ѝ и евентуално ще ѝ осигури внуци.

Разбира се, веднага щом влизам вътре, маската ѝ пада.

– Ти му скрои номер – процежда тя през бледите си устни. – Предполагам, че си знаела, че е алергичен.

– Не знам за какво говориш.

– Обиждаш ме. – Очите ѝ се впиват в моите и блестят със син огън. – Можеше да го убиеш.

– Виж – казвам аз, – не знаех, че е алергичен. Не знам нищо за него. Ние сме непознати, не помниш ли? Днес може да сме вече женени, но за мен всичко си е същото като вчера – аз почти не ви познавам, хора.

– В такъв случай ето нещо, което трябва да знаеш за мен. – Гласът на Имоджин е по-остър, отколкото дамите в кънтри клуба някога са го чували. – Докато си част от семейството ни, ще ти помагам и ще те защитавам, но всеки си носи теглото. Всички ние работим заедно за растежа на империята ни. Ако поставиш под заплаха постигнатото от нас или изложиш на опасност някой член на семейството ми, тази вечер ще положиш глава на възглавницата си и никога повече няма да я вдигнеш. Разбираш ли ме?

Ха! Ето я Имоджин Грифин, която търсех. Стоманата под лустрото на хайлайфа.

– Наясно съм с концепцията за лоялността към семейството – казвам аз. Да виждам себе си като част от семейство Грифин – това е съвсем друго нещо.

Имоджин ме наблюдава още минута, след което кимва.

– Ще ти покажа стаята ти.

Следвам я нагоре по широкото извито стълбище до втория етаж.

Веднъж вече съм била тук преди. Сега знам какво има отляво – стаите на момичетата и главната спалня, принадлежаща на Имоджин и Фъргюс.

Вместо това Имоджин завива надясно. Минаваме покрай библиотеката, която изобщо не прилича на овъглена руина. Не мога да устоя да надникна вътре. Изглежда, че Имоджин вече я е ремонтирала, като е сменила килима и е

преобоядисала стените. Сега са бледосини, с капаци на прозорците вместо завеси. Дори камината е с нов облик: облицована е с бял камък и вместо решетка е поставен стъклена преграда.

– Повече никакви инциденти – сухо казва Имоджин.

– Много по-безопасно е – съгласявам се, но не съм сигурна дали да се разсмея, или да се засрамя.

Вървим по дълъг коридор до друга спалня, близка по размер с главната. Когато Имоджин отваря вратата, разбирам, че сме в стаята на Калъм. Декорирана е в мрачни цветове и е педантично подредена, точно както бих очаквала. Мирише на мъж – одеколон, афършейв, сапун и нотка от кожата му, идваща от леглото, в което не е спал. Косъмчетата по предмишниците ми настръхват.

Очаквах, че семейство Грифин ще ми дадат собствена стая. Нещо като кралските особи едно време, които са живеели в отделни апартаменти. Мислех, че в най-лошия случай Калъм ще трябва да ме посещава през нощта от време на време.

Явно наистина очакват да споделяме една стая. Да спим един до друг в широкото и ниско легло. Да си мием зъбите сут-рин в една и съща мивка.

Доста е странно.

С Калъм не сме провели дори един разговор, в който да не се караме или заплашваме. Как изобщо ще затворя очи през нощта?

– Сигурна съм, че има достатъчно място за дрехите ти – казва Имоджин, докато оглежда малкия ми куфар. – Баща ти ще изпрати ли останалите ти вещи?

– Да.

Говорим за няколко кашона. Нямам кой знае колко неща. Освен това не пожелах да донеса нищо лично със себе си. Малката рокличка за кръщенето ми, венчалната халка на майка ми и старите албуми със снимки могат да останат на тавана в къщата на баща ми. Няма причина да ги премествам.

– Кога... Калъм ще се върне? – питам колебливо Имоджин

– Той си е въщи – отвръща тя. – Почива си край басейна.

– О! Ясно.

Гадост! Надявах се срещата ни да се отложи малко.

– Оставям те, за да се настаниш – казва Имоджин.

Не ми отнема много време, за да прибера тоалетните си принадлежности и дрехите. Калъм старателно е разчистил прос-транството под едната мивка в банята и половината от огромния дрешник.

Наистина не е било необходимо да оставя една цяла половина празна. Дрехите ми изглеждат абсурдно самотни, висящи в нищото.

Не че самият Калъм има много дрехи. Виждам дузина еднакви бели ризи и три сини, костюми, чиито цветове варират от въглен до черно, и сходен набор от ежедневни дрехи. Всички те са окачени с педантична прецизност.

Докосвам ръкава на единия от трите напълно еднакви сиви кашмирени пуловера.

– Омъжила съм се за психопат.

След като съм разопаковала багажа си, наистина не ми остава нищо друго освен да потърся Калъм.

Промъквам се надолу и се замислям дали да не се извиня. От една страна, той го очакваше. От друга, се почувствах малко виновна, когато цялото му лице се поду и той стискаше и дращеше гърлото си.

Похапвах ягоди цялата сутрин, като си мислех, че ще му докарам обрив. Ще проваля глупавите ни сватбени снимки нап-ример.

Фактическият резултат беше много по-сериозен. Ако Имоджин Грифин не беше пъхнала „ЕпиПен“¹⁸ в дамската си чанта „Бъркин“, в момента можеше да съм вдовица, вместо младоженка. Тя изтича при сина си и заби иглата в бедрото му, докато Фъргюс извика линейка.

Въпреки това, когато стигам до басейна, виждам, че Калъм изглежда напълно възстановен. Той изобщо не си почива, а прави дължини. Ръката му прорязва водата като нож, а по тъмната му коса искрят блестящи капчици. Тялото му изглежда жилаво и изпълнено със сила, докато се гмурка под водата, отблъсква се от стената и се изстрелва на половината дължина на басейна, преди да му се наложи да си покаже главата отгоре, за да си поеме въздух.

Сядам на един от шезлонгите и го гледам как плува.

Всъщност е доста впечатляващо колко дълго може да задър-жи дъха си под вода. Подозирам, че Грифин отчасти са делфини.

Наблюдавам го, докато прави още дузина дължини, и осъз-навам колко време е минало едва когато внезапно спира, подпира ръцете си на ръба на басейна и си изтрива водата от очите. Той вдига поглед и се вира в мен с неприветливо изражение.

– Ето те и теб.

– Мда. Ето ме. Сложих нещата си в стаята ти. – Не я наричам *нашата* стая. Изобщо не я чувствам така.

Калъм е също толкова недоволен от перспективата да споделяме обща спалня.

– Не е задължително да живеем тук завинаги – казва той разпалено. – След изборите можем да започнем да си търсим собствено жилище. Тогава ще имаме отделни стаи, ако предпочиташ.

Кимвам.

– Може би ще е по-добре.

– Ще довърша с плуването – казва Калъм, като се приготвя да се отгласне от стената.

– Добре.

– О, само нещо преди това.

– Какво?

Той ми прави знак да се приближа.

Отивам до ръба на басейна, все още замислена над въпроса дали да му се извиня или не.

Ръката на Калъм се повдига и ме сграбчва за китката. С рязко движение той ме дръпва във водата и ме обгръща с ръце в желязна хватка.

Толкова съм изненадана, че изкрещявам, с което изпускам дъха си навън, вместо да го задържа. Водата покрива главата ми. По-студена е, отколкото очаквах. Калъм ме стиска силно и задържа ръцете ми отстрани, така че изобщо не мога да ги движа.

Басейнът е твърде дълбок, за да докосна дъното му с крака. Тежестта на Калъм ме тегли надолу като наковалня. Усукал се е като змия и ме притиска към тялото си.

Извивам се и се боря, но няма какво да ритна, а ръцете ми са приковани. Дробовете ми горят, гърчат се, опитват се да ме накарат да вдишам, въпреки че знам, че ако си отворя устата, ще я напълня с хлорирана вода.

Очите ми се ококорват неволно. Виждам единствено ярко синьозелено, разбунтувано от безполезната борба. Калъм ще ме убие. Ще ме удави още сега. Последното нещо, което някога ще видя, са сребристите мехурчета, образувани от последния ми дъх, които се издигат към повърхността.

Дърпам се и се извивам, но съм отпаднала и пред очите ми избухват мастилени петна.

Тогава най-накрая ме пуска.

Изскачам на повърхността. Задъхана съм и кашлям. Изтощена съм от борбата с него. Трудно ми е да се придвижвам във водата, когато мокрите ми дънки и тениска ме дърпат надолу.

Калъм се появява до мен изпод водата, но е извън обсега на размаханите ми ръце.

– Ти... ти, *шибаняко*! – изкрещявам и се опитвам да го ударя.

– Харесва ли ти да останеш без въздух? – пита той и ме гледа злобно.

– Ще ти дам всяка шибана ягода в щата! – отвърщам с хрип-лив глас, защото все още не съм се възстановила от продължителната липса на въздух.

– Давай, пробвай отново. Следващия път ще вържа шибаното пиано за краката ти, преди да те хвърля в басейна.

Той стига до другия край на басейна и излиза от водата, преди дори да съм стигнала до края му.

Изчаквам го да си тръгне, за да се измъкна от басейна. Цялата съм подгизнала и треперя.

Само като си помисля, че сякаш да му се извиня.

Е, научих си урока.

Калъм не знае с кого си има работа. Преди си мислеше, че съм обърнала къщата му с краката нагоре? Сега живея тук. Ще виждам всичко, което прави, и ще чувам всичко. Ще използвам наученото, за да го унищожа.

КАЛЪМ

ВЛИЗАМ В КЪЩАТА, А ЦЯЛОТО МИ ТЯЛО СЕ ТРЕСЕ ОТ ГНЯВ.

Разгневен на шибаното момиче, което се появи тук с куфара си, сякаш не се опита да ме убие. Като че ли не прекарах първата си брачна нощ в болницата с шибана тръба, набутана в гърлото ми.

Тя ме унижи пред всички – първо с костюма, а след това като ме накара да изглеждам слабак, болнав, крайно жалък.

Алергията е най-смустващото нещо в мен. Кара ме да се чувствам като хлапак с цайси като лупи и сополив нос. Мразя, че е толкова нелогично. Мразя, че не мога да го контролирам. Мразя, че имам такъв нелеп недостатък.

Не знам как е разбрала за нея, но фактът, че го е открила и го използва срещу мен, адски ме вбесява.

Потопих я под водата, за да ѝ дам от собствената ѝ отрова. Да видя дали ще ѝ хареса да драци и да се задушава, безпомощна срещу необходимостта да диша.

Случилото се ме накара да се почувствам по-добре. За минута.

Но също така ме накара да почувствам и нещо друго.

Тялото ѝ, извиващо се и гърчещо се срещу мен... Не трябваше да е секси.

– Кал – вика баща ми, докато минавам през вратата на кухнята.

Поглеждам натам и го виждам да седи на плота и да яде едно от ястията, които готвачът държи приготвени в хладилника.

– Къде е Ейда?

– Отвън при басейна – казвам аз и скръствам ръце на голите си гърди. Не си направих труда да взема кърпа. Водата капе по плочките.

– Тази вечер трябва да я изведеш някъде. Хубава вечеря. Може би на някакво представление.

– С каква цел?

– Заради твоя... инцидент... вчера не си се възползвал от младоженския апартамент.

– Наясно съм – казвам, като се опитвам да не допусна сарказма в гласа си.

– Трябва да подпечаташ сделката, така да се каже. Знаеш, че бракът не е валиден, докато не бъде консумиран.

– Значи искаш тази вечер да я чукам, това ли целиш?

Той оставя вилицата до чинията си и ме приковава със студен поглед.

– Не е необходимо да си груб.

– Нека наричаме нещата с истинските им имена. Искаш да я чукам, въпреки че се мразим, макар че тя се опита да ме убие вчера, защото не искаш скъпоценният ти съюз да пропадне.

– Точно така – казва той, вдига отново вилицата си и изважда зрънце грозде от салата си „Уолдорф“. – Също така недей да забравяш, че съюзът не е *мой*. Той ти носи полза повече от всеки друг.

– Разбира се – отвърщам с горчив тон. – Досега беше истинско удоволствие.

Качвам се горе, събличам си банските и пускам душа. Водата е толкова гореща, колкото мога да издържа. Отнема доста време да се сапунисам, да измия косата си, да оставя водата да се стича по раменете ми.

Наясно съм, че трябва да „направя Ейда своя съпруга“ във всеки смисъл на думата, но се съмнявам, че тя ще е в настроение за това, след като едва не я удавих. Никога не съм бил привърженик на грандиозните романтични жестове, но дори и при най-либералните тълкувания, не мисля, че уотърбордингът¹⁹ се брои за любовна игра.

Всъщност се съмнявам, че тя ще се съгласи да излезе на вечеря с мен. Което според мен е добре. Сигурно яде с ръце. Тя единствено би ме изложила, ако я заведа на изискано място.

Дори когато чувам Ейда да влиза в стаята, не помръдвам от мястото си и се наслаждавам на горещия душ. Нека стои там и да ѝ зъзне задникът, какво ме интересува.

Чувам я да се движи, но не виждам какво прави. От толкова време съм тук, че стъклената душкабина се е замъглила от парата.

Ейда ме стряска, като нахълтва вътре напълно гола.

– Хей! – Казвам аз. – Какво правиш, по дяволите?

– Очевидно си вземам душ. Един задник ме дръпна в басейна.

– В момента аз съм тук.

– Наистина ли? – Поглежда право в мен с поглед, изпълнен с безразличие. – Благодаря ти, че ми го събщи.

Несъмнено това е резултат от набитото ти око и вътрешната информация, която със сигурност ще ти осигури мястото на районен кмет.

– Сарказмът е най-пошлата форма на хумор – отвръщам аз с най-непоносимия тон на баща ми.

– Ти да учиш някого на хумор е все едно да се допитат до куче как се отстранява апендикс – отговаря тя.

После ме избутва с лакти и минава покрай мен, за да вземе шампоана.

Голата ѝ ръка докосва стомаха ми и тогава осъзнавам, че ние не сме се виждали голи досега.

Свикнал съм с момичета, които поддържат телата си болезнено слаби с всички възможни средства – диети, хапчета, пилатес и дори хирургически интервенции. Ейда очевидно няма подобни притеснения. От онова, което видях, тя яде и пие каквото ѝ харесва и вероятно от години не е виждала маратонки. В резултат на това има извивки, голямо дупе и мек корем.

Но трябва да призная... фигурата ѝ е адски секси. Вероятно няма да ѝ хареса, ако ѝ го призная, но притежава класическия вид на сексбomba – ако obuе кожени гащички, ще се преобрази на Ракел Уелч в „Милион години пр. Хр.“.

Любопитен съм какво би било чувството да хвана в шепа меката ѝ плът, да я гледам как ме язди. Да я подмятам насам-натам и да бъда груб, без да се притеснявам, че ще се счупи като порцеланова фигурка.

Гладката ѝ светлокафява кожа изглежда още по-добре, когато можеш да видиш по-голяма част от нея. Горещият душ ѝ придава розов оттенък, особено на гърдите. Опитвам се да не се вирам в гърдите ѝ, но начинът, по който сапунената пяна се плъзга в пропастта между тях, е страшно разсейващ...

Топлата вода се стича по тялото ѝ до делтата между бедрата ѝ. Виждам прясно епилираното ѝ котенце, изцяло обезкосмено и изглежда по-меко от кадифе. Фактът, че е епилирана за мен, по мое нареждане, е невероятно възбуждащ.

Ейда е толкова дива и непокорна, че да я накараш да направи нещо е невероятно постижение. Тя е твърдо решена да ме дразни, като прави обратното на онова, което съм казал.

Колкото повече се бунтува, толкова по-силно е желанието ми да я контролирам. Искam да я подчиня на волята си. Искam да я накарам да прави всичко, което ѝ кажа, за мое удоволствие...

Членът ми виси тежък и набъбнал между краката ми. Ейда пърха с мигли, когато поглежда надолу. Тя извърща поглед настрани и измива шампоана от косата си. Съвсем скоро погледът ѝ пак е привлечен надолу.

Знам, че съм в добра форма. Тренирам всяка сутрин: шейсет минути силова тренировка и трийсет минути кардио. Нашият готвач приготвя ястията съобразно правилата на макро диетата²⁰, за да осигури перфектния прием на белтъчини, въглехидрати и мазнини. Всичко това доведе до добре оформена мускулатура.

Очите на Ейда се задържат върху корема ми и членът ми продължава да набъбва под зора ѝ. Сега е щръкнал напред.

– Да виждаш нещо, което ти харесва?

– Не – отрича тя, упорита както винаги.

– Шибана лъжкия.

Пристъпвам по-близо до нея, така че вирнатият ми член докосва голото ѝ бедро. Плъзвам единия си крак между нейните, които са хлъзгави от сапуна. Пъхвам едната си ръка в косата ѝ и увивам мокрите кичури около дланта ми, след което издърпвам главата ѝ назад, така че да ме погледне.

– Ти провали първата ни брачна нощ. Знаеш, че на практика ние не сме женени, докато не спим заедно.

– Знам – казва тя.

– Не си яла нещо отровно, нали?

Преди да е успяла да отговори, притискам силно устните си към нейните.

Когато целунах Ейда в църквата, беше само за да приключа с глупавата церемония. Сега я целувам, защото искам пак да вкуся устата ѝ. Желая да притисна цялото си тяло към нейното и да прокарам ръце по загорялата ѝ копринена кожа.

Тя е невероятно мека. Не знам как някой, чиято личност е бодлива като кактус, може да има най-меките устни, рамене и гърди, които някога съм докосвал. Искam да прокарам ръце по всеки сантиметър от нея.

Отначало тя е твърда и непоколебима и не иска да откликне. Когато обаче бедрото ми започва да се търка в голото ѝ малко котенце и обхващам гърдите ѝ с ръце, тя ахва. Устните ѝ се разтварят и ми позволява да плъзна езика си в устата ѝ.

Сега се притиска към мен и трие котенцето си в крака ми. Отвърща на целувката ми и ме допуска достатъчно дълбоко, за да мога да усетя остатъчния остър вкус на хлор върху устните ѝ.

Плъзвам ръката си надолу по корема ѝ, чак до обезкосменото ѝ котенце и потърквам с пръсти идеално гладките ѝ срамни устни. Харесва ми колко е гола и открита. След това разтварям гънките ѝ и откривам мъничкото връхче на

клитора ѝ, което е подутото от топлината под душа. Кръжа със средния си пръст около него, преди да се протегна надолу, за да пробвам колко е мокра, след което отново се връщам към най-чувствителното ѝ местенце.

Тя се задъхва, когато я докосвам там и притиска бедрата си около моите, като търка и притиска котенцето си в дланта ми.

Пъхвам един пръст в нея и тя изстенва. Стенанието ѝ попада право в устата ми, дълбок и безпомощен звук.

Знаех си. Тя е разгонена малка курва и обича секса също като мен.

Това е перфектно. Защото, ако тя иска секс, ако има нужда от него, тогава ще трябва да дойде при мен. А това е още един начин, по който мога да я контролирам.

Търкам и я обработвам с пръста си, докато краката ѝ започват да треперят. Дишането ѝ се ускорява. Бедрата ѝ се стягат здраво, докато се приближава все повече и повече към кулминацията.

Точно когато е на ръба, спирам да я докосвам и отдръпвам ръката си.

– Не спирай! – изпъшква тя, отваря очи и ме гледа ядосано.

– Ако искаш да свършиш, първо трябва да смучеш члена ми – настоявам аз.

Тя поглежда надолу към пениса ми, който е толкова твърд, че стърчи перпендикулярно на тялото ми.

– Мамка му, не – казва тя. – Ще го направя сама.

Ейда се обляга назад върху стената на душкабината и поставя ръка между бедрата си. Когато пръстите ѝ се плъзват между срамните ѝ устни, тя издишва тихо. Хващам я за китката и отдръпвам ръката ѝ.

– Хей! – изкрепява тя и отново светкавично отваря очи.

– Направи ми свирка или в противен случай няма да ти позволя да свършиш.

Тя ме гледа кръвнишки, а бузите ѝ са зачервени от горещината и от отказания ѝ оргазъм. Знам, че вътре в нея кипи, вихри се ураган. Сигурен съм, че е раздразнена и я кара да пулсира и да изпитва болка.

Полагам ръка на рамото ѝ и я поставям на колене.

Неохотно тя хваща основата на члена ми.

Устните ѝ се разтварят и виждам как зъбите ѝ проблясват. За момент се чудя дали не съм допуснал ужасна грешка. Определено не бих искал да остана без пенис заради нрава на новата ми съпруга.

Тогава топлата ѝ, влажна уста се затваря около члена ми и мозъкът ми дава на късо. Преди си мислех, че устните ѝ са меки, но нямах представа какво е усещането да са върху болезнено чувствителната главичка на члена ми. Плъзват се върху мен и около мен и ме обгръщат изцяло. Езикът ѝ ме първа отдолу, докато тя нежно ближе и смуче.

Мааамка му, добра е. Не е чудно, че Оливър Касъл е бил обсебен от нея. Ако дори само веднъж е засмукала члена му така, мога да си представя защо я е следвал до края на света за втори дубъл.

Тя плъзва ръката си нагоре-надолу по ствола ми, а устата и пръстите ѝ работят в тандем. Другата ѝ ръка се протяга под брадичката ѝ, обхваща нежно топките ми и ги погалва отдолу.

Всички тези усещания наведнъж ме изстрелват към оргазма...

И тогава тя пуска члена ми и се изправя.

– Това е всичко, което ще получиш.

Господи, упоритостта ѝ е вбесяваща. Ако кажа, че тревата е зелена, тя ще твърди, че е лилава само за да е наопаки. Определено трябва да се възползвам от възможността да ѝ дам урок.

В този момент обаче и двамата искаме едно и също нещо, което е рядък случай, при който нуждите ни съвпадат. Искаме го толкова силно, че желанието надделява над злобата.

Ейда увива ръка около врата ми, за да се задържи, като поставя главичката на пениса ми пред входа на влагалището си. Увива двата си крака около кръста ми, когато членът ми се плъзва докрай в нея.

Хващам знойното ѝ дупе с две ръце и забивам пръсти в полукулбата му. Държа я горе, докато тя започва да ме язди. Ръцете ѝ са заключени около врата ми, а хлъзгавото ѝ от сапуна тяло се отрива в моето.

Колкото и горещ да е душът, женствеността ѝ е още по-гореща. Свива се около члена ми и ме стиска, докато се тласкам навътре и навън.

Стреших, когато предположих, че Ейда не е атлетична. Язди ме със силата и ентусиазма на сексуален олимпийец. Свикнал съм с момичета, които застават във възможно най-привлекателната поза, след което лягат назад, за да те оставят да ги чукаш. Никога не съм бил с някоя толкова... лакома.

Докато се приближава до ръба, тя ме язди още по-силно и котенцето ѝ стиска члена ми като менгеме. Нанизва се отгоре ми отново и отново. Замайвам се от интензивността на тласъците и топлината на душа.

Няма начин да се излея точно сега. Притискам гърба ѝ към стъклената стена и я чукам още по-силно, решен да ѝ докажа, че мога да ѝ го слагам два пъти по-здраво.

Когато очите ѝ тръгват да се завъртат назад, усещам прилив на триумф.

– О, боже... о, боже... о... Кал...

Изтръгвам кулминацията от нея. Тя продължава ли продължава, удължавана от всеки тласък на члена ми. Адски шибано секси е да видиш как бунтарското ѝ изражение се маха от лицето ѝ и да я гледаш как се подчинява на удоволствието, нах-луващо в тялото ѝ.

Това правя с нея. Карам я да го почувства. Без значение дали ме мрази или не и независимо дали иска на мое място да е някой друг, тя е безпомощна и не може да му устои. Ейда обича начина, по който я чукам.

При тази мисъл експлодирам в нея.

Искам да кажа, че наистина експлодирам. Оргазмът ми е като атомна бомба, удря ме без предупреждение. Топките ми са стартовата точка, а ударната вълна преминава през всеки неврон в тялото ми, чак до върховете на пръстите на ръцете и краката ми. От това усещане мозъкът ми блокира и мускулите ми омекват. Трябва да я оставя да стъпи на крака, преди да съм я изпуснал.

Стоварвам се на отсрещната стена на душа. И двамата сме задъхани и зачервени.

Ейда отказва да срещне очите ми.

За първи път не е в състояние да ме погледне. Колкото и да съм се опитвал досега да я гледам отвисоко, тя винаги е успявала да се справи с предизвикателството.

Сега се изплаква бавно и се преструва, че е изцяло погълната от рутинните действия по измиването.

Ейда ме нарече *Кал*. Досега не го е правила. С изключение на партито по случай годиша ни, когато ми се подиграваше.

– Ами, това е – казвам аз. – Вече е официално.

– Точно така – отвръща тя, без да ме поглежда.

Допада ми смущението ѝ. Харесва ми, че открих пукнатина в бронята ѝ.

– Радвам се, че не си тотално зле в секса.

Тя ми отправя гневен поглед, а очите ѝ пак блестят от яростен плам.

– Иска ми се да можех да кажа същото и за теб.

Ухилвам ѝ се.

Ейда, ти малка лъжкиньо. Продължавай в същия дух и ще изплакна устата ти със сапун. Или може би с нещо още по-добро...

ЕЙДА

ДА ЖИВЕЯ СЪС СЕМЕЙСТВО ГРИФИН Е МЕКО КАЗАНО СТРАННО.

Единственият човек, който изглежда щастлив, че съм там, е Неса. Не бяхме точно приятелки в училище, но се държахме достатъчно сърдечно една към друга от разстояние. Имаме неколцина общи познати, така че сега можем да обсъждаме какви глупост са свършили след дипломирането си.

Мисля, че на Неса ѝ харесва да съм наоколо, защото аз съм единственият човек, който не се държи като амбициозен робот. С готовност провеждам разговор на закуска, а не само да работя и да ям в мълчание. Освен това и двете посещаваме „Лойола“, така че можем да пътуваме до училище заедно с джипа ѝ.

Неса е наистина мил човек, което в днешно време не се среща често. Много хора се държат добре, но това са само маниери. Неса всеки ден раздава всичките си джобни на бездомници. Никога не злослови за никого, дори и за хора, които го заслужават, като например брат ѝ и сестра ѝ и безполезните ѝ приятели. Изслушва хората, когато разговаря с тях – имам предвид, че наистина ги слуша. Интересува се повече от другите, отколкото от себе си.

Не знам как банда социопати са успели да отгледат такова момиче. Всъщност е някак тъжно, защото Грифин гледат на доб-ротата ѝ като на недостатък, като някакъв вид леко ментално увреждане. Правят си шеги с това колко е мекошава, колко е невинна.

Знам, че Калъм го е грижа за нея, но за него тя е като домашен любимец, а не равна.

Неса ме прие с отворени обятия, зарадва се, че ще има още една сестра. Особено такава, която не е чак такъв задник като Риона.

Нямам представа какво е да имаш сестра. Знам само онова, което съм виждала във филмите: да си сплитаме косите, да си крадем дрехите, понякога да се мразим, а друг път да се търсим. Не знам дали съм в състояние да направя което и да е тези неща, без да се чувствам като идиот.

Но се радвам, че имам Неса за приятелка. Спокойствието, което тя излъчва, помага да се изгладят някои от грубите ми ръбове.

Прекарвам повече време с нея, отколкото с новия ми съпруг. Калъм е в предизборна кампания и работи до страшно късно, така че много често вече съм заспала в общото ни легло, когато той се пъх в него.

Може би е нарочно. Не сме имали вземане-даване от официалното „консумиране“ на брака ни насам.

Случилото се тогава ме изненада. Нахлух под душа, защото ми беше студено и ми писна да го чакам. Искях да му покажа, че няма да ме уплаши с опита си да ме удави, а да не говорим за малко голота.

Не очаквах да ме целуне. И определено не очаквах да ме докосне по този начин.

В това е проблемът. Обичам секса. Много. И съм свикнала да го получавам доста често. Затова, освен ако не започна да изневерявам на чисто новия си съпруг, което е наистина лоша идея по ред причини, има само едно място, откъдето да си го набавя.

Пък и не е като да ми се налага просто да се усмихвам и да го изтърпявам, докато приключи. Калъм е секси. Той е студен, самонадеян и пълен маниак на тема ред – тази седмица вече пет пъти ме смърми за това, че оставям дрехите си на пода, изпръс-квам огледалото, докато си мия зъбите, и не оправям леглото, когато ставам един час след него. Никое от тези неща не променя факта, че този мъж е генетично благодетелствен. Лицето му, тялото му и членът му... нищо от изброеното не те кара да отвърнеш поглед.

Също така трябва да призная, че го бива. Калъм не се чука като робот. Може да бъде нежен, може да бъде груб и преди всичко е изключително проникателен. Може да ме чете като отворена книга. Ето защо нямам нищо против да науча малко повече за това как стоят нещата със секса по време на брака. Но той или е твърде зает, или ме избягва.

Разбира се, когато най-накрая му трябва моята помощ, пита по възможно най-неприятния начин, а именно като изобщо не ме пита.

Притиска ме в ъгъла в кухнята, където се опитвам да си препека фразела. Тостерът на Грифин постоянно я изхвърля навън, вероятно защото не е бил използван от десет години. Аз съм единственият човек в тази къща, който е запознат с понятието „въглехидрати“.

– Тази вечер ще се проведе гала за набиране на средства – казва Калъм. – Бъди готова в седем.

– Съжалявам – отговарям аз и държа копчето на тостера натиснато надолу. – Вече имам планове.

– Какво ще правиш?

– Ще си направя филмов марафон с „Властелинът на пръстените“. Всичките три филма, допълнените версии.

Няма да приключа до утре около обяд.

Тостерът издава гневно изщракване. Въпреки това продължавам да държа копчето натиснато, решена да препека бейгъла си до кафяво, та ако ще от това уредът да гръмне.

– Много смешно. – Калъм присвива бледосините си очи към мен. – Седем часа и гледай да не закъсняваш. Очаквам да си с подходяща прическа и грим. Вече оставих една рокля на леглото.

Хлебчето ми е приятно препечено, затова го оставям да изскочи от тостера и го намазвам обилно с дебел слой крема сирене. Когато виждам израза на отвращение на лицето на Калъм, добавям още малко сирене отгоре.

– Имам ли предварително подготвени реплики? Защо не ми окачиш табелка на врата с всичко, което очакваш да кажа. – Отхапвам огромна хапка от бейгъла си и му се наслаждавам повече от обикновено, защото знам, че Калъм сигурно от години не е ял такова нещо.

– Ако успееш да се въздържиш да ругаеш на всяка трета дума, това би било начало – казва той и пръстите му неволно потрепват. Почти съм сигурна, че умира от желание да ми отмъкне хляба от устата. Въздържа се, само защото не иска да ми опонира преди събитието.

– Ще се опитам, скъпи – казвам с препълнена уста.

Калъм ме поглежда ядосано и се отдалечава, като ме оставя сама в кухнята. Е, не съвсем сама – при мен има много неща за похапване.

Правя си купа с пуканки, за да мога поне да започна с „Властелинът на пръстените“.

Докато вървя към домашния киносалон в къщата, виждам Риона да се задава насреща ми с купчина папки в ръце. Изглежда разтревожена и стресирана, както обикновено. Не знам защо постоянно се тормози да впечатли тези хора – повече от ясно е, че за родителите ѝ Калъм е звездата в семейството, а тя в най-добрия случай има поддържаща роля. Колкото повече я избутват настрани обаче, тя толкова по-ожесточено се бори да я забележат. Да наблюдавам всичко това ме натъжава.

Не че ѝ съчувствам особено много. Риона беше отличничка в училище. Кралицата на злобарките. Единствената причина, поради която тя не се заяждаше с мен, е, че бях по-малка и следователно под нивото ѝ.

Почти по същия начин се държи и сега, когато трябва да живее под един покрив с мен. Затова не мога да се съдържам да не я сръчквам от време на време.

– Искаш ли да се присъединиш към мен? – Повдигам купата с пуканки. – Ще гледам „Властелинът на пръстените“. Гледала ли си го? Мисля, че в някои от героите би могла да се припознаеш. – По-конкретно в онези, които се хранят с човешка плът и се раждат от кални пашкули с яйца.

Риона издава драматична въздишка, раздразнена, че дори говоря с нея.

– Не, не искам да гледам филм в три часа следобед, защото не съм шибано дете. Имам работа за вършене.

– Разбира се. – Кимвам енергично. – Забравих, че си секретарка на цялото си семейство. Наистина важна длъжност.

– Аз съм *адвокат* – отвърща Риона със смразяващо високомерие.

– О. – Правя фалшива гримаса. – Толкова съжалявам. Е, не се притеснявай, няма да кажа на никого.

Риона подпира тежките папки на единия си хълбок и нак-лания глава настрани, за да може да ме огледа от горе до долу с онзи патентован поглед на злобарка.

– Ясно – казва тя спокойно, – за теб всичко е шега. Размениха те като бейзболна картичка, а на теб не ти пука, нали? Не те интересува, че семейството ти те е изоставило, че те продадох на нас.

Това уцелва болното ми място, но няма да ѝ позволя да го забележи. Насилвам се да продължа да се усмихвам и дори пъхам една пуканка в устата си. Усещането е сякаш дъвча картон.

– Поне съм изданието с Мики Мантъл от 1952-а – казвам аз. – Ти едва ли ще минеш и за Хосе Кансеко от 1986-а.

Риона ме гледа и поклаща глава.

– Такава си особнячка.

Е... вероятно е права.

Избутва ме от пътя си и бърза надолу по коридора.

Отправлям се към киносалона и се настанявам на любимото си място на средния ред.

Риона е кучка. Мнението ѝ не значи нищо за мен.

Думите ѝ обаче продължават да ме притесняват. Дори не мога да обърна внимание на мелодичния глас на сър Иън Маккелън, любимият ми представител на старата генерация и моя отколешна слабост.

Истината е, че се чувствам изоставена. Татко ми липсва. Липсват ми и братята ми. Липсва ми нашата къща, която е стара, занемарена и пълна със стари мебели, но познавах всяка част от нея. Беше ми удобно и се чувствах в безопасност, а всяка повърхност ми навяваше спомени.

Изяждам си пуканките, без да усещам вкуса им, докато най-накрая успявам да се изгубя във фантастичния свят на

елфи, джуджета и добродушни хобити.

Около 18:30 часа решавам, че трябва да започна да се приготвям. Изключвам филма и се запътвам нагоре, за да видя каква гротеска е сложил Калъм върху леглото.

Няма капчица съмнение, че когато разкопчавам ципа на калъфа за дрехи, виждам тясна рокля със сребърни пайети, която изглежда нееластична, долнопробна и отвратителна, мамка му. Точно когато сбърчвам нос, Калъм влиза в стаята, вече облечен в безупречен смокинг. Тъмната му коса е сресана назад и все още влажна от душа.

– Защо не си облечена? – пита той ядосано. – Трябва да тръгваме след двацет и пет минути. Господи, дори още не си направила косата си.

– Няма да облека това – казвам му категорично.

– Ще я облечеш. Сложи я. Веднага.

– От гардероба на Имоджин ли я откъсна?

– *Не* – изръмжава той. – Купих я специално за теб.

– Добре. В такъв случай можеш да я върнеш.

– Не и преди да я облечеш тази вечер.

– Тази няма да я бъде. – Поклащам глава.

– Влизай под душа – излайва той. – Ще закъснеем.

Тръгвам към душа, като нарочно едва-едва се влача само за да го дразня. Не ми трябва повече от половин час, за да се приготвя. Аз не съм шибана кралица на красотата.

Все пак се изкушавам да стоя под топлата струя завинаги само за да го оставя да се вбесява още повече. Определено няма да нося тази рокля – бих могла да облека жълтата, с която бях на годеща.

Калъм сигурно ще получи удар при идеята човек да си сложи една и съща дреха цели два пъти.

Когато излизам изпод душа, виждам, че той е взел купчината дрехи, които бях хвърлила на пода на банята. Колко мило.

Увивам се с голяма пухкава кърпа – можем да си говорим много неща за Грифин, но поне имат отличен вкус за спално бельо – след което се отправям към дрешника, за да си намеря роклята.

Моята половина от пространството е напълно разчистена. Празните закачалки висят под странни ъгли – някои от тях все още се люлеят от дивашкия начин, по който дрехите са били смъкнати от тях.

Отварям чекмеджетата – също са празни. Откъснал е и последното парче плат, включително и бельото ми.

Когато се обръщам, раменете на Калъм изпълват вратата, ръцете му са скръстени на гърдите, а на красивото му лице е цъфнала усмивка.

– Май ще е или роклята, или нищо.

– В такъв случай избирам нищо. – Пускам кърпата да се свлече на купчинка около краката ми и копирам стойката му, като скръствам ръце на гърдите ми.

– Разбери го – казва Калъм полека. – Тази вечер ще ме придружиш на вечерята, дори ако трябва да те метна през рамо като пещерняк и да те нося. Ти прецени дали да си облечена в роклята, защото се кълна в бога, Ейда, че ще те занеса там гола и ще те накарам да седнеш на мястото си пред всички. Не ме тествай, по дяволите.

– Ще изложиш повече себе си, отколкото мен.

Усещам как по бузите ми се появява руменина. Очите на Калъм изглеждат по-свирепи, отколкото някога съм ги виждала. Даже си мисля, че е сериозен – твърдо е решен да ме подчини на волята си заради глупавата рокля.

Секундите се нижат. Секунди, с които закъсняваме все повече и повече за събитието, но Калъм не помръдва от вратата. Запънал се е като магаре на мост заради тази грозна рокля с пайети.

– Добре! – Излайвам накрая. – Ще облека глупавата рокля.

Усмивката на лицето му ме кара да искам да му го върна тъпкано. Или да го фрасна в окото. Щом аз трябва да отида на вечерята със шибаната рокля, тогава той може да се появи със синина.

Толкова съм ядосана, че чак треперя. Влизам в стегнатата, жулеща рокля и стоя неподвижно, докато Калъм закопчава ципа на гърба. Има чувството, че завързва корсет. Налага се да си глътна корема, а след като роклята е закопчана, не мога да го отпусна. Кое ме кара да съжалявам за пуканките, които излядох.

– Къде скри бельото ми? – Настоявам аз.

Пръстите на Калъм спират в горната част на ципа.

– Нямах нужда от бельо.

Шибанякът му с шибаняк. Ще му се размине! Знаех си!

Едно е сигурно, когато се обръщам, на лицето му е изписан глад, сякаш иска да разкъса роклята и да я свали от мен. Обаче няма да го направи. Цяла вечер ще се наслаждава да ме гледа как се разхождам с нея, защото знае, че ме е накарал да я облека. Защото знае, че отдолу съм без бельо.

Вбесена съм и ми иде да крещя. Особено когато вдига обув-ките, които очаква да обуя.

– И как се очаква да ги обуя? – изкрещявам аз. – Заради усмирителната риза не мога даже да седна.

Калъм завърта очи.

А после прави нещо, което ме изненадва.

Коленичи пред мен и поставя ръката ми на рамото си, за да запазя равновесие. Вдига крака ми и плъзва обувката тип стилето върху него, сякаш той е чаровният принц, а аз съм Пепеляшка. Ръцете му са неочаквано нежни, докато пръстите му докосват извивката на стъпалото ми. Той закопчава каишката, след което поставя обувката и на другия ми крак.

Когато отново се изправя, ние стоим толкова близо един до друг, че трябва да наклоня главата си назад, за да го погледна.

– Ето – казва той грубо. – Ще изпратя Марта да ти помогне да се приготвиш.

Марта е личен асистент на цялото семейство. Освен това е добра с прическите и грима, така че често помага на Риона и Неса да се приготвят за събития. Имоджин се гримира сама или ходи на фризьор и гримьор.

– Все тая – казвам аз.

Калъм слиза надолу, за да намери Марта, а аз куцукам на високите токчета обратно към банята.

Не знам дали е от липсата на бельо или нещо друго, но усещам смущаваща влага между краката си. Като съм облечена в тази тясна рокля, всяка моя стъпка кара гънките на женствеността ми да се трият една в друга. Топло ми е, пулсирам и не спирам да мисля за израза на възбуда върху лицето на Калъм. Колко категоричен беше, когато ми нареди да облека роклята.

Какво, по дяволите, ми става?

Сигурно се дължи на факта, че не съм правила секс повече от седмица. Не е възможно да се възбуждам, когато Калъм ми нарежда. Това е лудост. По дяволите, мразя да ме командват.

– Ейда? – казва глас зад мен.

Изкрещявам и се завъртам.

Била е Марта, която държи чантата си с гримове. Тя е на около трийсет години, има големи кафяви очи, мек глас и тъмна коса с бретон.

– Калъм каза, че имаш нужда от малко помощ, за да се приготвиш?

– Точно така. Д-да – заеквам аз.

– Заповядай. – Тя придърпва стол пред огледалото. – Ще си готова за нула време.

КАЛЪМ

ЕЙДА СЛИЗА ПО СТЬЛБИТЕ, СТИСНАЛА ЗДРАВО ПАРАПЕТА. ЗАКЪСНЯЛА е с дваисет минути, но изглежда зашеметяващо. Марта е вдигнала косата ѝ в леко ретро прическа, която ѝ придава онзи класически вид на сексбомба. Очите ѝ са подчертани с очна линия, от което изглеждат почти толкова сребристи, колкото и роклята ѝ.

Харесва ми фактът, че Ейда едва пристъпва в обувките си стилето. Това я прави уязвима и я кара да се вкопчи в ръката ми, докато вървим до колата.

По-тиха е от обикновено. Не знам дали е раздразнена, че ѝ отмъкнах дрехите, или е нервна заради нощта, която ни предстои.

Чувствам се спокоен и по-съсредоточен, отколкото съм бил от седмици насам. Точно както баща ми прогнозира, италианците ми дадоха цялата си подкрепа, откакто с Ейда сме официално женени. Ла Спата се проваля, а аз вече изрових фантастична мръсотия за Кели Хопкинс от годините ѝ в колежа, когато е била затънала до шия в схема, свързана с продажбата на готови дипломни работи на по-богати и по-мързеливи ученици. Бедната малка студентка със стипендия е била принудена да направи компромис с морала си, за да вземе диплома.

Накрая винаги излиза нещо – независимо за колко чисти се представят хората, когато винтът се затегне, все нещо ще се пропука. Това ще направи на пух и прах претенциите ѝ за морално превъзходство. Което освобождава коридора за един-единствен състезател: мен.

Изборите са само след седмица. На този етап едва ли има нещо, което да ме прецака.

Стига да успея да държа жена си под контрол.

Наблюдавам я как седи срещу мен в лимузината ми. Изглежда доста спокойна, докато гледа през прозореца сградите, покрай които преминаваме. Ейда не може да ме заблуди. Знам колко е непокорна. За момента може и да съм обуздал кобилата, но тя пак ще ме хвърли, когато се появи възможност.

Най-важното е да я държа под контрол на партито. След това може да вилнее колкото си иска. Няколко италиански бизнесмени, изпълнителни директори, инвеститори и представители на синдикатите ще присъстват тази вечер. Те трябва да видят жена ми до мен, послушна и подкрепяща ме.

Пътуваме до квартала Фултън Маркет, в който преди имаше месопреработвателни предприятия и складове, а сега е облагороден с хотели, барове, ресторанти и водещи технологични компании. Партито за набирането на средства е в „Морганс он Фултън“, в мезонета на последния етаж на сградата.

Насочваме се към асансьора, като минаваме през художествената галерия на партера. От пода до тавана са окачени картини във всевъзможни стилове, нарисувани с различно майсторство. Ейда спира пред едно особено отворително модерно платно в нюанси на праскова, кафяво и бежово.

– Ей, виж. Знам какво да подаря на майка ти за Коледа.

– Предполагам, че би предпочела *това*. – Посочвам тъмна и мрачна картина с маслени бои, изобразяваща как Кронос поглъща децата си.

– О, да. – Ейда кимва мрачно. – Семейен портрет. Това е татко, когато оставяме шкафовете отворени или забравяме да загасим лампите.

Изсумтявам леко, а Ейда изглежда учудена, сякаш никога преди не ме е чувала да се смея. И вероятно не е.

Когато най-накрая стигаме до асансьора, някой извиква:

– Задръжте вратата!

Протягам ръката си напред, за да ѝ попреча да се затвори. Съжалявам, че съм го направил, в мига щом Оливър Касъл се вмъква вътре.

– Охо – казва той, когато ни забелязва и поклаща арогантно глава.

Косата му е дълга, гъста и с изсветлели от слънцето кичури. Има тен и като че ли е изгорял, сякаш цял ден е бил на лодка. Когато се ухилва, зъбите му изглеждат прекалено бели на фона на кожата му.

Очите му се плъзват по тялото на Ейда, което е с изкусителната форма на пясъчен часовник в тясната рокля с пайети. Вбесява ме колко е безочлив. Уговорката ми с нея може да не е романтична, но тя все пак ми е съпруга. Принадлежи на мен и само на мен. Не на това пораснало богаташко детенце.

– Ти наистина стана неузнаваема, Ейда – казва той. – Не помня да си се издокарвала за мен така.

– Предполагам, че не си е заслужавало усилията – отвръщам аз и му отправям заплашителен поглед.

Оливър изсумтява.

– Предполагам, че Ейда е насочвала *усилията* си към други работи...

Живо си представям как жена ми прокарва езика си нагоре и надолу по члена на Оливър, както направи с моя. Ревността ме удря като парен чук и ми изкарва въздуха.

Необходимо е да впрегна и последната капка от волята ми, за да не хвана Касъл за реверите на кадифеното му официално сако и да го запратя в стената.

Асансьорът се разтриса и спира на последния етаж. Вратите се разтварят и Оливър излиза, без да погледне назад към нас.

Ейда ме наблюдава с хладен поглед.

Не ми харесва новата притихнала Ейда. Изнервя ме, защото ме кара да се чудя какво е намислила. Повече ми допада, когато изтърсва всичко, което мисли, още щом то е минало през главата ѝ. Дори откровено да ме ядосва.

Пентхаусът е огромно отворено пространство, пълно с потенциални дарители, които се наливат с безплатен алкохол. Разбира се, той не е наистина безплатен – ще издоя всеки един от тези шибаняци и ще получи и последната капка от подкрепата, която могат да ми осигурят. Междувременно те са добре дошли да се насладят на скъпи коктейли и изискани хапки.

Една цяла стена на пентхауса представлява плъзгащи се стъклени врати, които в момента са отворени към терасата на покрива. Гостите разговарят помежду си и се наслаждават на топлия нощен въздух и ветреца, духащ откъм езерото. Терасата е осеяна със запалени фенери.

В момента нито безупречната организация на събитието, нито високата му посещаемост ми доставят някакво удоволствие. Отивам до бара и си поръчвам двойно уиски, чисто. Ейда ме наблюдава как го изгълтвам на екс.

– Какво? – сопвам се аз, докато стоварвам празната чаша на бара.

– Нищо. – Тя свива голите си рамене и отвърща поглед от мен, за да си поръча питие.

В опит да се отърва от образа на Оливър с Ейда, оглеждам тълпата и търся първата си жертва. Трябва да говоря с Калиб-резе и Монтес. Забелязвам майка ми, застанала до блокмасата, където разговаря с щатския касиер. Тя е тук от часове, за да надзирава подготовката и да посрещне първите пристигнали гости.

После виждам някой, който със сигурност не е бил поканен: Тимон Заяц, по-известен като „Касапина“. Главата на полската мафия и голям шибан трън в задника ми.

Братерство контролира по-голямата част от Долен Уест Сайд, чак до Чайнатаун, Малката Италия и по-богатите квартали на североизток, които са под управлението на ирландците – т.е. аз.

Ако сред престъпните организации има йерархия, тя изглежда горе-долу така: на върха стоят костюмираните, цивилизовани гангстери, които използват лостовете на бизнеса и политиката, за да упражняват контрол. В Чикаго това са ирландците. Ние управляваме града. Имаме повече злато от шибан леприкон. Правим пари хем легално, хем нелегално – или по-точно казано в онази удобна сива зона, където са вратичките в закона и задкулиските сделки.

Това не означава, че се страхувам да си изцапам ръцете – накарал съм не един човек в този град да изчезне. Но го правя тихомълком и само при необходимост.

Непосредствено под нас на стълбицата са престъпниците, които стоят с по един крак и в двата свята – като италианците. Те все още се занимават с рекет и незаконни залагания и управляват много стриптийз барове и нощни клубове. Освен това обаче участват в строителни проекти, които генерират по-голямата част от парите им. Имат голямо влияние върху синдикатите на дърводелците, електротехниците, дограмаджиите, арматуристите, зидарите, водопроводчиците, монтажистите, операторите на тежка строителна техника и др. Ако искаш да построиш нещо в Чикаго и не искаш то да бъде опожарено по средата на строителните дейности, или да се появи „забавяне“ в изпълнението, или пък материалите ти да бъдат задигнати, тогава трябва или да наемеш италианците да ръководят проекта ти, или да им платиш.

Още по-надолу стои полската мафия. Те все още използват насилствени методи и участват в показни престъпления, които привличат нежелано внимание. По този начин създават проб-леми на онези от нас, които искат да поддържат впечатлението, че градът е безопасен.

Братерство все още активно търгува с наркотици и оръжия, крадат коли, обират банки и инкасо автомобили, изнудват и дори отвличат хора. За мръсните им дела се съобщава в новините. Поляците непрекъснато разширяват границите на територията си. Те не искат да стоят в Гарфийлд, Лондейл и украинския квартал. Искат да навлязат в районите, където са парите. В териториите, които притежавам.

Всъщност появата на Тимон Заяц на моята кампания за набиране на средства сама по себе си е проблем. Не го искам тук нито като враг, нито като поддръжник. Не искам да бъде свързан с него.

Той е човек, който не се слива с останалите. Широк е почти толкова, колкото е и висок, косата му е с цвят на пшеница и тъкмо е започнала да побелява, лицето му е ъгловато, а по кожата му има белези от акне или нещо по-гнусно. Римският му нос е обрамчен от изпъкнали скули. Облечен е във внимателно подбран костюм на райе със

забодено бяло цвете на ревера. Тези модни детайли по някакъв начин подчертават грубостта на лицето и ръцете му.

За Заяц се носят легенди. Въпреки че семейството му е в Чикаго от векове, той е започнал от улицата в Полша. Още като тийнейджър е оглавявал сложна организация за кражби на коли, чиято дейност довела до утрояване на броя на откраднатите вносни автомобили в страната. Заможните поляци трудно се решавали да си купят кола от чужбина, защото били наясно, че тя ще изчезне от улицата или даже от собствения им гараж в рамките на седмицата.

Издига се в йерархията във Воломин, град в близост до Варшава, преди бандата да се забърка с полската полиция пок-рай кървава война за територия. Приблизително по същото време неговият полубрат, Каспър, е убит от колумбийските наркобарони, които доставяли контрабандния кокаин, хероин и амфетамини в Чикаго. Мислели си, че ще могат да започнат сами да продават дрогата в града. Обаче Заяц долетял в Чикаго за погребението на брат си, след което раздал възмездие. След себе си оставил осем убити колумбийци в Чикаго и още дванайсет заклани в Богота.

Заяц извършил убийствата със собствените си ръце, като в едната държал сатър, а в другата мачете. Това му спечелило прякора *Касапина от Богота*.

Касапина заел мястото на брат си като главатар на чикагското *Братерство*. Откакто той е начело, не минава и месец, без да ръфа моята империя по краищата. Той е от старата школа. Настървен е. И знам, че има причина тази вечер да дойде тук.

Ето защо трябва да говоря с него, въпреки че предпочитам да не ни виждат заедно на обществени места. Изчаквам, докато се премести на по-закътано място в помещението.

– Да не би да проявяваш интерес към политиката, Заяц?

– Тя е истинската организирана престъпност в Чикаго – казва той с ниския си дрезгав глас. Звучи като закоравял пушач, но не усещам аромат на тютюнев дим по дрехите му.

– Тук си, за да направиш дарение, или ще оставиш бележка с препоръка в полето за предложения?

– Знаеш не по-зле от мен, че богатите хора никога не дават пари, ако няма да извлекат изгода. – Той изважда пура от джоба си и я помирисва. – Искаш ли да изпушим по една?

– Иска ми се да можех, но в сградата не се пуши.

– Американците обичат да налагат на другите хора правила, които те самите никога не спазват. Ако беше сам, щеше да пушиш.

– Разбира се – отвърщам и се чудя какво цели.

Ейда изниква до мен като сянка.

– Здравей, Тимон – поздравява тя.

Полската мафия има дълга и сложна история както с моето семейство, така и с това на съпругата ми. По времето на сухия режим, когато ирландците и италианците воювали за контрола над незаконните дестилерии, поляците играели и на двата фронта. Всъщност поляк е извършил Клането на Свети Валентин²¹.

Отскоро Заяц върти бизнес с Енцо Гало. В основни линии сътрудничеството им е успешно, въпреки че чух слухове за конфликт около „Оук Стрийт Тауър“. В полицейските доклади се съобщава за изстрели, а основите на сградата бяха положени твърде скоростно – вероятно с тяло или две, залети в бетона.

– Чух за щастливото събитие – казва Заяц. Хвърля многозначителен поглед към пръстена на ръката на Ейда. – Бях разочарован, че не получих покана. Или запитване от баща ти преди това. Знаеш, че имам двама сина, Ейда. Поляците и италианците си пасват добре. Не те виждам как ще проядеш осолено говеждо и зеле.

Срязвам го веднага.

– Внимавай как говориш с жена ми. Нещата вече са уредени и се съмнявам, че ще я заинтересувало предложението, което би отправил преди или сега. Всъщност се съмнявам, че имаш да казваш нещо на който и да е от нас двамата.

– Може да останеш изненадан – отвърща Заяц и ми отправя свиреп поглед.

– Малко вероятно – казвам пренебрежително.

За моя изненада Ейда е тази, която успява да удържи нрава си обуздан.

– Тимон не е човек, който би си губил времето – отбелязва тя. – Защо не ни кажеш какво си наумил?

– Политикът е груб, а пламенната италианка е дипломатична – казва Заяц замислено. – Какъв странен обрат. Да не би по-късно тази вечер тя да облече смокинга, а ти роклята?

– Смокингът ми ще бъде напоен с кръвта ти, когато ти отрежа шибания език, старче – изръмжавам аз.

– Младите отправят заплахи. Старите дават обещания...

– Спести ни глупавите фрази от курабийките с късметчета – намесва се Ейда и вдига ръка, за да ме спре. – Какво искаш, Тимон? Тази вечер Калъм трябва да разговаря с много хора, а ти сигурно дори не си сред поканените.

– Искам „Чикаго Транзит“²² – признава той, като най-накрая пристъпва към същината.

– Няма да стане – отвръщам аз.

– Защото вече планираш да го продадеш на Марти Рико ли?

За момент блокирам. Сделката дори още не е сключена, така че не знам как, по дяволите, Заяц е разбрал за нея.

– Не планирам все още нищо – лъжа аз. – Но мога да те уверя, че няма да попадне в твоите ръце. Освен ако нямаш някаква магическа пръчица, която да изчисти репутацията ти и да я направи пак безупречна.

Истината е, че и в двата случая не бих го продал на Касапина. Вече трябва да поддържам добри взаимоотношения с италианците. Няма да поканя поляците направо в задния ми двор. Ако Заяц иска да си играе на порядъчен бизнесмен, може да го направи някъде другаде в града. Не по средата на моята територия.

Касапина държи пурата в дебелиите си пръсти и я върти отново и отново.

– Вие, ирландците, сте много алчни. Никои не ви искаше, когато дойдохте в Америка. С нас, поляците, беше същото. Слагаха табели по вратите си, с които ни казваха да не кандидатстваме за работа. Опитваха се да ни спрат да имигрираме. А сега, когато си си въобразил, че ще седнеш начело на масата, не искаш да позволиш на никого друго да седне на нея. Не искаш да споделиш дори трохите от угощението си.

– Винаги съм готов да сключвам сделки – казвам аз. – Но не можеш да изискваш да ти бъде връчено апетитно парче обществена собственост. За какво? Какво имаш да ми предложиш в замяна?

– Пари – изсъсква той.

– Имам пари.

– Защита.

Изсмивам се грубо, което изобщо не се харесва на Заяц. Лицето му почервява от гняв, но не ме интересува. Предложението му е оскърбително.

– Нямам нужда от защитата ти. Надминахме те, даже когато моето семейство беше само срещу твоето. Сега, след като се съюзих с италианците, какво мислиш, че имаш да ни предложиш? Как смееш да ни заплашваш?

– Бъди разумен, Тимон – намесва се Ейда. – Работили сме заедно в миналото. Ще продължим да го правим и занапред. Но млякото е преди месото.

Шокиран съм колко спокойна може да бъде съпругата ми, когато разговаря с някого от собствения си свят. Никога не съм виждал тази нейна страна. Пред Кристина Хънтли-Харт тя не може да се сдържи и извади на показ най-възмутителното си и презрително държание. С Тимон обаче, който е невъобразимо по-опасен, Ейда успя да остане по-спокойна от мен.

Гледам я с неподправено уважение. Тя го забелязва и завърта очи към мен, по-скоро раздразнена, отколкото доволна.

– Винаги съм те харесвал, Ейда – изръмжава Заяц. – Надявам се, че не си направила грешка, като се омъжи за този надут ирландец.

– Грешка би било да го подцениш – отговаря тя студено.

Сега наистина съм шокиран. Ейда ме защитава? Чудесата нямат край.

Касапина кимва рязко, което може да значи какво ли не, след което се обръща и си тръгва. Облекчен съм, защото по всичко личи, че ще напусне партито, без да прави сцена.

Поглеждам отново към Ейда.

– Отигра го много добре.

– О, не думай – казва тя и поклаща глава. – Знаеш, че съм израснала с тези хора. Седях под масата, докато баща ми преговаряше за сделки с поляци, украинци, германци, арменци – не винаги търча наляво и надясно и мятam часовници.

– Заяц има топки, за да се появи тук – заявявам аз и се мръщя към вратата, през която той току-що изчезна.

– Определено. – Ейда е сбърчила вежди и върти пръстена на пръста си, потънала в мисли.

Майка ми избра пръстена и ѝ го изпрати. Като го гледам на ръката ѝ, виждам, че всъщност не ѝ отива. Тя би избрала нещо по-удобно и семпло. Може би трябваше да я оставя да си хареса сама или да я заведе в „Тифани“. Това щеше да е лесно изпълнимо.

Толкова ѝ бях ядосан след първата ни среща, че изобщо не се замислих какво може да предпочете. Какво може да я накара да се чувства по-комфортно в рамките на споразумението или при преместването ѝ в дома ми.

Искам да я разпитам какво още знае за Заяц и какви сделки е сключил с Енцо, но баща ми ме прекъсва, защото желае да чуе какво е казал полякът. Преди да успее да включи и Ейда в разговора, тя се изплъзва.

Баща ми не спира да ме върти на шиш заради Касапина и иска да му разкажа дума по дума какво съм си говорил с него и с всички останали, както и какво са ми отговорили те.

Обикновено му давам пълен отчет точка по точка, но сега не мога да не поглеждам крадешком през рамото му, за

да видя къде е Ейда. Какво прави. С кого разговаря.

Най-накрая я виждам на терасата с Алън Митс, ковчежникът. Той е свадливо дърто копеле. През всичките пъти, в които съм разговарял с него, не съм го виждал да се усмихва нито веднъж. А сега разправя някаква шега на Ейда и размахва ръце, а тя се смее и го надъхва да продължава. Когато се смее, тя отмята глава назад, очите ѝ се затварят и раменете ѝ се тресат. В това няма нищо учтиво. Тя просто е щастлива.

Искам да чуя какво я кара да се смее толкова силно.

– Слушаш ли ме? – пита баща ми остро.

Завъртам главата си рязко към него.

– Какво? Да. Слушам те.

– Какво гледаш? – Той примигава в посока към терасата.

– Митс. После трябва да говоря с него.

– Изглежда, че той вече говори с Ейда – отбелязва баща ми с най-неразгадаемия си тон.

– О! Да.

– Как се представя тя?

– Добре. Изненадващо добре.

Баща ми я оглежда и кимва одобрително.

– Определено изглежда по-добре. Въпреки че роклята ѝ е твърде разголена.

Знаех си, че ще го каже. В купчината рокли, които Марта ми донесе да прегледам и избира, имаше по-консервативни модели. Избрах тази, защото знаех, че ще обгърне извивките на Ейда така, сякаш е създадена лично за нея.

Баща ми продължава да дрънка.

– Кметът вложи трийсет хиляди долара за кампанията ти и те подкрепи, но той направи същото с двайсет и пет други приближени до съвета, така че не мисля, че заявлението му е толкова силно, колкото...

Оливър Касъл изниква отново, но вече е порядъчно почерпен. Разбирам, че е полупиян по зачервеното му лице и по грубия начина, по който се намесва в разговора между Ейда и Митс. Тя се опитва да се отърве от него и се отправя към срещуположната страна на терасата. Касъл я следва и се пробва да я накара да говори с него.

– Ето защо мисля, че ще бъде най-ефикасно и най-ефективно, ако ние...

– Задръж си мисълта, татко.

Оставям питието си и излизам през широко отворените плъзгащи се врати. Тази част от мястото е слабо осветена от фенерите отгоре, музиката е по-тиха и местата за сядане са по-уединени. Оливър се опитва да издърпа Ейда в най-тъмния и отдалечен ъгъл, скрит зад параван от саксийни японски кленове.

Възнамерявам да ги прекъсна незабавно, но докато се приближавам, чувам тихия, настоятелен глас на Оливър, който умолява Ейда. Това събужда любопитството ми. Искам да чуя какво си говорят, затова се спотаявам в ъгъла.

– Знам, че ти липсвам, Ейда. Знам, че мислиш за мен, точно както аз мисля за теб.

– Определено не мисля за теб – отвърща тя.

– Имахме хубави моменти заедно. Помниш ли нощта, когато всички запалихме огън на плажа и ние с теб излязохме на дюните. Ти беше с онези бели гащички, а аз свалих потничето ти със зъби...

Заковал съм се на място, а във вътрешностите ми кипи нажежена до червено ревност. Желая да ги прекъсна, но изпитвам нездравеолюбиво любопитство. Искам да знам какво точно се е случило между Оливър и Ейда. Той очевидно е бил увлечен по нея. Дали и тя е изпитвала същото? Обичала ли го е?

– Разбира се, помня онзи уикенд – казва тя провлачено. – Ти се напи и катастрофира с колата си на „Чермак Роуд“. И едва не си счупи ръката, като се сби с Джошуа Дийн. Добри времена.

– Вината беше твоя – изръмжава Оливър, докато се опитва да я притисне към парапета на терасата. – Изкарваш ме извън нерви, Ейда. Подлудяваш ме. Направих всички тези глупости, чак след като ме заряза в „Ориол“.

– Нима? – пита тя, докато гледа надолу към градските улици, простиращи се под откритата тераса. – А помниш ли защо си тръгнах?

Оливър се колебае. Според мен си спомня, но не иска да го изрече.

– Натъкнахме се на чичо ти. Той те попита коя съм, а ти каза: „просто приятелка“. Защото ти харесваше да си бунтар и да излизаш с дъщерята на Енцо Гало, но не ти стискаше да рискуваш доверителния си фонд или мястото в компанията на татенцето ти. Нямахме смелостта да признаеш какво всъщност искаш.

– Направих грешка.

Оливър продължава да се опитва да хване ръката ѝ... Тя я премества извън обсега му.

– Ейда, научих си урока, повярвай ми. Толкова много ми липсваше, че безброй пъти обмислях да се хвърля от покрива на „Кийстоун Кепитъл“. Седя в офиса и се чувствам адски нещастен. На бюрото ми стои нашата снимка от

виенското колело, на която се смееш и си ме хванала под ръка. Това беше най-хубавият ден в живота ми, Ейда. Ако ми дадеш още един шанс, ще ти докажа какво означаваш за мен. Ще сложа пръстен на ръката ти и ще те покажа пред света.

– На пръста ми вече има пръстен – отрязва го отегчено тя и повдига ръка. – Омъжих се, не помниш ли?

– Бракът ти е пълна фъшкия. Знам, че го направи само за да ме нараниш. Не се интересуваш от шибания Калъм Грифин – той е всичко, което мразиш! Ти не понасяш хора, които са надути, лицемерни и парадират със състоянието си. От колко време излизахте? Личи си, че си нещастна.

– Не съм нещастна.

Тя не звучи особено убедително.

Знам, че трябва да ги прекъсна, но не помръдвам.

Ядосан съм заради наглостта на Оливър, който се опитва да съблазни съпругата ми на собственото ми шибано парти набиране на средства, но също така съм извратено любопитен да чуя как ще му отговори тя.

– Хайде да излезем на вечеря утре – моли я Оливър.

– Не. – Ейда поклаща глава.

– Тогава ела в апартамента ми. Знам, че той не те докосва така, както го правех аз.

Ще се съгласи ли? Дали все още го желае?

Оливър се опитва да я обгърне с ръце и да я целуне по врата. Ейда отмества ръцете му. Той я притиска в ъгъла, но тя е ограничена от тясната рокля и токетата.

– Престани, Оливър. Някой ще те види...

– Знам, че ти липсва това...

– Сериозна съм, спри или ще...

Оливър я притиска към парапета и се опитва да пхне ръката си под полата ѝ. Понеже аз лично ѝ помогнах да се облече, знам от първо лице, че тя не носи бельо отдолу. Мисълта, че Оливър ще докосне голата ѝ женственост е онова, което най-накрая ме кара да прешпракам.

Чувал съм за хора, които са били заслепени от гняв. На мен никога досега не ми се е случвало – дори когато съм бил свръхядосан, пак съм запазвал самообладание.

Сега даже не осъзнавам как от мястото си зад японските кленове се оказвам сграбчил Оливър Касъл за гърлото. Стис-кам го с лявата си ръка колкото мога. Десният ми юмрук се забива в лицето му пак и пак. Чува се рев като от разярено животно и осъзнавам, че звукът идва от мен. Вия от гняв, докато налагам мъжа, който докосна жена ми. Повдигам го, сякаш всеки момент ще го преметна през парапета. Разминава му се на косъм.

Ейда, баща ми и неколцина от другите гости ме хващат за ръцете и ме издърпват от Касъл.

Цялото му лице е окървавено, устната му е разцепена, а ризата му е опръскана с кръв. Същото важи и за моята, сега като поглеждам надолу.

Купонът е приключил. Всички отвътре и отвън ни зяпат.

– Обадете се на охраната – излайва баща ми. – Този мъж се опита да нападне г-жа Грифин.

– Не е вярно, мамка му – изръмжава Оливър. – Той...

Баща ми го удря в лицето, с което го принуждава да млъкне. Фъргюс Грифин не е забравил как става – главата на Касъл се отмята назад и той се свлича на пода на терасата. Двама охранители влитат бързо, за да го изнесат.

– Напусни. Веднага – изсъсква баща ми под нос.

– Ще заведа жена си у дома – казвам достатъчно високо, за да ме чуят всички. Събличам си сако и го премятам върху раменете на Ейда, сякаш е в шок.

Тя ми позволява да го направя, защото е в шок. Шокирана е как нападнах Оливър Касъл като бесен пес.

Прехвърлил съм едната си ръка през раменете ѝ и се провираме през тълпата, след което слизаме с асансьора обратно на партера.

Натиквам я в чакащата ни отпред лимузина.

ЕЙДА

В МОМЕНТА, В КОЙТО СЕ КАЧАМЕ В ЛИМУЗИНАТА, КАЛЪМ извиква „Карай!“ и вдига преградата, за да сме сами отзад, изолирани от шофьора.

Ръцете му са целите в кръв, както и бялата му риза. Има кръв дори по лицето си. Косата му е разрошена и е паднала над челото му. Очите му изглеждат диви, а зениците му са изключително черни на фона на бледосиньото. Тънък черен обръч опасва ирисите от външната им страна, което му придава вид на хищна птица, когато се вира в мен, както е в момента.

Виждам, че мускулите на челюстта му потрепват, а сухожилията на врата му са изпъкнали.

– Луд ли си! – Изкрещявам, докато лимузината се отдалечава от бордюра. Махам сакото от раменете си и съм раздразнена, че му позволих да го преметне на гърба ми, сякаш съм някаква жертва.

– Мазният шибаняк те опипваше.

В гласа му има острота. И преди съм го чувала, когато е ядосан, но никога до такава степен. Окървавените му ръце треперят. Видях го как повдигна Оливър и за малко да го хвърли през парапета. Щеше да го направи. Щеше да го убие.

Май подцених Калъм Грифин.

– Можех и сама да се справя – отсичам аз. – Просто беше пиян. Щях да се отърва от него, без да правя сцена.

– Опитваше се да те съблазни пред очите ми – изръмжава Калъм.

– Шпионираш си ме!

– Дяволски си права, че ви шпионирах. Ти си ми съпруга. Нямах тайни от мен.

Разсмивам се.

– Това обаче е в сила само за единия от нас, нали? Няма те по цял ден, защото имаш тайни срещи и уговорки. Затворен си в офиса на баща си и кроиш планове.

– Работя – казва Калъм през сковани устни.

Ясно ми е, че все още е подпалил моторетката, впрегнал стотици конски сили чиста отмъстителна мощ, която преминава през тялото му. Прекъснах го, докато изливаше агресията си върху Оливър. Сега не се побира в кожата си. Изглежда така, сякаш ще избухне при най-малкото докосване.

Доста съм ядосана. Откъде накъде ще подслушва личния ми разговор? И да се държи така, сякаш съм негова собственост, като че ли има право да ревнува?

Оливър поне ме обичаше, макар и по своя глупав и незрял начин. Калъм не ме обича. Какво го интересува, че някой се опитва да бръкне под роклята ми?

– Продължавай да работиш – изсъсквам аз. – И стой далеч от личния ми живот, по дяволите. Искаше красив малък аксесоар на ръката си? Имаше го. Дойдох на глупавото ти събиране и облякох тази отвратителна рокля. Казах на Митс, че трябва да те подкрепи. Спазвам моята част от сделката. С кого съм излизала преди, не е твоя работа, мамка му.

– Обичаше ли го? – настоява Калъм.

– Не е твоя работа! – Извиквам аз. – Току-що го казах, по дяволите!

– Отговори ми – нарежда Калъм. – Обичаше ли този самонадеян лайнар?

Пак е придобил онзи обезумял израз на глад. Сякаш ще загуби разсъдък си и трябва да знае.

Е, не му отговарям нищо. Ядосана съм, че е подслушвал. Ядосана съм, че си въобразява, че може да предявява претенции над мислите и чувствата ми, след като по никакъв начин не ми е показал, че мога да му имам доверие.

– Какво те интересува? Какво значение има?

– Трябва да знам. Харесваше ли ти как те докосва? Как те чука?

Сякаш без да го осъзнава, той поставя ръката си върху голото ми бедро. Пръстите му се плъзват нагоре, под твърдата, украсена с пайети пола на роклята, която ме накара да нося.

Плясвам го през ръка и го блъсвам в гърдите, за да мога по-добре да го измеря с поглед.

– Може би.

– Кой те чука по-добре? Аз или той? – настоява Калъм. Едната му ръка пак е върху бедрото ми, а с другата се пресяга към тила ми, за да ме придърпа по-близо. Притиска ме обратно към седалката и се покатерва върху мен.

Този път го шамаросвам през лицето и то толкова силно, че му сцепвам устната.

Плесницата отеква силно в иначе тихата задна част на лимузината.

За миг изглежда сепнат.

После примигва и очите му са по-похотливи от всякога. С вълчи апетит.

Целува ме, като впива устните си в моите и навира езика си в устата ми. Усещам вкуса на кръвта от разцепената му устна, солена и гореща.

Тежестта му ме притиска към хлътналата кожена седалка. Телесната му температура сякаш е станала сто градуса.

Най-много мразя Калъм, когато е студен, скован и роботизиран. Когато минава покрай мен в коридора, все едно ме няма. Когато спи в леглото до мен, без да ме прегръща, без дори да ме докосва.

Когато го изкарам извън нерви, както е сега, и го заставям най-накрая да се пречупи и да изгуби контрол... тогава не го мразя. Даже може да се каже, че го харесвам. Защото в тези моменти в него виждам малко от себе си.

Когато е избухлив, когато е ядосан, когато иска да убие някого... тогава го разбирам. Тогава най-накрая имаме допирни точки.

Отвърщам на целувката му и обхващам лицето му в ръцете си. Пръстите ми се впиват в косата му. Тя е влажна от пот, а скалпът му излъчва топлина.

Искам да усетя и останалата част от тялото му.

Опипвам с пръсти ризата му в търсене на копчетата, но те са покрити. Това е скапаният модел, който не можеш да разкопчаеш даже и на дневна светлина.

Затова разкъсвам ризата му отпред, сякаш той е Супермен и астероид се е насочил право към нас. Прокарвам ръце по изгарящата му плът и усещам как мускулите му потрепват от възбуда.

Езикът му се забива толкова дълбоко в устата ми, че едва не ме задушавя. Леко наболата му брада ме драска по бузата. Опитва се да съблече роклята ми, но тя е толкова твърда и тясна, че дори не успява да повдигне полата ми до кръста.

Изръмжава от разочарование, грабва самото си от пода и изважда автоматичен нож от вътрешния му джоб. Натиска бутона и стоманеният връх изскача бързо навън, остър като бръснач. Много прилича на онзи, който носи Ниро. Освен това, ако съдя по начина, по който го държи, мога да се обзаложа, че и Калъм също като Ниро знае как да си служи с него.

– Не мърдай – изръмжава той и ме притиска към седалката.

Стоя напълно неподвижна. С пет или шест бързи плъзвания той разрязва роклята на парчета и ги захвърля на пода на лимузината.

Отдолу съм чисто гола.

Калъм си дава секунда, за да погълне тялото ми с очи. След това си разкопчава панталона и оставя члена си да изскочи навън.

Никога не бих му го признала, но той има невероятен penis. Не бях виждала подобно нещо досега. Два дълбоки улея в долната част на корема водят право до ствола му, който е толкова дебел, че не мога да го обхвана с пръстите си. Penisът му е същият цвят като кожата по останалата част от тялото му – блед и кремообразен, но с нотка розово на главичката.

Онзи път, когато бяхме под душа и го вкарах в устата ми, много ми хареса. Беше невероятно гладък, плъзгаше се с лекота навътре и навън между устните ми.

Всъщност в момента съм готова да повтора същото, но Калъм е твърде нетърпелив.

Той ме издърпва надолу върху себе си и сядам в скута му. Членът му стои изправен между нас и стига почти до пъпа ми. Потривам подгизналите ми гънки нагоре-надолу по дължината му и го навлажнявам. След това се спускам върху набъбналата главичка и го оставям да се плъзне в мен.

Калъм отпуска главата си назад на седалката и издава дълбок, гърлен стон, докато котенцето ми поглъща члена му. Ръцете му ме държат здраво за кръста и ме дърпат надолу.

О, милостиви боже, чувството е толкова хубаво...

Цяла вечер бях мокра заради влудяващото триене на голата ми женственост под роклята. Бях възбудена и разочарована, защото се чудех кога, по дяволите, пак ще правя секс.

Трябва да призная, че за части от секунда офертата на Оливър не ми звучеше чак толкова зле. Той е самонадеян, незрял и донякъде идиот, но поне боготвореше тялото ми.

Когато обаче отвори дума за нощта, в която се чукахме на дюните, в ума ми изскочи друг образ: Калъм ме блъска в стъклената преграда на душа и плъзга прекрасния си дебел член в мен. Представях си ръцете на съпруга ми навсякъде по мен във влажната жегата, а не тези на бившето ми гадже.

Не съм спирала да мисля за това.

Сега, когато ми се случва пак, се чувствам още по-добре от първия път. Калъм е по-див и по-ненаситен от преди.

Поема гърдите ми в устата си и ги смуче, сякаш умира от глад и аз съм единственото нещо, което го поддържа жив. Когато пуска зърното ми, той се насочва нагоре и започва да смуче врата ми. Толкова е грубо и жадно, че със сигурност утре ще бъде цялата в белези.

Подскачам нагоре-надолу в скута му, яхнала члена му. Подрусването на лимузината, докато минава през неравностите по пътното платно, само увеличава триенето по време на моята езда. Дори вибрациите на двигателя допринасят за усещането. Подушвам богатия мирис на кожа от седалките, алкохола в минибара, кръвта по ризата на Калъм и потта по кожата му.

Той сграбчва кичури от косата ми в шепа и захапва врата ми отстрани точно като вампира, за какъвто си го представях. Това изпраща тръпки по тялото ми. Кара ме да се вкопча във врата му и да се стегна около члена му.

– Ейда – стене той в ухото ми. – Прекрасна си.

Замръзвам за секунда.

Калъм никога досега не ми е правил комплимент. Мислех, че харесва момичета като Кристина Хънтли-Харт – кльощави, руси, издокарани, вървежни. Породисти като пудел от изложба на кучета.

Когато нападна Оливър, реших, че е от гордост. Раздразнение, че той провали кампанията му за набиране на средства и се опита да се докопа до собствеността му.

Никога не съм и предполагала, че Калъм наистина може да ревнува.

Дали скованият ми и високомерен съпруг перфекционист... всъщност ме харесва?

Продължавам да яздя члена му, като търкам бедрата си, така че котенцето ми да се плъзга нагоре и надолу по цялата му дължина.

Калъм стене и ръцете му ме обгръщат толкова здраво, че едва дишам.

– Желает ли ме, Кал? – прошепвам аз, като долепвам устни до ухото му.

– Не те желая – стене той, а гласът му е дрезгав и груб. – *Нуждая* се от теб.

Думите му отприщват нещо в мен. Онази част от съществуването ми, която се мъчеше да съдържа отчаяното ми привличане към него, защото е прекалено силно и твърде опасно, за да му се отдам. Не биваше да копнея за този мъж, защото нямаше смисъл. Мислех, че нямам власт над него.

Сега осъзнавам, че той се нуждае от това толкова силно, колкото и аз.

Свършвам толкова мощно, че цялото ми тяло се тресе, докато той ме е обгърнал с ръце. Имам чувството, че в мен бучи водопад. Шибаният Ниагарски водопад от удоволствие, което се разлива надолу и надолу, и надолу. Нестихващ. Неудържим.

Когато кулминацията отминава, искам още. Оргазмът беше невероятен, но не ме удовлетвори напълно. Нуждая се от още.

Калъм ме полага по гръб, покатерва се отгоре ми и се вмъква отново в мен. Поглежда ме право в очите – неговото чисто синьо в моето опушено сиво.

Всичките пъти досега, в които съм се взирала в очите му, съм била бясна и съм се опитвала да го гледам отвисоко. Никога преди не сме се гледали така: открито, любопитно, въпросително.

Калъм не е робот. Той усеща нещата също толкова ярко, колкото и аз. А нищо чудно да е дори по-интензивно, защото постоянно таи всичко вътре в себе си.

За първи път притиска устните си към моите с нежност. Езикът му вкусува и изследва.

Отвърщам на целувката му, като продължавам да завъртам бедрата си под неговите. Усещам как още една кулминация, втората половина от предишната, се натрупва в мен. Защо телата ни си пасват толкова добре, след като във всичко останало сме пълни противоположности?

– Ти си моя, Ейда – изръмжава Калъм в ухото ми. – Ще убия всеки, който дръзне да те докосне.

С тези думи той изригва в мен. Аз свършвам заедно с него, а вторият ми оргазъм е още по-силен от първия. Всъщност най-силният, който някога съм имала.

Не съм сигурна, че ще оживея след него.

КАЛЪМ

ЗА ЩАСТИЕ, С ЕЙДА СЕ ПРИБИРАМЕ ПЪРВИ ВКЪЩИ, защото парчетата от роклята ѝ са разхвърляни по пода на лимузината и тя няма какво друго да облече, освен самото ми.

На нея не ѝ пука. С присъщия ѝ свободен дух тя съвсем спокойно загръща тялото си със самото ми и изтичва вътре боса, като пътьом весело помахва на шофьора.

Иска ми се да я последвам, но усещам как телефонът ми вибрира в джоба – баща ми се обажда, за да ми чете конско.

– Къде, по дяволите, ти беше умът? – изстрелва той в момента, в който вдигам.

– Онова лайно опипваше жена ми.

– Участва в сбиване на собствената си кампания за набиране на средства. С Оливър Касъл! Знаеш ли как изглежда това?

– Извади късмет, че не му пръснах мозъка по бетона.

– Ако го беше сторил, сега щеше да си в затвора. – Баща ми кипи. – Той не е някакво момче от братство, което си ударил – Хенри Касъл е сред най-богатите хора в Чикаго. Той дори петдесет хиляди за кампанията ти!

– Е, сумата няма да му бъде възстановена.

– Ще е нужно много повече от възстановяване на сумата, за да го възпреш да провали кампанията ти.

Изскърцвам със зъби толкова силно, че не знам как кътниците ми не се строшават на две.

– Какво иска?

– Утре ще разбереш. Осем сутринта в „Кийстоун Кепитъл“ и не закъснявай.

По дяволите, Хенри Касъл е по-неприятен и от сина си – надут, нагъл и свръхвзискателен. Ще очаква да пълзят пред него и да му целувам ръка, а на мен ми се ще да го кастрирам, за да не може да направи още синове лайнари.

– Ще бъда там.

– Тази вечер изгуби контрол – казва баща ми. – Какво, по дяволите, става с теб и това момиче?

– Нищо.

– Тя трябва да е актив, а не пасив.

– Не е направила нищо. Казах ти, че беше Касъл.

– В такъв случай се събери. Не ѝ позволявай да те отклони от целта ти.

Затварям и кипя от всичко премълчано, което исках да му изкрещя в телефона.

Принуди ме да се ожена за Ейда, а сега е ядосан, защото тя не е пешка, която мести по дъската, както прави с всички останали?

Ето за това ѝ се възхищавам. Тя е непокорна и ожесточена. Едва я накарах да облече проклетата рокля. Никога не би пълзяла пред Хенри Касъл. Аз също няма да го направя.

Отправлям се горе към нашата спалня, като очаквам, че тя си мие зъбите и се приготвя за лягане. Вместо това тя се нахвърля върху мен, още щом прекрачвам прага, целува ме дълбоко и ме дърпа към леглото.

– Не си ли уморена? – питам аз.

– Даже няма полунощ – казва тя и се смее. – Но ако ти предпочиташ да спиш, дядка...

– Я да видим какво ще те изтощи, шибана откачалке – казвам аз и я хвърлям на матрака.

Когато ставам за срещата си с Хенри Касъл, Ейда спи дълбоко. Издърпвам завивката над голите ѝ рамене, макар че е жалко да покрия цялата тази гладка блестяща кожа.

Изглежда изтощена след снощното ни чукане. Цял час правехме нещо, което беше смес между борба свободен стил и секс. Тя ме тестваше, проверяваше дали ще ѝ позволя да поеме контрола, изпробваше пъргавината и издръжливостта ми.

Нямаше никакъв начин, мамка му, първи да капна от умора. Всеки път, когато се опитваше да ме омаломощи, аз я приковавах под мен и я чуках безмилостно, докато накрая и двамата едва дишахме и от нас течеше пот.

Усещах колко беше развълнувана от съревнованието ни, защото знаеше, че няма да отстъпя и на милиметър. Ейда обича да ме тласка към ръба, за да види до къде може да стигне, преди да отвърна. Прави го както в леглото, така и извън него.

Е, насреща си има шибана планина, която не може да бъде катурната. Съвсем скоро ѝ предстои да го разбере.

Както и Хенри Касъл. Мисли си, че съм дошъл в офиса му, за да пълзят, но това няма да го бъде, мамка му.

Нещо повече, когато рецепционистката му ми предлага да седна и да изчакам пред вратата, аз ѝ казвам, че срещата ни е в осем и влизам в кабинета му.

Точно както предполагах, Хенри седи на бюрото си и прави едно голямо нищо.

Той е едър мъж, напълно плешив, добре сложен и дебел. Носи костюми в по-голям размер с широки рамене, което засилва впечатлението за обиколката му. Веждите му изглеждат черни и някак не на място спрямо олисялата му глава.

– Грифин – казва той с неприветливо кимване. Опитва се да зададе тон на срещата ни, така че той да е командващият.

Хенри ми показва с жест да седна срещу бюрото му. Столът за посетители е нисък и тесен, умишлено по-нисък от неговия.

– Не, благодаря – казвам аз и продължавам да стоя прав и небрежно облеган на бюрото му. От тази позиция аз го гледам отгоре.

Сигурен съм, че го дразни. Изправя се почти веднага и като предлог за това си действие започва да разглежда някакви снимки на лавицата.

– Знаеш, че Оливър е единственият ми син. – Той взима снимка в рамка, на която има момче на плаж. То тича към водата, а зад него има къща – малка, синя, почти като бунгало. Пясъкът стига чак до стълбите ѝ.

– Мхм. – Кимвам незаинтересовано. – Това къде е?

– Честъртън – отвръща кратко Хенри, защото иска да върне разговора към темата. За да го подразня още повече, поддържам същата посока.

– Често ли ходиш там?

– Едно време ходехме всяко лято. Току-що я продадох обаче. Отдавна щях да съм го направил, но Оливър вдигна врява. Той е по-сентиментален от мен. – Хенри поставя снимката отново на рафта и се обръща с лице към мен. Гъстите му черни вежди са надвиснали ниско над очите му. – Снощи си се нахвърлил на сина ми.

– Той опипваше жена ми.

– Ейда Гало? – Пита Хенри и си позволява да ми отправи лека подигравателна усмивка. – Без да се обиждаш, но аз не бих ѝ повярвал.

– Това е изключително обидно. – Задържам погледа му. – Да не говорим, че го видях със собствените си очи.

– Бил е изведен от охраната. Очаквам по-добро отношение към един от най-големите ти дарители.

Изсумтявам леко.

– Моля те. Имам много пари. Няма да предлагам жена си като проститутка за петдесет хиляди. Освен това бизнес взаимоотношенията ми са с теб, а не с Оливър. Едва ли те изненадва, че той е опипващ пияница, така че нека преминем към въпроса, който наистина те вълнува.

– Добре – сопва се Хенри. Лицето му почервенява, от което плешивата му глава светва като фар. – Чух, че ще продадеш „Транзит Ауторити“ на Марти Рико. Искам го.

Боже господи. Още не съм районен кмет, а и компанията не се продава, но половината мъже в Чикаго се опитват да я сграбчат в мърлявите си ръце.

– На лице са няколко заинтересовани. – Потупвам леко с пръсти по бюрото му. – Всички оферти ще минат през мен.

– Ти обаче ще го дадеш на мен – казва Касъл заплашително.

Може да ме заплашва колкото си иска. Не давам нищо безплатно.

– Ако цената е правилна.

– Не искаш да ме превърнеш в свой враг. – Хенри се връща зад бюрото си и стои прав, защото иска да се извисява над мен. За негово съжаление това няма как да се случи, когато не си най-високият мъж в стаята.

– Сигурен съм, че ще измислиш нещо – отбелязвам аз. – В края на краищата на вратата ти пише „кепитъл“²³. Значи си главен.

Лицето му става все по-тъмно и по-тъмно червено, сякаш всеки момент ще получи удар.

– Ще потърся баща ти по този въпрос.

– Не си прави труда – казвам аз. – За разлика от твоя син, аз говоря от свое име.

ЕЙДА

КАЛЪМ Е СТАНАЛ РАНО, ПЪХНАЛ СЕ Е ТИХО В БАНЯТА и е затворил вратата, за да не ме събуди с шума от водата.

Когато най-накрая отварям очи, него отдавна го няма. Вероятно е отишъл на някаква среща. Все още усещам миризмата на шампоана и афършейва му във въздуха. Аромат, който намирам за все по-еротичен.

Окъпана съм от задоволство от предната вечер.

Никога не бих предположила, че Калъм Грифин може да бъде толкова страстен или чувствен. Честно казано, това беше най-добрият секс, който някога съм правила, а се случи с човека, който най-малко харесвам. Сбъркана работа. И ме кара едва ли не да съм приятелски настроена към него, а това не влизаше в плановете ми.

Хич не съм в час. Какво, по дяволите, ми става? Да не би да е Стокхолмски синдром, понеже със семейство Грифин имаме дългогодишна история?

За щастие, днес ще си ходя вкъщи, за да мога да си възвърна малко здравия разум.

Искаше ми се да е по-приятен повод. Днешният ден прекарвам винаги с баща ми и братята ми, защото е годишнината от смъртта на майка ми.

Нямам търпение. Не съм се прибирала, откакто се омъжих. Чудя се дали ще се чувствам по-различно, защото технически вече живея другаде.

Дяволски сигурно е, че не чувствам имението на Грифин като свой дом. Само няколко неща харесвам в него – най-вече киносалона и басейна. Всичко останало е дразнещо подредено, сякаш всеки момент ще нахлуе екип на някое списание, за да прави снимки. Повечето от диваните изглеждат така, все едно върху тях не трябва да се сяда. Целите са заети с твърди възглавници и няма нищо, което да придава уют – нито книги, нито одеяла.

Плюс това имат страшно много домашен персонал. Чис-тачки, готвачи, асистенти, шофьори, охранители... Трудно е да се чувстваш комфортно, когато знаеш, че всеки момент някой може да влезе в стаята. Те винаги се оттеглят любезно, когато видят някой от семейството, но въпреки това появата им ти напомня, че не си сам и че си част от някакво съсловие, което е над тях.

Обаче аз разговарям с „персонала“ – особено с Марта, тъй като я виждам най-често. Тя има седемгодишна дъщеря, слуша регетон и е Микеланджело в грима. Изглежда ми готина и вероятно бихме могли да бъдем приятелки, ако не се налагаше да ми слугува, сякаш съм Грифин.

Смешно е, защото не може да се каже, че Гало сме бедни. Работата е там, че при богатството, както и при всичко останало, има нива.

Ще се радвам да се върна към реалността за един ден.

Неса любезно ми предостави джипа си, за да се прибера. Всъщност аз нямам собствен автомобил. При татко винаги имаше достатъчно свободни превозни средства в гаража, така че можех да взема каквото си поискам, стига Ниро да не го е разглобил по някаква странна причина. Предполагам, че сега мога да си купя кола. В банката имам много пари. Не понасям обаче идеята да се моля на Грифин за място за паркиране.

Отправлям се към Стария град с чувството, че са минали месеци, а не само няколко седмици, откакто бях тук за последно.

Шофирането по тези познати улици е като да стана отново себе си. Виждам магазините и пекарните, които познавам толкова добре, и си мисля колко е сбъркано това, че през цялото време с Калъм сме живели само на няколко километра един от друг, а световите ни са толкова различни.

Всякакви хора са живели в Стария град през годините. Във времето, когато бил пълен с немски ферми, той е наричан „Зелевата леха“. По-късно тук се преместват пуерториканци и цяла армия от художници, както и много италианци.

Къщата ни е във викториански стил – величествена и стара, като акцентът пада върху думата „стара“. Тя е на четири етажа, мрачна и с отвесни фронтони като обитавана от духове къща. Отпред е засенчена от клонести дъбове, а отзад има оградено дворче с градина.

Баща ми изгради подземен паркинг за моментните занимания на Ниро. Влизам под нивото на улицата, за да паркирам, преди да се изкача по стълбите до кухнята, където изненадвам Грета, като обвивам ръце около закръглената ѝ талия.

– *Minchia!*²⁴ – изкрещява тя, докато се извърта с лъжица в ръка и ме опръсква с доматиен сос. – Ейда! Защо не ми

каза, че ще си дойдеш? Щях да сготвя вечеря!

– В момента готвиш вечеря – отбелязвам аз.

– Щях да сготвя нещо по-хубаво.

– Обичам всичко, което приготвяш – отвърщам аз и се опитвам да взема лъжицата от ръката ѝ, за да опитам от соса.

Вместо това тя я използва, за да ме удари през пръстите.

– Още не е готово.

Хващам я през кръста и пак я прегръщам, стисвам я силно и се опитвам да я повдигна.

– *Smettila!*²⁵ Спри, преди да си си счупила гърба. Или пък моя!

Задоволявам се само да я целуна по бузата.

– Липсваш ми. Готвачът на Грифин прави най-гадната храна.

– Нима нямат добър готвач при всичките им пари? – пита тя учудено.

– Всичко е здравословно. Мразя го.

Грета потръпва, сякаш ѝ казах, че сервират живи плъхове.

– Няма нищо по-здравословно от зехтин и червено вино. Храни се като италианец и ще доживееш сто години. Не е добре да си прекалено слаб.

Едва сподавам смеха си. Не мисля, че през целия си живот Грета е имала момент, в който да са я делели по-малко от двайсет килограма от понятието „кльошава“, а аз не съм и припарвала до това да изглеждам като щека. Ето защо не говорим точно от личен опит, но е жалко.

– Къде е татко? – питам аз.

– Горе в стаята на майка ти.

Има предвид музикалния салон. Майка ми е била пианистка, преди да срещне баща ми. Роялът ѝ все още стои в най-слънчевата стая на най-горния етаж, заедно с всичките ѝ нотни тетрадки и композиции.

Катеря стълбите нагоре, за да намеря татко. Стъпалата са малки и скърцат, а стълбищното рамо е толкова тясно, че Данте едва успява да минава, без раменете му да допират стените от двете страни.

Татко седи на пейката пред пианото на майка ми и се взира надолу към клавишите. Всяка година той вика хора да настроят и обслужат пианото, въпреки че мама беше единствената, която свиреше на него.

Спомням си, че седеше точно на същото място. Изумяваше ме колко бързо ръцете ѝ прелитаха над клавишите, като се има предвид, че беше дребничка и ръцете ѝ едва ли бяха по-големи от моите.

Нямам много други спомени с нея. Ревнувам, че братята ми са имали възможността да я опознаят много по-добре от мен. Когато тя почина, бях само на шест.

Мислеше си, че е грип. Затвори се в спалнята си, защото не искаше да ни зарази. Когато баща ми осъзна колко е болна, вече беше твърде късно. Тя почина от менингит, след като боледува само два дни.

Баща ми се чувстваше ужасно виновен. И до ден днешен изпитва вина.

Хората в нашия свят са наясно, че всеки момент могат да изгубят член от семейството си по насилствен начин. Фамилия Гало са дали в жертва дори повече от полагащия им се дан. Никой обаче не очаква мълчалив грабител – болест, поразяваща иначе здрава и млада жена.

Татко беше съкрушен. Той обичаше майка ми страшно много.

Видял я на нейно изпълнение в концертната зала „Ривиера Тиътър“. След това ѝ изпращал цветя, подарявал ѝ парфюми и бижута в продължение на седмици, преди тя да се съгласи да излезе на вечеря с него. Имали дванайсет години разлика и по-онова време татко вече бил известен.

Ухажвал я е две години, преди тя да се съгласи да се омъжи за него.

Не знам какво е било отношението ѝ към работата му или към семейството му. Знам, че тя обожаваше децата си. Винаги говореше за красивите си три момчета и за мен, нейната пос-ледна малка изненада.

Данте е вглъбен като нея, Ниро е талантлив, а Себастиан е взел добротата ѝ... Не знам какво съм наследила аз – очите ѝ, предполагам.

Мога да свиря малко на пиано, но не като нея.

Гледам широките рамене на татко, прегърбени над клавишите. Докосва средно До с пръст, но той е твърде дебел, за да уцели само този клавиш. Татко има голяма глава, която е прилепена почти директно за раменете му. Веждите му са дебели колкото палеца ми. Все още са черни, както и мустаците му, въпреки че брадата му е прошарена, а в тъмната му къдрава коса има отчетливи бели нишки.

– Ела да свириш с мен, Ейда – казва той, без да се обръща.

Невъзможно е да се промъкнеш и да го изненадаш, при това не само в дома ни, където стълбите скърцат.

Той се плъзва, за да ми направи място, и аз седам на пейката до него.

– Изсвири песента на майка ти.

Разпервам пръсти върху клавишите. Всеки път си мисля, че ще я забравя. Не бих могла да кажа как започва или пък да я изтананикам правилно. Но тялото помни много по-добре от мозъка.

Тя изпълняваше това произведение постоянно. То не е нито най-трудното, нито пък най-красивото. Просто се беше запечатало в главата ѝ.

Gnossienne No. 1 от Ерик Сати.

Странна и натрапчива творба.

Започва ритмично и загадъчно като въпрос. След това сякаш отговаря гневно и драматично. После се повтаря, макар и не съвсем същото.

Няма нотни стойности или делене на тактове. Всеки може да го изпълни както пожелае. Мама понякога го свиреше по-бързо или по-бавно, друг път по-силно или по-тихо в зависимост от настроението си. След втората си част то се превръща в нещо като мост – най-меланхоличната част от произведението. После пак се връща в началото.

– Какво означава? – Попитах майка ми, когато бях малка. – Какво е gnossienne?

– Никой не знае – каза тя. – Сати го е измислил.

Свиря го за татко.

Той затваря очи и знам, че си представя как поставя ръце върху клавишите и ги движи едва-едва.

Представям си слабия ѝ силует да се полюлява в такт с музиката, а сивите ѝ очи са затворени. Усещам мириса на свежите люляци, които тя държеше във ваза до прозореца.

Когато отворям очи, осъзнавам, че стаята е по-мрачна, отколкото беше преди. Оттогава дъбовете са станали по-дебели и по-високи и препречват прозореца. Вече няма ваза, няма свежи цветя.

Ниро стои на прага – висок, строен, черната му коса пада над едното му око, лицето му е красиво и жестоко като ангел-отмъстител.

– Трябваше ти да я изсвириш – казвам аз. – По-добър си от мен.

Той поклаща бързо глава и тръгва обратно по стълбите. Като цяло съм изненадана, че изобщо е дошъл тук. Ниро не обича да си припомня. Или да проявява емоции. Нито пък обича годишнини.

Татко се вира в пръстена на лявата ми ръка. Тежестта му натиска ръката ми надолу и ме затруднява да свиря.

– Добре ли се отнасят към теб, Ейда? – пита той.

Колебая се, като си мисля за това как Калъм ми открадна дрехите снощи, как се нахвърли върху мен в колата и разпори роклята ми. Мисля си за вкуса на устата му. За това как тялото ми му откликва.

– Знаеш, че мога да се грижа за себе си, татко – казвам нак-рая.

– Знам – отвръща той и кимва.

– Тимон Заяц дойде на снощното събитие за набиране на средства на Калъм.

Татко си поема рязко въздух. Ако бяхме навън, вероятно щеше да се изплюе на земята.

– Касапина. Какво искаше?

– Каза, че иска някакво управление над „Транзит Ауторити“, което предстои да бъде продадено на търг. Не мисля обаче, че това беше всичко, не и истинската му цел. Мисля, че изпитваше Калъм. А може би и мен. За да види как ще реагираме под натиск.

– Какво каза Калъм?

– Каза му да си го начука.

– Как го прие Заяц?

– Тръгна си.

Баща ми се намръщва.

– Бъди внимателна, Ейда. Това няма да остане без ответна реакция.

– Знам. Не се притеснявай – Грифин имат охрана навсякъде.

Той кимва, но не изглежда доволен.

Чувам тракане в кухнята на долния етаж. Тази къща няма изолация – шумове долитат отвсякъде.

След това долавям тътнещия звук от гласа на Данте и смях, който звучи като Себастиан.

– Братята ти са си вкъщи – казва татко.

– Хайде. – Полагам ръка на рамото му, докато се изправам от пейката на пианото.

– Слизам след минута.

Тръгвам надолу. Както очаквах, и тримата ми братя са натъпкани в малката кухня с Грета. Данте се опитва да почис-ти парчетата от чиниите, които Себастиан е съборил на пода с една от патериците си. Коляното на Себ все

още е прихванато в някаква високотехнологична скоба, която би трябвало да е полезна, но вместо това го е превърнала в още по-голямо ходещо бедствие от обикновено.

Поне ходи. Доколкото може да се нарече така.

– Хей, непохватния – казвам аз и го прегръщам.

– Ти ли свиреше горе? – пита Себастиан и ме прегръща в отговор.

– Да.

– Звучеше точно като нея.

– Не, не е вярно. – Поклащам глава.

– Определено не е – съгласява се Ниро

– Дай ми метлата – казва наистина Грета на Данте. – Ти само разнасяш парчетата насам-натам.

Докато тя е обърната с гръб, Ниро откъква една от изпечените розички с портокалово сладко и я набутва в устата си.

Доловила невъзпитаното му държание, тя пак се завърта и го приковава със строг поглед. Ниро се опитва да запази лицето си напълно неподвижно, въпреки че бузите му са издути като на катерица.

– Те са за обяд! – извиква Грета.

– Веш е опет – казва Ниро с препълнена уста.

– Не, не е! И не яжте без баща ви.

Ниро едва преглъща огромното количество храна.

– Той няма да яде. Знаеш го какъв е на днешния ден.

– Ами не влошавайте положението тогава! – порицава го Грета. – А ти – посочва тя към Себастиан, – се махай оттук, преди да си счупил нещо ценно.

– Добре, добре. – Себастиан поставя патериците обратно под мишниците си и се завърта към всекидневната, като едва не помита чайника на Грета, когато събаря метлата.

Ниро хваща отривисто дръжката ѝ в дясната си ръка, докато с другата грабва още една розичка. Подава метлата на Грета и държи сладкиша скрит зад гърба си.

– Заповядай, Грета. Знаеш, че искам само да ти помогна.

– Помагал ми той, шегобиец. И ризата ми от гърба ще откъкнеш.

– Зависи. Какъв размер е?

Грета се опитва да го удари с кърпа, а той изхвърча от кухнята, като избутва Себастиан и едва не го събаря на земята.

С по-бавна скорост и Данте тръгва след него. Излизам пос-ледна, като оглеждам току-що глазираните портокалови розички, но не искам да рискувам да си навлека гнева на Грета.

Все пак примамваме татко, като изваждаме стария му комплект маджонг и отваряме бутилката вино, донесена от Данте. Състезаваме се на ротационен принцип и в крайна сметка Ниро печели. Победата му не минава без обвинения в измама и настоявания да преброим отново всички фигурки, в случай че някои са „изчезнали“ по време на играта.

Когато обядът е готов, ние буквално принуждаваме Грета да седне и да се храни с нас, вместо да работи през цялото време. Ниро я убеждава да изпие една, а след това още няколко чаши вино, което ѝ развързва езика. Разказва ни истории за известен писател, когото е познавала и с когото може би е спала „веднъж или два пъти“, преди той да създаде герой, чийто първообраз е тя, с което жестоко я обидил.

– Да не е бил Кърт Вонегът? – пита Себастиан.

– Не – поклаща глава Грета. – И няма да ви кажа името му. Той беше женен през част от времето.

– Стайнбек ли е бил? – Ниро се усмихва лукаво.

– Не! На колко години мислиш, че съм? – възмущава се Грета.

– Мая Анджелоу – казвам аз с невинно изражение.

– Не! Спрете да правите догадки, непочтителни гадинки такива.

– Това не е проява на неуважение – казва Данте. – Всички споменати автори са страхотни. Ами ако сега кажем Дан Браун...

Грета обича „Шифърът на Леонардо“ и вече ѝ е дошло до гуша от нас.

– Достатъчно! – Тя се надига заплашително от мястото си. – Ще хвърля десерта ти в кошчето.

Ниро ми маха отривисто да отида и да спася семифредото от фризера, преди Грета да успее да си отмъсти.

Като цяло денят е по-весел, отколкото бих могла да се надявам предвид повода. Единствено Себастиан не е в обичайното си добро настроение. Той прави всичко възможно, за да се усмихва и да участва в закачките и разговорите с нас, но е видно, че продължителното бездействие и откъсването от най-любимото му занимание са му

омръзнали. Изглежда отслабнал и изтощен. Лицето му е бледо, сякаш е недоспал.

Знам, че не иска да чува поредното извинение от мен, но ме убива да го гледам как се опитва да се придвижва с проклетите патерици по тесните коридори и множеството стълби в къщата.

Въпреки неприятното напомняне за причиненото от мен, следобедът ни приключва твърде рано.

След като всички сме се наiali и сме разчистили масата, Данте и Ниро трябва да се занимаят с проекта „Оук Стрийт Тауър“, а Себастиан има час по биология.

Бих могла да остана с татко, но знам, че той ще допие виното, докато преглежда старите албуми със снимки. Сърцето ми не може да го понесе. Снимките на татко, мама и братята ми, които пътуват из Сицилия, Рим, Париж и Барселона, когато още не съм била родена, или в най-добрия случай съм била в бебешката количка, са болезнено напомняне какво съм пропуснала.

Целувам баща си и предлагам на Грета да ѝ помогна с чиниите, но знам, че тя няма да ми позволи. Затова слизам в гаража и се качвам в джипа на Неса.

Връщам се в имението на Грифин към три следобед.

Не очаквам да заваря някого там освен персонала. Когато Имоджин не работи за семейния бизнес, тя разпростира влиянието си върху десетки благотворителни организации и комитети или пък общува със съпругите на най-богатите и влиятелни жители на Чикаго. Фъргюс, Калъм и Риона работят от сутрин до вечер, а Неса почти всеки ден има някакви часове – или в „Лойола“, или в „Лейк Сити Балет“.

При все това, когато влизам в кухнята през страничната врата, чувам два мъжки гласа.

Калъм и бодигардът му са седнали на бар столовете по ризи, а саката им са преметнати върху облегалките.

Не знам какво обсъждат, но при вида на безскрупулния боксьор моментално се вбесявам. Вече знам, че се казва Джаксън Хоуен Дюпон. С Калъм са били съученици, когато той е учил в „Лейксайд Академи“. Джак е един от многото потомци на фамилия Дюпон, чиито предци първоначално са натрупали състоянието си от барут, а по-късно от изобретяването на найлона, кевлара и тефлона.

За зла участ на миличкия Джаки, Дюпон са попрекалили с разпръскването на семето си и сега има около четири хиляди души с тази фамилия. Конкретният клон, от който произхожда Джак, едва е имал достатъчно пари, за да плати първокласното му образование в частно училище, но той няма обичайния за богатите деца доверителен фонд. Ето защо бедничкият Джак е принуден да вози Калъм, да изпълнява поръчките му, да му пази гърба и от време на време да чупи капачки вместо него. Както направи с брат ми.

Допреди минути гледах тъмните кръгове под очите на Себастиан и нещастната му усмивка, затова ми идва да хвана някоя стоманена струна за пиано и да я увия около врата на Джак. Калъм мъдро държи бодигарда си настрани, далеч от къщата на Грифин и далеч от погледа ми. Предполагам, че днес не е очаквал да се прибера толкова рано.

– Какво, по дяволите, прави той тук? – изръмжавам.

Калъм и Джак вече са застанали прави, стреснати от внезапната ми поява.

– Ейда... – Калъм вдига ръце предупредително. – Това са стари работи.

– Така ли? Защото Себастиан все още куцука на патерици, а този скапаняк явно продължава да е на заплата при теб.

Джак завърта очи, приближава се до купата с плодове на плота и избира хубава, сочна ябълка.

– Дръж си кучката на каишка – казва той на Калъм.

За моя изненада Калъм се обръща към Джак. Лице му е безизразно, но очите му хвърлят мънии.

– Какво каза?

Съзирам приглушения отблясък от метал в сакото на Джак, което виси на стола. „Рюгер“ LC9 стои във вътрешния му джоб, вместо да е прибран в кобур, прилепен до тялото му. Какъв шибан аматьор.

С две стъпки стигам до сакото и изваждам пистолета. Проверям дали е зареден, след което свалям предпазителя.

И Калъм, и Джак замръзват на място при звука от плъзгащия се в патронника куршум.

– Ейда! – казва рязко Калъм. – Недей...

Вече насочвам пистолета към Джак.

– Не държиш оръжието си под око. – Цъкам с език и пок-лащам глава в престорено неодобрение. – Изключително неп-рофесионално от твоя страна, Джаки миличък. Къде се обучава, в Полицейската академия на Чикаго ли? Или в училище за клоуни?

– Начукай си го, нахакана путко – изръмжава Джак и оголва зъби. Лицето му е почервенияло от гняв. – Ако не беше омъжена за него...

– Щеше какво? Да си с избити зъби като миналия път? – изсмивам се аз.

Джак е толкова ядосан, че ако не беше пистолетът, насочен към гърдите му, вече щеше да ми се е нахвърлил.

Калъм обаче е раздвоен. От една страна, сигурна съм, е ядосан понеже извадих пистолет в кухнята му и го насочих към неговия бодигард. От друга страна, на него не му допада начинът, по който Джак ми говори. Ни най-малко.

– Свали оръжието, Ейда – нарежда ми той, докато гледа Джак със смразяваща ярост в очите.

– Както кажеш – отвърщам аз и наклонявам цевта на пистолета надолу, така че сега е насочена право в коляното на Джак. – Нека първо си плати за онова, което причини на брат ми.

Истината е, че досега не съм стреляла по човек. Ходила съм с братята ми много пъти на стрелбището. Там използваме картонени фигури – понякога човешкият силует е безлик, а друг път е с маска на зомби или крадец. Знам как да се прицеля в точката на равновесие, как да разпределя изстрелите си, как да натискам правилно спусъка и как да контролирам отката.

Странно е да насочиш оръжие към жив човек. Виждам избилата пот по линията на косата на Джак. Забелязвам как дясното му око леко потрепва, докато ме гледа ядосано. Виждам и как гърдите му се повдигат и спускат. Той е човек от плът и кръв, въпреки че е пропаднала отрепка. Наистина ли ще забия куршум в него?

Джак решава, че най-добрият начин да се измъкне е като ме сплаши. Сигурно си мисли, че това е обратна психология. А може би просто е тъп.

– Няма да ме застреляш – казва подигравателно той. – Ти си най-обикновена малка, капризна, мафиотска глезла, която се мисли за кораво момиче, също като оня женчо, брат ти.

Калъм е по-проницателен от Джак и вижда какво възнамерявам да направя, още преди да съм помръднала. Той се хвърля за пистолета и вдига ръцете ми нагоре точно когато натискам спусъка.

Гърмежът прозвучава шокиращо силно в затвореното помещение. Той е като ехо, което отскача отново и отново и ни оглушава.

Благодарение на намесата на Калъм, пропускам крака на Джак. Вместо него обаче куршумът прави бразда от външната страна на лявата ръка на Калъм, след което се забива във вратата на един от шкафовете на Имоджин, правени по поръчка от кедрово дърво.

Като алено мастило върху хартия, кръвта се просмуква през ръкава на ризата на Калъм. Той свежда поглед надолу и хладнокръвно оглежда щетите, след което извива ръката ми зад гърба и я притиска здраво.

– Казах *недей* – изръмжава той в ухото ми.

– Тя се опита да ме простреля! – извиква Джак, невярващ какво се е случило. – Натисна спусъка! Ти, мръсна малка кучко! Ще...

– Затвори си плювалника – излайва Калъм.

Джак се заковава на място наред настъплението си към мен. На огромното му квадратно лице е изписано объркване.

– Ако *някога* пак говориш на жена ми по този начин, ще изпразня пълнителя в гърдите ти.

Джак отваря уста, сякаш възнамерява да възнегодува, но моментално пак я затваря, когато вижда изражението на лицето на Калъм.

Самата аз не мога да го видя, защото той продължава да държи ръката ми извита зад гърба в доста болезнена хватка. Усещам обаче топлината, която тялото му излъчва. Чувам колко убийствено сериозно звучи заплахата му. Калъм мисли това, което казва. Всяка една дума.

– Ти... ти кървиш по пода, шефе – казва примиренчески Джак.

Естествено, малка локва кръв се образува от лявата страна на Калъм и се процежда в перфектните фуги между теракотните плочки на Имоджин. Още едно нещо, което със сигурност ще я ядоса.

– Почистете тук, ако обичате – казва Калъм по посока на вратата.

Осъзнавам, че най-малко трима членове на персонала са надникнали, за да разберат какво, по дяволите, се случва. Една от камериерките – Линда, изглежда особено разтревожена от факта, че Калъм ме е хванал за ръката. Мартино, градинарят, наднича през прозореца и гледа отвратено насъбралата се кръв по пода.

– Прибирай се вкъщи – нарежда Калъм на Джак. – Ще ти се обадя утре сутринта.

Джак кимва като порицан и бърза да излезе, без да ме погледне в очите.

Очаквам, че Калъм ще ме пусне, щом Джак си тръгне. Предположих, че ме държи така, за да е сигурен, че няма пак да нападна бодигарда му. Вместо това той използва хватката си, за да ме изведе от кухнята в коридора.

– Къде отиваме? – настоявам аз, докато се опитвам да освободя китката си от захвата му.

Единственото, което постигам, е Калъм да ме стисне още по-здраво. Стрелкаща болка преминава през дясната ми ръка към рамото. От китката надолу тя е изтръпнала. Той увива лявата си ръка около тялото ми и сграбчва в юмрук предницата на блузата ми. Гърбът ми е притиснат към гърдите му. Усещам как сърцето му бие яростно като барабан.

– Можеш да ме пуснеш, не съм... Ох!

Калъм ме бута нагоре по стълбите. Тласка ме толкова силно и бързо, че краката ми едва докосват пода. Продължава да ме блъска, докато изминаваме целия път напред по коридора и през прага на стаята ни. Едва тогава ме пуска и затръшва вратата след себе си.

Обръща се с лице към мен, зениците му са станали като карфици и очите му изглеждат по-сини и по-студени от всякога. Вече не е блед като вампир. Кожата му е почервеняла, а челюстта му е здраво стисната.

– Виж – казвам аз. – Знам, че стана малко...

Взема наведнъж разстоянието помежду ни и сграбчва косата ми в юмрук. Издърпва главата ми назад и ме целува свирепо.

Това е последното нещо, което очаквах. Цялата съпротива се изпарява от мен. Потъвам в него, отпусната от облекчение. Мисля си, че ми е простил или че най-малкото разбира защо го направих.

На часа осъзнавам, че съм грешала жестоко в предположението си. Щом гърдите ни се докосват, усещам как тялото му все още гори и трепери. Дори най-малкото мускулче по него пулсира от усилието да се сдържа.

Езикът му изпълва устата ми. С такава сила устните му се впиват в моите, че те започват да се подуват. Премазва ме, решен да ме укроти, въпреки че вече му се подчиних. Едва когато буквално подвигам колене, той ме вдига и ме отнася до леглото.

Изхлузва блузата ми през главата, а аз му съдействам, като послушно вдигам ръце. Когато главата ми се промушва през дупката, той издърпва китките ми обратно зад гърба ми. Памучната тъкан продължава да виси от едната ми ръка. Калъм бързо кръстосва китките ми и използва усуканата материя като въже, за да ги завърже заедно.

След това разкопчава късите ми панталонки и с едно рязко дръпване ги смъква около коленете ми заедно с гащичките ми.

Чувствам се много нелепо, докато стоя там с вързани зад гърба ръце и ефективно обездвижени крака. Ако се опитам да се измъкна от панталонките си, ще падна по лице.

– Калъм – казвам колебливо. – Може ли...

Той обаче е зает да си развързва вратовръзката. Издърпва я и се приближава към мен с ивицата плат, опъната между двете му ръце като тел. Обхваща ме лек страх, че ще ме удуши. Вместо това той ми запушва устата с вратовръзката, като ме прекъсва по средата на изречението, и я завързва здраво на тила ми.

Усещам вкуса на суровата коприна на езика си. Сигурно е скъпа.

В главата ми се прокрадва мисълта, че Калъм планира да ме върже и да ме остави тук като наказание, че стрелях по служителя му. Скоро разбирам, че той не възнамерява да си тръгва. Сяда на края на леглото и грубо ме придърпва в скута си. Преметнал ме е през бедрата си, така че главата ми е клюмнала надолу към глезените му, а голото ми дупе е вирнато във въздуха.

Моментално осъзнавам какво планира. Започвам да се извивам и да се гърча в опит да изритам късите панталонки от краката си. Дори се пробвам да изкрещя *да не си посмял...*, което прозвучава по-скоро като *тан ши оишл*.

Калъм вдига голямата си ръка и със замах я стоварва върху задника ми. Чува се остър плясък, който проехтява силно почти колкото изстрела в кухнята. Миг по-късно усещам прилив на пареща болка.

– *Grrrrrrr!* – гъгна през запушалката на устата ми.

ПЛЯС!

Даже не бях осъзнала, че пак си е вдигнал ръката, когато ме удря повторно на същото място, този път още по-силно.

ПЛЯС!

ПЛЯС!

ПЛЯС!

Прави го с коварна прецизност. Дланта му се приземява на едно и също място върху дясната буза на задника ми, което ме кара да се чувствам сякаш тя е била залята с бензин и подпалена.

Ритам и се опитвам да се изтърколя от скута му, докато крещя всевъзможни ругатни. Калъм ме притиска здраво с лявата си ръка, която лежи между лопатките на гърба ми, докато с дясната ме наказва.

Изритвам страшно силно, когато той излайва:

– Стой мирно или ще получиш още толкова!

Думите му единствено ме карат да ритам още по-силно. Откъде накъде, по дяволите, си позволява да ме наплясква! Как смее да ме заплашва! Когато се освободя, ще го ударя право в раната от куршума, а след това ще го ритна някъде, където ще му хареса.

ПЛЯС!

Дланта на Калъм се приземява върху лявата буза на дупето ми. *Мамка му!* Защо ме боли по-силно? Как успява да ме пердаши толкова здраво? Като жокей, който удря кон!

ПЛЯС!

ПЛЯС!

ПЛЯС!

Работата е там, че никога преди не съм била наплясквана. Не е за вярване как кара задника ми да гори и да пулсира.

Калъм ми нареди да стоя мирно, но не мога. Не мога да не трепна от следващия му удар. Притискам краката си плътно един до друг и се извивам върху стегнатите му бедра, обути в панталони.

Това оказва особено смущаващ ефект.

Предвид че съм гола, притискането и извиването на плътта ми срещу фината вълнена материя на панталоните на Калъм води до силно триене на много неудобни места...

Зърната ми са станали твърди като камъчета в сутиена ми. Усещам топлина и влага между бедрата си. Не мога да се видя, но подозирам, че бузите на лицето ми са пламнали също като тези на дупето ми.

Спирам да се боря, най-вече защото искам да избегна опасността по някаква случайност да се възбуда още повече. Освен това не искам Калъм да забележи. Страшно унизително е. Ако той осъзнае какъв ефект е оказало това върху мен, никога повече няма да мога да го погледна в очите.

Той обаче вече го знае. Адски е прозорлив. Щом престанах да се съпротивлявам, щом дишането ми се промени и се напрег-нах, той спря да ме пляска. Прекъсва изведнъж и тежката му длан се отпуска внимателно върху пулсиращите ми задни части.

След това започва нежно да мачка дупето ми.

Чувството е невероятно. Напомня ми за случая, когато откраднах едно от специалните браунита на Данте и го изяхох цялото, преди да отида на масаж. С всяко стискане ръката на Калъм изпраща импулси на удоволствие, които протичат по нев-роните ми и ги карат да светят като низ от коледни лампички.

Без да искам, изстенвам и притискам бедрата си отстрани към крака на Калъм.

– Харесва ли ти? – изръмжава той, а гласът му е по-нисък и по-груб от всякога.

Върховете на пръстите му танцуват по цепката на задника ми, преди да се плъзнат между бедрата ми, за да намерят потвърждението за това, което вече подозира. Както се очакваше, пръстите му се плъзват лесно по хлъзгавата повърхност на влагалището ми.

– Така си и мислех – прошепва той.

Без предупреждение той напъхва два пръста в мен. Издавам дълбок, отчаян стон. Женствеността ми е толкова подпухнала и топла, че пръстите му са най-приятното нещо, което някога е било в мен. Усещам ги, сякаш са направени по поръч-ка, за да ми паснат идеално, точно както шибаните шкафове в кухнята на Имоджин.

Калъм вкарва и изкарва пръстите си и се наслаждава на смущаващо умоляващите звуци, които излизат от запушената ми уста.

О, боже, искам да бъда изчукана.

Толкова силно го искам, че бих могла съвсем спокойно да умра, стига да получа онова, от което се нуждая, дори и само за пет минути.

– Виж какво направи. – Калъм докосва раната на лявата си ръка. Когато поднася върховете на пръстите си пред лицето ми, виждам, че те блестят от прясна кръв. – Писна ми да се палиш така – казва Калъм. – Тази вечер приключваш с това. Отсега нататък ще се държиш като съпругата, която ми беше обещана. Услужлива. Удобна. Послушна.

Стиснал ръце под тялото ми, Калъм се изправя, вдига ме от коленете си и ме мята с лицето надолу на леглото. Китките ми все още са вързани зад гърба ми, а коленете ми са свити под мен, така че задникът ми стърчи във въздуха.

Чувам звук от откопчаване на копче и спускане на цип. Здравите, топли ръце на Калъм стискат бедрата ми, а след това дясната изчезва за секунда, докато той нагласява члена си пред входа ми, след което тя отново се връща на мястото си.

Набива се в мен с един тласък. Навлиза докрай и притиска предната част на бедрата си в задната част на моите. Стиска ме здраво за ханша и оставя члена му да стои плътно обвит от мен толкова надълбоко, че усещам чак в шийката на матката ми как главичката му пулсира.

Едва тогава той го издърпва навън почти докрай, преди да проникне обратно докрай.

Прави го няколко пъти, като ми позволява да оценя дължината на члена му. След това започва да ме чука здраво. По-здраво и по-бързо, а телата ни се сблъскват едно в друго със звук, който не е толкова пронизителен като този от

шамарите, но е по-енергичен и настойчив.

Да си отчайващо възбудена и след това толкова агресивно обслужвана е просто адски... удовлетворяващо. Няма лъжа, няма измама – като ледена близалка в горещ ден е. На върха на щастието съм. Не просто го искам, по дяволите, нуждая се от това.

В този момент Калъм започва да ме наказва както трябва.

Той се пресяга през бедрото ми и намира клитора ми. Първоначално леко ме дразни с върха на пръстите си, а после постепенно увеличава натиска.

Задъхвам се и стена иззад вратовръзката, покриваща устата ми. Опитвам се да раздрусам бедра, за да получа по-голям натиск на най-точното място.

Калъм обаче не ми го дава. Знае какво искам, но ми го отказва.

Ръката му е здраво увита около мен. Продължава да се забива в мен, все по-дълбоко и по-дълбоко, и се навежда към ухото ми.

– Ще бъдеш ли добро момиче, Ейда? Моята малка и доб-ричка съпруга? – изръмжава той.

Хленча и почти го умолявам. Не искам да го казвам. По дяволите, не искам да го казвам!

– Кажи ми – напевно настоява той. – Кажи ми, че ще бъдеш добро момиче.

Няма начин.

Няма да стане.

Няма начин да не го направя.

Затварям здраво очи и кимвам, мамка му.

Калъм притиска силно клитора ми. Потрива го в такт с тласъците си, на най-правилното място и по най-правилния начин, за да ме накара да набера скорост към стратосферата.

Излитане. Напуснали сме планетата Земя, дами и господа. Тук, горе, няма нищо друго освен пламтящи звезди.

Нося се, хвърча, летя с милиони километри в час на вълните на удоволствие, за чието съществуване никога не съм подозирала. Здравно, скоростно, необятно.

Напълно съм загубила представа какво прави Калъм. Няма ме.

Връщам се на земята, чак когато той ме издърпва в ръцете си и ги увива плътно около тялото ми.

Отпусил е устата ми и е освободил ръцете и краката ми. Неговите дрехи също са съблечени, а аз съм просната гола върху гърдите му. Тялото ми се повдига и спуска в ритъма на дишането му. Брадичката му е прилепена към слепоочието ми.

Дишането му е равномерно и спокойно. Ръцете му са топли и нежни. Не знам дали някога съм усещала тялото му толкова отпуснато. Виждала съм го скован и овладян, но никога спокоен.

– Успя ли да свършиш?

Калъм ме целува отстрани на главата.

– Разбира се.

– Това беше... – Какво беше? Ненормално? Шокиращо? Объркващо? Спиращо дъха? Незабравимо?

– Знам – казва той.

Дълго време мълчим, но не мога да не попитам.

– Правил ли си го и преди?

Следва дълга пауза, която ме кара да си мисля, че няма да ми отговори.

– Не и така – най-накрая казва той.

Мили боже.

Аз съм доста закостеняло момиче. Непреклонна съм в убеждението си, че знам какво ми харесва и какво не ми харесва.

А току-що май открих изцяло нова вселена.

КАЛЪМ

ЕЙДА ЛЕЖИ В РЪЦЕТЕ МИ. УСЕЩАМ, ЧЕ ПРОДЪЛЖАВА ДА Е ЗАЧЕРВЕНА и сторещена. Видях колко силно свърши. Бих се тревожил как се чувства тя след случилото се, ако самият аз не бях страшно объркан.

И преди съм връзвал жени и съм ги чукал грубо. Някои от тях го бяха поискали, а с други просто експериментирах. Има момичета, които са адски скучни в леглото, защото само лягат и чакат. Затова няма значение дали ще са вързани или не.

За мен всеки път това е било чисто и просто преминаване през изискуемите движения.

С Ейда беше съвсем различно.

Сексът с нея винаги е такъв.

Свикнал съм чукането да не е нищо друго освен освобождаване. Заучено действие, което би могло да е приятно, кофти или посредствено. Никога не съм си представял, че може да е толкова хубаво, че да завладее и тялото, и ума ми. Самото физическо удоволствие е невероятно интензивно. Необяснимо по-силно от онова, с което съм свикнал.

А после идват и психологическите фактори. Ейда ме привлича по начин, който не мога да си обясня. Сякаш дори най-дребният детайл от нейната същност е снабден с някакъв таен код, целящ да проникне дълбоко в мозъка ми. Издължените ѝ опушено-сиви очи с формата на бадем. Подлудяващите извивки на тялото ѝ. Гладката ѝ кожа с цвят на кедър. Начинът, по който зъбите ѝ блестят към мен, когато се усмихне. Начинът, по който прехапва края на долната си устна, когато е възбудена или се опитва да не се разсмее.

Тя обича всички видове чувства. Харесва да е ядосана, радостна, пакостлива, да се инати. Единственото нещо, което не харесва, е липсата на чувства.

Точно това, което съм аз, за съжаление. Студен. Резервиран. Неподатлив на удоволствията.

Такъв съм, докато не попадна под нейно въздействие. Тогава сетивата ми се изострят до краен предел. Помиришвам, вкусвам и виждам по-отчетливо. Интензитетът на усещанията граничи с прекомерното.

Плаши ме как губя контрол около нея. За няколкото седмици, откакто я познавам, изпуснах нервите си повече пъти, отколкото през всичките години досега.

Въпреки това не искам да спира. Не си представям да се върна към скучната посредственост. Ейда е вратата към друг свят. Искam да остана до нея завинаги.

Господи, какви ги говоря?

През главата ми никога досега не са минавали подобни мисли, какво остава да ги изразя с думи.

Как успях да се привържа толкова към това момиче, което откровено не го слуша главата? Тя се опита да простреля Джак! В кухнята ми! Ако го беше направила по време на някое събитие за кампанията ми, щях да бъда царски преебан. И в никакъв случай не бих ѝ го простил.

Трябва да се успокоя и да гледам напред.

Решимостта ми трае около пет секунди, докато не притискам носа си към косата ѝ и не вдишвам онзи неин див аромат, като на слънчева светлина и морска сол, като тъмно кафе, черен пипер и съвсем лека медена сладост. Тогава отново съм разтърсен, сякаш са ми били инжекция с адреналин, която премахва спирачките пред всичките ми импулси.

Когато телефонът на Ейда звънва, почти ми изкарва акъла.

Тя се събужда рязко от унеса си.

– Кой е? – промърморва тя.

– Твоят телефон звъни.

Тя се претъркулва от леглото непохватно. Даже не се опитва да покаже грация, когато се строполява от матрака като мечка панда.

Рови и търси телефона си, докато най-накрая го открива под леглото.

– Данте? – Казва тя, докато го държи до ухото си.

Заслушва се за момент, свила вежди в смръщено изражение, наподобяващо обичайната физиономия на човека, с когото говори.

– *Cavalo!* – възкликва тя. – *Sei serio? Che palle!*²⁶

Никога не съм чувал Ейда да казва повече от една-две думи на италиански. Чудя се дали го използва у тях, за да разговаря със семейството си. Очевидно е, че го владее свободно.

Съпругата ми притежава много скрити таланти.

Подцених я, когато се запознахме. Мислех я за разглезена, нехайна, необразована и неамбициозна.

Вече няколко пъти тя ми показа, че е усвоила много повече от работата на баща си, отколкото предполагах.

Когато поиска, тя е проникателна, наблюдателна и убедителна. Умна и изобретателна. Знае как да борави с пистолет – тръпнещият ми бицепс може да го потвърди. А и е адски смела. Начинът, по който ме изгледа отвисоко, когато хвърли часовника на дядо ми през парапета... Постъпката ѝ беше отвратителна, но по същес-тво доста умна.

Двамата със Себастиан бяха в неблагоприятна позиция. Ако ми беше дала часовника, вероятно щях да ги застрелям и двамата и да си тръгна. Като го хвърли в езерото, тя ме подтикна да действам импулсивно. Създаде хаос и раздели противниците си.

Ейда може да бъде безразсъдна и разярена, но не изпада в паника. Дори сега, докато разговаря по телефона с брат си, въпреки че нещо очевидно не е наред, тя не откача. Само получава информацията и отговаря бързо и кратко.

– *Capisco. Si. Sarò lì presto.*²⁷

Приключва разговора и се обръща с лице към мен.

Грее като бронзова статуя на богиня, обяна в процеждащата се през щорите светлина. Не ѝ прави впечатление и изобщо не я интересува, че е чисто гола.

– Данте каза, че някой е подпалил техниката на строителната площадка на „Оук Стрийт Тауър“. Загубите възлизат на около два милиона долара в машини и съоръжения плюс възможните поражения по самата сграда.

– Хайде да тръгваме – казвам, докато се изправям от лег-лото.

– Ти няма... Възнамерявах да отида, но не е нужно и ти да идваш.

– Не искаш да идвам ли? – питам, застанал на прага между спалнята и банята.

– Не. Искам да кажа, да, можеш да дойдеш, но не... – отвръща тя, докато пристъпва от крак на крак. Моята малка Ейда не се смущава от голотата си, но се изчервява, когато директно я попиташ какво иска.

– Ще дойда – отвръщам категорично. – Сега сме в един отбор, нали?

– Да – казва тя несигурно.

След това, сякаш приела идеята, тя ме следва в дрешника. Вече върнах дрехите ѝ по местата им – работа, която ми отне цели пет минути.

Поръчах на Марта да купи на Ейда подходящо облекло. До края на тази седмица тя трябва да има пълен набор рокли – разкроени, коктейлни, летни..., както и панталони, жилетки, сака, блузи, поли, сандали, токчета и ботуши. Дали ще се съгласи да облече нещо от това е друг въпрос.

Сега тя се вмъква в чифт дънкови къси панталонки и стара тениска, след което сяда на килима, за да си завърже кецовете.

Междувременно аз самият се обличам.

Ейда повдига шокирано вежда.

– *Дънки?* – пита тя, като сдържа усмивката си.

– Е, и?

– Никога не съм те виждала да носиш дънки. Разбира се, няма как да не са „Баленсиага“ – добавя тя и върти очи.

– Ейда – казвам спокойно, – не съм избрал лично нито една моя дреха, включително и дънките. Дори не знам какво е Балан... – каквото и да е името на марката.

– Какво? – тя застива, обула само с една маратонка. – Не си ли купуваш сам дрехите?

– Не.

– Кой го прави?

– В момента Марта. Преди това имахме друг асистент на име Андрю. Постигахме съгласие за стила и след това...

– Значи никога не ходиш в мола?

– Не.

– Защо?

– Не трябва ли да тръгваме? – питам аз.

– Правилно! – Ейда обува другата си обувка и скача.

Докато бързаме надолу по стълбите, тя продължава да ми досажда.

– А какво ще стане, ако цветът не ти хареса или...

Натиквам я в колата.

– Ейда. Работа буквално нонстоп. Или по проекти за кампании, или по въпроси, свързани с някой от многобройните ни бизнес начинания. Някои от тях, както много добре знаеш, са по-специфични и опасни от други. Когато общувам, обикновено е на събития и го правя, защото трябва да си осигуря широка подкрепа. Не си спомням кога за последно съм тичал по задачи или съм правил нещо за забавление.

Ейда остава смълчана по-дълго от обикновено.

– Това е тъжно – казва тя най-накрая.

Поклащам глава към нея.

– Харесва ми да съм зает. Не е тъжно, а целеустремено.

– Какъв е смисълът обаче? Ако не се забавляваш по пътя.

Поглеждам я косо.

– Не смятам, че филмовите маратони с „Властелинът на пръстените“ са толкова забавни. – Не мога да не се позаяждам малко с нея, защото знам много добре, че тя често е отегчена или незаинтересована от нищо. Затова постоянно се забърква в проблеми.

Разбира се, тя не ми отвръща с обичайния си лекомислен отговор. Вместо това захваща края на нокътя на палеца си и е по-скоро замислена, отколкото раздразнена.

– Мога много повече, знаеш ли – казва тя.

– Всъщност знам.

Тя ме поглежда, за да види дали ѝ се подигравам.

Не се подигравам.

– Виждам колко си умна. Ти имаше по-правилен прочит по отношение на Маделин Брек от мен – отбелязвам аз.

– Имам много добри идеи – отвръща тя. – Татко постоянно се страхуваше да не пострадам, но аз съм умна като Данте и Ниро. Или Себ. Достатъчно умна съм, за да не ме убият.

– Стига да можеш да овладееш избухливостта си – казвам с полу-усмивка.

– Аз не... – започва тя разпалено, но спира, когато вижда, че я поднасям. В голяма степен. – Не съм избухлива – казва високомерно. – Не знаеш какво е винаги да си най-малкото куче в битката. Трябва да атакувам първа и да хапя най-здраво.

Не мога да си я представя мекушава. Това би съсипало всичко в нея.

– Както и да е – продължава бързо тя, – все още не мога да разбера защо искаш да станеш районен кмет. Грифин са по-богати от богове. Имате приближени из целия град. Територията ви е защитена. Защо, по дяволите, искаш да седиш в кабинет и да се занимаваш с всички тези глупости?

– Замисляла ли си се защо хората харчат половин милион долара за предизборната кампания за мястото на районен кмет, предвид че заплатата е 122 304 долара? – питам я аз.

– Е, очевидно е, че това ти дава възможността да правиш врътки с парцелирането и данъчното облагане, така че те да обслужват твоите бизнес интереси, както и да правиш услуги на всички останали.

– Така – казвам аз, с което я насърчавам да продължи да гадае.

– Просто не изглежда да си струва труда. Можеш да го пос-тигнеш с най-обикновени подкупи и услуги. Или с доброто старомодно насилие.

– Обаче така винаги ще си зависим от някого друго – обяснявам аз. – Неподкупен детектив или алчен политик, който е получил по-добра оферта от друго място. Истинската сила не е в това системата да работи за теб, а в това ти да я управляваш. Да я изградиш сам дори.

Спирам за момент и си припомням част от припокриващата се история на семействата ни.

– Спомни си за времето, когато италианците са управлявали града? – казвам аз. – Кметът е бил на заплата при Капоне. А сега си представи какво би било, ако Капоне *е бил* кмет. Или губернатор. Или шибаният президент.

– Не ми допада, че използваш минало време, за да представиш славната ни история – казва Ейда с безразличие, – но разбирам какво имаш предвид. Предполагам, че баща ти неслучайно е поискал да сключи съюз между семействата ни. Нещата не опират до предстоящите избори. Всичко е за тези след тях. Ако искате да управлявате целия град, наистина имате нужда от нас.

– Да – отвръщам тихо.

Спираме до небостъргача, чийто полуготов скелет се извисява в небето. Готови са само долните етажи. На терена цари неразбория от машинарии, купчини строителни материали, временни бараки, химически тоалетни и паркирани камиони.

Мястото щеше да е тъмно и пусто, ако цялата северна страна не беше осветена от фарове и сирени. Виждам една пожарна, две линейки и няколко полицейски коли. Данте говори с униформен полицаи, докато друго ченге сваля показания от пребит и превързан охранител. Предполагам, че този пазач е бил на смяна, когато някой е подпалил машините.

Въздухът мирише на бензин и овъглен метал. Най-малко четири от строителните машини са за скрап, сред които два багера, една фадрома и цял кран. Почернелите отломки все още димят, а земята под тях е кална от излятата от пожарникарите вода.

– Бил е онзи скапан поляк, знам го – казва глас от другата страна на Ейда.

Ниро се появява от тъмнината, тих като прилеп.

Той е бърз и адски ловък. Вероятно би могъл да открадне пистолета от колана на най-близкото ченге, без онзи дори да забележи, докато не му свърши смяната и не дойде време да се преоблече.

– Как можеш да си сигурен? – промърморва сестра му в отговор. Тя говори тихо, защото не искаме да привличаме вниманието върху себе си. Аз, защото не желая името ми да бъде свързвано с това, а Ниро, защото има най-малкото цяла бала неплатени глоби за паркиране.

– Това е визитната им картичка – обяснява Ниро. – Те са като руснаците, но по-откачени. Обичат да правят зрелища и харесват символиката. Също така – той посочва с глава към крана, където овъглено туловище пуши в близост до основата му – оставиха това.

– Какво е? – прошепва Ейда.

Лицето ѝ е пребледняло. Знам, че си мисли същото като мен – предметът изглежда разкъравен и нацепен като овъглена плът.

– Глава на глиган – казва Ниро. – Визитната картичка на Касапина.

Данте се присъединява към нас, а от дима във въздуха кожата му е станала по-тъмна от всякога. Потта е издълбала бледи следи по покритите му с брада бузи. Очите му изглеждат черни и блестят, като отразяват примигващите светлини на полицейските коли.

– Пред полицията охранителят казва, че са били банда хулигани. Измислихме историята, преди да дойдат ченгетата. За щастие пожарникарите пристигнаха по-бързо от куките, иначе щяхме да изгубим и половината сграда.

– Не искаш да узнаят, че е бил Заяц ли? – питам аз.

– Не искаме да душат в нашите работи, точка – отвръща Данте. Всъщност той хвърля въпросителен поглед към Ейда и се чуди защо съм тук.

– Помолих да дойда – отвръщам аз. – Чувствам се отговорен, защото раздразних Заяц снощи на партито за набирането на средства.

– И преди това ни беше вдигнал мерника – казва Ниро. – Вече два пъти сме си имали вземане-даване с него заради хората му, които нахлуват на наша територия. Ограбиха наши дос-тавчици и обраха банкови клонове в кварталите ни.

– Възнамерява да започне война, това е ясно – обажда се Данте с неговия дълбок и боботещ глас, който звучи като двигател на кола, оставена на празен ход. – Ние трябва...

Предложението му е прекъснато от последователни изстрели от полуавтоматично оръжие, които звучат като гърмящи една след друга пиратки, но са сто пъти по-силни. Профучава черен „Ленд Роувър“ със свалени прозорци, през които са се показали трима мъже с насочени оръжия. Отблясъците от дулата осветяват маскираните им лица.

В секундата, в която започват изстрелите, братята на Ейда се опитват да я обградят. Аз обаче вече съм прехвърлил ръка през раменете ѝ и съм я съборил на земята зад гумата на намиращия се наблизо камион.

Полицайте също се хвърлят зад прикрития и използват радиостанциите си, за да извикат подкрепление. Приведени зад превозните си средства, някои от тях дори се опитват да отвърнат на огъня. Джипът вече е изсипал градушка от куршуми над терена, преди да изчезне зад ъгъла.

Един от полицайте е уцелен в гърдите. Благодарение на жилетката си той само е изблъскан назад в бронята на патрулката си. Друг униформен, който е имал по-малко късмет, е получил куршум в бедрото. Партньорът му го влочи зад купчина греди, докато крещи някой да извика линейка.

– Ранени ли сте? – изръмжава Данте към нас.

– Не – веднага отговаря Ниро.

– Как си? – питам Ейда, като собственоръчно разтривам голите ѝ ръце и крака, за да се уверя, че са невредими.

– Добре съм – отвръща тя твърдо.

Опитвам се да оценя действителното състояние и на моето тялото, като пренебрегвам бученето на кръвта в ушите ми и неистово подпалинените ми нерви. Не мисля, че съм бил прострелян.

– Добре сме – казвам на Данте.

– Видяхте ли някой от стрелците?

– Носеха маски. Май видях златен часовник на китката на единия. Нищо полезно.

Ейда се изправя.

– Регистрационният номер завършваше на 48996.

– Как го видя? – настоява Данте.

– Аз съм по-ниска – обяснява тя и вдига рамене.

– Откачен кучи син! – Ниро поклаща глава с недоумение. – Мамка му, наистина държи да го заличим от лицето

на земята, а?

– Опитва се да провокира обратна реакция – отговаря намръщено Данте.

– Не се изправяй! – казвам рязко, когато виждам, че Ниро се кани да стане. – Не знаем дали колата е само една. Може да има още. Или други стрелци. – Кимвам към множеството прозорци във високите сгради около строителния обект.

– Не можем да останем тук – недоволства Ейда. – Всеки момент ще започне да гъмжи от ченгета. Освен ако не са дос-татъчно тъпи, за да приемат случилото се като съвпадение, сега ще погледнат на нещата много по-сериозно.

Бавно се промъкваме от противоположната страна на обек-та и се връщаме при пикапа на Ниро. Той се намира най-близо и е паркиран в най-слабо осветения участък.

Всички се набутваме в кабината, за да може Ниро да откара мен и Ейда зад ъгъла до мястото, където оставихме колата ми.

– Заяц може да се опитва да ни подмами към незабавно отмъщение – казва Данте. – Трябва да се скрием за през нощта. Да решим как да отговорим. Ейда, трябва да се прибереш с нас.

– Тя остава с мен – заявявам аз.

Данте се намръщва.

– Не знаем в кого точно се е прицелил Касапина. Той атакува строителната ни площадка, но е дошъл на твоето събитие за набирање на средства. Не знаем дали е било заради Ейда или заради теб. Или заради двамата ви.

– Точно така, затова тя трябва да остане с мен. Ако се окаже, че се е фокусирал върху семейство Гало, Ейда ще бъде в по-голяма безопасност при мен.

– Какво точно ви каза Заяц? – пита Данте.

Обобщавам разговора.

– Не знам дали наистина се интересува от „Чикаго Транзит Ауторити“ или просто ме тества. Всъщност изглеждаше най-вече раздразнен от сватбата. Мисля, че се опитва да ни разедини, още преди съюзът да е скрепен.

– Би могло – Данте сбърчва замислено чело. – Касапина е докачлив. Адски горделив и лесно се обижда. Вероятно е ядосан, че не предложихме Ейда първо на него.

– Отвратително – намесва се тя. – Първо, той е стар. Второ, аз да не съм разиграна на ротативка.

– Така или иначе, вече е закъснял – изръмжавам аз. – Ти си моя. Каквото и да иска като утешителна награда, няма да го получи.

– Все още съм на мнение, че тя трябва да дойде с нас – казва Данте. – Ние познаваме Касапина по-добре от теб.

– Няма да стане – заявявам категорично. Няма да изпусна Ейда от поглед. Данте се намръщва, защото не е свикнал някой да се противопоставя на заповедите му. Егото му обаче не е единствената причина – на лицето му е изписана загриженост и страх за сестра му. Това съвсем леко смекчава тона ми. – Ще я защитя – обещавам аз.

Данте кимва кратко. Вярва ми.

– Трябва да издържим нощта – казва той. – На сутринта ще разберем къде се крие Заяц и ще планираме ответната ни реакция.

– Съгласувана ответна реакция – настоявам аз.

– Да – съгласява се Данте.

С Ейда излизаме от пикапа и се прехвърляме в колата ми. Виждам, че Данте все още не е склонен да позволи на сестра си да тръгне с мен.

Човекът, който го убеждава, е Ейда.

– С Калъм ще съм в безопасност. – Тя бързо прегръща най-големия си брат и стиска ръката на Ниро. – Съвсем скоро ще се видим пак.

– Радвам се, че остана с мен – казвам аз, докато отдръпвам колата от бордюра, без да поглеждам към нея.

Ейда оглежда профила ми, докато шофирам.

– Искам да бъдем партньори – обяснява тя. – Не само... съквартиранти по неволя.

– И аз го искам.

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Но вече не изглежда невъзможно. Започвам да вярвам, че с Ейда наистина можем да работим заедно. Заедно можем да сме по-силни, отколкото поотделно.

Ейда въздъхва.

– Той ни удари по болното място.

– Защото небостъргачът е огромен проект ли? – питам я.

– Не е толкова до парите. Нещата опират до самата работа – трябва да осигурим постоянен поток от договори на профсъюзите, за да са лоялни към нас. Материалите, работата... ако не можеш да захранваш машината, тогава всичко спира. И, разбира се, – тя ме поглежда косо – налице са и другите части на машината. Пратките, които не

съдържат само дървен материал. Търговските предприятия, които перат пари от други сделки. Това е система, в която всички елементи са свързани и всички разчитат на безпроблемната работа на отделните ѝ части.

Кимвам.

– При нас е по същия начин.

Бизнесът ни може да се различава, но стратегиите са сходни.

– Изборите са само след няколко дни – размишлява Ейда. – Чудя се дали Заяц ще се опита да ги провали.

Пръстите ми се стягат около волана.

– Ако го направи, този път Касапина ще се окаже от грешния край на сатъра.

ЕЙДА

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН ТРЯБВА ДА ТРЪГНА РАНО, ЗАЩОТО имам час по литература, който не искам да пропускам. Този семестър съм се стегнала, или по-точно казано започнах да ходя на лекции. Реших, че е време да спра да се мотая и най-накрая да се дипломирам.

Калъм не искаше да напускам къщата, докато ситуацията със Заяц не се разреши, но накрая отстъпи при условие, че един от хората му закара мен и Неса до университета.

За съжаление, само Джак беше на разположение.

По заповед на Калъм той ми отваря вратата на колата с принудена учтивост. Омраза струи и от двамата ни. В колата се е нагнетило такова напрежение, че бедната Неса е смутена и седи с ококорени очи. Твърде неспокойна е, за да започне някой от обичайните ѝ весели разговори.

– Ами, тъъ, хора, видяхте ли, че ще има метеорен дъжд през нощта? – пита ни тя.

Джак изсумтява от шофьорската седалка.

Гледам тила му и се чудя дали ще си струва нова кавга с Калъм, ако ударя Джак в ухото, когато спрем пред кампуса.

– Какво? – питам Неса.

– Казах... Ох, няма значение.

Джак ни оставя пред библиотеката „Къдъхий“, като очите му са вперени право напред, докато ни чака да излезем от колата.

– Благодаря ти, Джак – казва учтиво Неса, докато слиза.

– Мда, благодаря, Джийвс²⁸ – промърморвам на излизане от вратата.

Виждам как кокалчетата му побеляват на волана и на практика чувам скърцането на кътниците му. Затръшвам вратата след себе си, за да го подразня още повече, и тръгвам към часа си с надеждата, че ще бъде достатъчно нервирани, за да не дойде да ме вземе по-късно.

Непрекъснато измъквам и поглеждам телефона си по време на часа, в случай че братята ми или Кал са ми изпратили съобщение. Знам, че са по петите на Касапина.

Надявам се всички да са заедно, каквото и да правят. Заяц ме плаши. Знам откъде е дошъл. Има разлика между това да израснеш в престъпно семейство и това да си пробиеш път нагоре в престъпния свят. За Касапина играта е на живот и смърт. При него няма средно положение.

Радвам се, че братята ми няма да са сами. Дразня се обаче, че за пореден път аз не съм включена в акцията. Тази сутрин помолих Кал да ме вземе със себе си. Той отказа още преди думите да са излезли от устата ми.

– Не, Ейда. Нямаме представа къде е Касапина или докъде смята да стигне. Възможно е да попаднем в засада, където и да отидем.

– Тогава защо отиваш *ти*? Изпрати някой друг. Например Джак – казах с надежда.

– Това не е работа за наемник. Заяц не се шегува. Снощи той не стреля само по нас. Рани две ченгета. Не знам колко далеч възнамерява да стигне.

– Познавам хора, които се знаят с неговите хора. Мога да помогна – настоях аз.

Калъм ме сграбчи за ръката толкова силно, че чак ме заболя. Присви сините си очи и се възря в мен, без да мига.

– Няма да припарваш до това. Господ ми е свидетел, че ще те затворя в дрешника за един месец, преди да ти позволя да се разкарваш из Малката Украйна и да говориш с бармани и стриптийзборки.

Всеки път, когато някой ми каже какво *не мога* да правя, ставам сто пъти по-решена да го сторя.

Калъм видя пламъчето на негодуванието в очите ми, въздъхна и леко разхлаби хватката си върху ръката ми.

– Обещавам, че щом разбере нещо, ще ти се обадя.

– Или ще ми пишеш.

– Обещавам – каза той и кимна.

Ето защо го оставих да тръгне и реших да не пропускам часовете си, за да ходя в Малката Украйна. Така или иначе, не бих отишла там, ако искам информация за Касапина – имам много по-добра следа.

Сега седя в час по Сравнително литературознание и изобщо не слушам анализа за феминистките героини в романите на Джейн Остин. Вместо това се чудя какво имаше предвид Ниро, когато ми написа:

Изпращам му отговор, но той не ми пише нищо повече.

Часът свършва изненадващо – или поне на мен така ми се струва, докато разсеяно се взирам през прозореца.

Грабвам купчина книги, без да си правя труда да ги прибирам в чантата си, и се отправям навън. Прекосявам кампуса в посока западния паркинг, където трябва да се срещна с Неса и противния ни шофьор.

Почти съм стигнала до мястото на срещата ни, когато чувам мъжки глас.

– Имаш ли нужда от помощ за всички тези книги, малка госпожице?

В първия момент си мисля, че е Калъм. Не знам защо – той не прави банални изказвания като някакъв услужлив каубой. Когато се обръщам, срещам ухиленото и загоряло от слънцето лице на Оливър. Има рана на мястото, където Калъм го халоса. Тъмна линия в центъра на устната му показва мястото, на което е била разцепена.

– О – възкликвам раздразнено, – ти ли си.

– Не мога да кажа, че това е радостният поздрав, на който се надяхах – отвърща Оливър, докато върви успоредно с мен.

– Какво правиш тук? – Завършил е преди години и няма причина да се мотае наоколо.

– Дойдох да говоря с теб.

Стъпвам накриво върху камък, скрит в тревата, и глезенът ми се огъва под тежестта на тялото ми.

– Ау! Мамка му! – Изсъсквам и залитам леко.

– Внимавай – казва Оливър и ме хваща за лакътя.

– Добре съм. – Опитвам се да издърпам ръката си. Сега леко накуцвам. Не мисля, че глезенът ми е изкълчен, просто поддава и е нестабилен, затова трябва да го щадя закратко.

– Ела тук – настоява той. – Седни за секунда.

Отвежда ме встрани от паркинга към бетонна пейка, частично скрита под навес на пешеходен подлез.

Оливър е толкова голям и деспотичен, че не мога да се отдръпна, без да се нараня. Затова седям на пейката. Той се настанява точно до мен, принуден едва ли не да ме прегърне заради тясното място. Усещам одеколona, който винаги си слага – приятен е, но прекалено натрапчив.

– Не мога да остана – казвам му. – Ще дойдат да ме вземат. – Събувам си маратонката и масажирам глезена си, като се опитвам да успокоя болката.

– Ще изчакат малко.

Той хваща останалото ми само по чорап ходило и го придърпва в скута си, като размесва и масажира глезена ми. Чувствам се добре, но не искам той да остане с погрешни впечатления.

– Добре е, благодаря – казвам и издърпвам крака си обратно.

Оливър ме гледа с големите си кафяви очи, а изражението му е укорително.

– Ейда, това, което направи, ме нарани до мозъка на костите ми. Знаеш ли колко ме заболя да видя в шибания Фейсбук твоя снимка, на която си облечена в проклета булчинска рокля? Да стоиш до *него*?

Поемам си дълбоко въздух в опит да проявя търпение.

– Съжалявам, Оливър. Беше неочаквано. Самата аз бях доста изненадана. – Не знам как да му го обясня, без да издам твърде много. – Не го направих, за да те нараня – е всичко, което изричам, колкото и неубедително да звучи.

– Но го направи. И продължаваш да ме нараняваш. Убиваш ме всеки ден.

Поемам дълбоко въздух, защото изпитвам колкото вина, толкова и раздразнение. Оливър понякога малко... преиграва.

– Даже не знаех, че излизаш с него! – промълвява той.

Притискам кокалчетата на пръстите ми към челото ми. Глезенът ми пулсира. В действителност тук, скрити от слънцето и в непосредствена близост до хладния бетонен тунел, е доста студено.

Чувствам се зле заради начина, по който заряхах Оливър. Наистина. И това беше най-странното. Всъщност той никога не е направил нищо лошо. Водеше ме на пътувания, купуваше ми безброй подаръци, казваше ми, че е безнадеждно влюбен в мен.

Започна като случайна забегка. Не мислех, че някакъв благодетелствен тип с доверителен фонд, който членува в кънтри клуб, ще ме преследва толкова настоятелно. Реших, че Оливър просто иска да се изчука с лошо момиче, че е отегчен от всичките Мадисънки и Харпърки по света, които отказват да установят зрителен контакт с мъжа, докато му духат.

Запознахме се случайно на едно парти преди две години. Бяхме пияни и се целувахме в заслона за лодки. Тогава той опита да си пхне ръката под бельото ми и аз го бутнах в езерото.

Няколко седмици по-късно се засякохме отново на парти в „Уикър Парк“. Дразнеше ме за случилото се на езерото, а аз му казах да се радва, че в онзи момент сме били близо до вода, а не сме катерили чукари.

На следващия ден ми изпрати букет от триста розови рози в къщата на баща ми.

От тогава беше все така. Той продължи да ме ухажва с различни грандиозни жестове и за известно време го оставих да го прави. Вечери, танци, уикенд пътувания. Никога обаче не го приех на сериозно. Никога не съм допускала, че ще пожелае да заведе дъщерята на гангстер вкъщи, за да я представи на господин и госпожа Касъл. Виждах, че беше неуверен дори около приятелите си – ту беше горд да ме покаже, ту напрегнат, сякаш ще извадя нож и ще намушкам някого от тях.

Признавам си, че един-два пъти бях изкушена. Познавах някои от приятелите на Оливър от преди това, защото на партитата представителите на престъпния свят често се срещаха с богаташките наследници на Чикаго.

Не всички бяха лоши, но сред бъдещата висша прослойка имаше такива идиоти, че понякога ми се искаше да си пробия тъпанчета само за да не ми се налага да ги слушам.

Освен това доста се стреснах, когато Оливър ми каза, че ме обича само няколко седмици след като започнахме да излизаме. Наричаше ме богиня, ангел, единственият истински човек на земята.

Не съм ангел.

За мен той беше просто поредният индивид – понякога забавен, понякога добър в леглото, но не и гадже, а да не говорим за най-добър приятел или сродна душа.

Имах чувството, че Оливър изобщо не ме познава. Той обичаше някакъв мой идеализиран образ, който беше изградил в главата си.

Няколко пъти се опитах да скъсам с него. Той ме следваше навсякъде, натрисаше се на всяко парти и ме умоляваше да се съберем отново. Веднъж летя чак до Малта, за да ме изненада на едно пътуване.

Определено беше убедителен. Беше красив, внимателен и нелош любовник. Когато имах един период, в който бях на сухо, стана някак лесно да падна обратно в ръцете му.

Обаче бях наясно, че трябва да прекратя всичко завинаги. Защото, ако той наистина ме обичаше, не можех да протакам – не и без да започна да изпитвам същите чувства. Така че накрая го зарязах по възможно най-жестокия и радикален начин, който мога. Опитах се да го накарам да схване най-накрая.

След това се наложи да се превърна едва ли не в отшелник за няколко месеца. Никакви партита или вечери, танци или дори боулинг, защото знаех, че Оливър ще ме наблюдава и ще търси начин да се „натъкне на мен“ отново.

Трябваше да го блокирам от всякъде, да си сменя телефонния номер. И най-после, *най-после*, след месеци на съобщения, цветя, пропуснати обаждания и дори шибани писма, Оливър спря. Спря за почти два месеца. Затова беше доста шокиращо да го видя отново на годежното парти. И след това пак на събитието за набиране на средства.

Днешната ни среща е най-обезпокоителната от всички. Защото как точно Оливър е разбрал, че съм тук? Да не би да има графика с часовете ми?

– Оливър, спри с глупостите. Трябва да престанеш да ме следиш.

На лицето му се изписа изражение като на наранено кученце, което аз продължавам да ритам.

– Не те *следа*, Ейда. Дойдох при малката сестра на Маркър. Обещах да я изведа на обяд на рождения ѝ ден.

Хм. Възможно е. Опитът му да ме накара да ревнувам обаче е неуспешен.

– Добре, вярвам ти, но все пак е по-добре да спреш да се опитваш да говориш с мен, където и да отида. Съпругът ми е доста ревнив тип, ако не си забелязал.

– Много добре знам какъв е Калъм Грифин – изсъсква Оливър. – Нахакан, самонадеян лайнар с мръсни пари. Без да се обиждаш – добавя той, когато си спомня, че парите на моето семейство са също толкова „мръсни“, колкото тези на Калъм. Както и че съм омъжена за него. – Не мога да повярвам, че те докосва със студентите си и безчувствени ръце всяка вечер. – Очите на Оливър светят трескаво. – Как, по дяволите, се случи това, Ейда? Как той те накара да се влюбиш в него, при положение, че аз не успях?

Това ме кара да се чувствам зле, или поне мъничко. Не съм се влюбила в Калъм. Безсърдечно е да оставя Оливър да си го мисли.

– Не беше... не е... – облизвам устните си. – По същество нещата не опират до любов.

– Знаех си – въздъхва Оливър. – Знаех го, още щом разбрах от какво семейство произхожда. Те са шибани мафиоти, точно като вас.

Трепвам. Никога не съм издавала тайни на Оливър, но и не е класифицирана информация, че последните шест поколения от семейство Гало са били чикагски гангстери.

– Семействата ни имат... връзка. Мисля, че ще се съгласиш, че ние с Калъм си подходяме по-добре в културно отношение, отколкото с теб бихме могли. Така че няма смисъл...

– Пълни глупости. – Той се опитва да хване ръцете ми, а аз ги издърпвам, сякаш играем на пържолки. – Знам, че са те принудили да го направиш. Знам, че щеше да се върнеш при мен, Ейда...

– Не – казвам рязко. – Ние нямаше да се съберем отново, Оливър. Това никога няма да се случи. Със или без Калъм в картинката.

– Ще видим – зарича се Оливър.

Тръгвам да ставам от пейката. Закъсняла съм – Неса вероятно ме чака от поне десет минути. Оливър ме хваща за китката и ме дръпва обратно да седна. Стиснал ме е здраво и ме гледа в очите.

– Знам какво изпитваш към мен, Ейда. Независимо дали ще го признаеш или не. – Той поглежда надолу към гърдите ми, където зърната ми са шръкнали под плата на тениската ми.

– Това не е... Просто е студено на шибаната пейка! – извиквам аз.

Оливър ме принуждава да млъкна с устата си, като ме целува настървено и мокро.

Отблъсквам го по възможно най-бързия начин и скачам от пейката, но незабавно пак залитам заради проклетия глезен.

– Недей! – казвам и протягам напред ръка, за да го спра, когато и той тръгва да се изправя. – Трябва да тръгвам.

Не ме следвай. Не ми се обаждай. И никога повече да не си ме целунал, мамка му.

Оливър не отговаря. Само стои там, сбърчил вежди и пъхнал ръце в джобовете си.

Куцукам обратно към паркинга и се нервирам на срещата.

Ядосана съм, че ме целуна. Бракът ми с Калъм може и да не е истински, но не съм готова да му изневеря. Още по-малко пък с Оливър, който откровено започва да ме плаши.

Когато стигам до паркинга, виждам Неса да стои на тротоа-ра с чантата си, праметната през рамо.

– Къде е Джек? – питам я.

– Колата е отсреща – Неса посочва близкия паркинг, – но е заключена и празна.

Изваждам си телефона и планирам да изпратя съобщение на Джек с нещо учтиво и кратко – да речем емотикона със среден пръст, когато той изскача до мен.

– Готови ли сте да тръгваме?

– Да! – казва сладко Неса.

– От двайсет минути сме готови да тръгваме – лъжа аз. – Къде беше?

– Пуснах една вода. – Той държи задната врата отворена, за да можем с Неса да се вмъкнем вътре. Облягам се на кожената седалка. Не му вярвам.

Мълча по пътя обратно към имението на Грифин и се чудя как, по дяволите, ще избягвам Оливър Касъл в бъдеще. На половината път до дома получавам съобщение от Калъм, което гласи:

Ела в библиотеката, когато се прибереш.

Изскачам от колата веднага щом тя спира и бързо влизам в приятно прохладната къща, като се насочвам директно по стълбите към библиотеката.

Калъм седи в едно от новите кресла – вече са с кремава кожа вместо кафява. Сядам срещу него.

Изглежда блед и някак примирен в тъмния си костюм. По стойката му мога да заключа, че е попаднал на нещо.

Още преди да е проговорил, искам да му кажа, че Оливър се е появил в кампуса. Работата е там, че единственият път, в който съм виждала Калъм да си изпуска нервите, беше на онова събитие, когато Оливър ме опипваше. Случилото се тогава е болна тема и за двама ни и не изгарям от нетърпение да повдигна въпроса отново. Особено при положение, че се сработваме толкова добре заедно.

Не успявам даже да си отворя устата, когато Калъм проговаря.

– Намерихме един от участниците в стрелбата, но не и Касапина. Братята ти смятат, че тази вечер трябва да мародерстваме в казиното на Заяц, за да се пробваме да го измъкнем от бърлогата му.

– Ще отидеш ли с тях? – питам аз.

Личи си, че не му харесва онова, което ще каже, но се зас-тавя да го произнесе.

– Да. И ти също би могла да дойдеш, ако искаш.

Той не иска да ходя с тях, но ми го предлага, без дори да чака аз да настоявам за това.

Сега вече откровено не желая да му разказвам за Оливър.

– Искам да дойда – отговарям аз.

Калъм изглежда леко огорчен, но не оттегля предложението си.

Забавното е, че ме покани именно в библиотеката. Не съм стъпвала тук от първата нощ, когато се срещнахме.

Реставрираният портрет на неговата пра-пра – кой я знае колко „пра“ – баба е отново над камината. Тук е настолният часовник и пясъчният часовник, но джобния часовник го няма.

Калъм забелязва накъде гледам.

– Джобният часовник беше мой, настолният е на Риона, а пясъчният часовник е на Неса, – казва той.

– Какво имаш предвид? – питам аз, но не съм сигурна дали искам да знам.

– Дядо ни ги е предал, когато сме се родили. Той казваше: „Всичко, с което разполагаме, е време“.

– Бяхте ли близки?

– Да – кимва Калъм. – По-близки отколкото с когото и да било друго.

По дяволите, мразя чувството за вина. Защо взех шибания часовник? Ако изобщо не го бях докосвала... Тогава вероятно нямаше да съм тук в момента и да гледам красивото продълговато лице на Калъм.

– Аз... съжалявам – казвам.

Калъм поклаща глава, сякаш е забравил, че часовника вече го няма.

– Това е минало, Ейда. Нека се занимаем с тази вечер.

КАЛЪМ

ТРЯБВА ДА ПРИЗНАЯ, ЧЕ ОТКАКТО ПОГНАХМЕ КАСАПИНА, СЪМ АДСКИ радостен, че братята на Ейда са на моя страна. Баща ми може би беше прав, че бях твърде арогантен и твърде уверен в господството ни. Опитвам се да върша твърде много неща едновременно – да си подсигурия сделки, да привлека гласове и да приключа със Заяц.

Колкото и да е странно, много се радвам, че и Ейда е в моя екип. Когато не опожарява библиотеката ми или не изхвърля най-любимата ми вещ в езерото, тя всъщност е доста полезна. Използвах регистрационния номер, който тя видя, за да прос-ледя един от хората на Заяц – онзи, който притежава черния джип, използван при престрелката. Името му е Ян Ковалски, но всички го наричат „Роли“.

Обадих се на Данте и Ниро, за да можем заедно да го навестим.

Намираме го в автокъща за коли втора употреба в Източен Гарфийлд. Касапина притежава няколко автокъщи и сервиси. Той може да убие с един куршум два заека, като пере пари чрез продажбата на автомобили, а в същото време разглобява и преп-родава колите, откраднати от хората му.

Ниро заобикаля отзад, докато ние с Данте минаваме през входната врата и търсим Роли. Знам как изглежда, защото сме се срещали по незначителни въпроси в миналото. Благодарение на идиотските му публични профили в социалните медии, Данте и Ниро също имат удоволствието да разгледат негови снимки: Роли пиан-заян в кръчмата; Роли позира с нов чифт маратонки „Адидас“, който вероятно е откраднал; Роли се перчи с най-нелепата татуировка на света, която изобразява склучени в молитвена поза ръце.

Ето защо го разпознаваме сравнително лесно в сервисния участък на автокъщата. Облечен е с гащеризон. Мръсна бандана държи вързана назад дългата му пясъчнокафява коса. Още щом вижда огромното туловище на Данте на вратата, той захвърля картера от „Форд F-150“, който обслужва, и се опитва да спринтира през вратите като шибан заек.

За негово нещастие, Ниро вече чака в засада зад купчина гуми. Ако Роли е като заек, то Ниро е като хрътка – изгладняла, бърза и абсолютно безмилостна. Той изпречва железен прът пред краката на Роли, след което се хвърля върху гърба му и го приковава към земята.

Данте нокаутира мениджъра с нечовешко дясно круше, а аз претърсвам бързо сервиса, за да се уверя, че не сме пропуснали други служители.

Откривам механик, клекнал зад едно BMW. Мъжът е по-възрастен и няма никакви обичайни белези на принадлежност към полската мафия – татуировки, златни ланци и пищни пръстени. Предполагам, че е обикновен служител и не е един от силоваците на Касапина.

Все пак го претърсвам и го заключвам в офиса, след като изтръгвам телефонния кабел от стената.

През това време Данте и Ниро вече са подхванали Роли. Не е нужно много, за да го накараш да говори. Той ни дава телефона, който Касапина използва, за да се свърже с него, както и няколко места, където „би могъл“ да е Заяц.

– Не ме интересува къде *би могъл* да бъде – изсъсква Ниро. – Кажи ни къде е в момента.

– Не знам! – изкрещява Роли и плъзва опакото на ръката си по окървавения си нос, който дължи на Ниро. – Аз не съм, един вид, от най-приближените му момчета.

– Снощи изпрати теб да стреляш по строителната площадка – казвам аз.

Роли плъзва очи между Ниро и мен и облизва нервно устните си.

– Не знаех кой е там. Не знаех, че стрелям по вас, момчета. Той ни нареди да осеем терена с куршуми, да ударим ченгетата и да създадем суматоха.

– Глупости – изръмжава Данте, а гласът му е стържещ като чакъл. – Знаел си, че обектът е наш.

– Вие не го познавате! – плещи Роли. – Не е като при други босове, където можеш да приемеш или да откажеш поръчка. Той заповядва и ти трябва да я изпълниш. Ако се издъниш, получаващ предупреждение. Издъниш ли се втори път, това е краят.

– Какво е предупреждението? – пита Данте.

Роли вдига дясната си ръка. На нея липсва кутрето, което е отрязано в основата. Изопнатата розова кожа показва, че травмата е сравнително скорошна.

– Не ме интересува даже да е шибаният Торбалан. – Ниро хваща предната част на гащеризона на Роли и го дръпва рязко към себе си. – В този град има само едно име, от което трябва да се страхуваш. Каквото и да ти стори Заяц, аз ще направя нещо десет пъти по-лошо. Ако те застреля в лицето, ще извлека крещящата ти душа обратно от ада само

за да те убия отново.

Очите на Ниро изглеждат плоски и тъмни в сенките на автомобилния отсек. В известен смисъл той е „най-красивият“ от братята на Ейда – с високи скули и плътни устни. Това прави злобното му изражение още по-смущаващо.

Ниро изважда нож от джоба си и щраква острието му толкова бързо, сякаш то се появява от нищото. Той натиска върха срещу трептящия пулс в гърлото на Роли.

– Каж ми къде е Заяц или ще ти прережа артерията. Тогава ще разполагаш с около дванайсет секунди, за да ми отговориш, преди кръвта ти да изтече на пода.

Той не спласква Роли. Изражението му е изпълнено с надежда – надява се, че глупакът няма да проговори и ще му даде основание да остави ръката си да направи онова, което го сърби да стори.

– Не знам! Кълна се...

С един бърз замах Ниро порязва предмишницата на Роли по цялата ѝ дължина – от навития ръкав на гащеризона му чак до китката. Ножът е безбожно остър. Шурва кръв и се лее на вадички, като леко потупва по голия циментов под.

– Ох, мамка му! Престани! – вие Роли, докато се опитва да покрие раната с изцапаната си с машинно масло ръка.

– Последно предупреждение – казва Ниро и отново приготвя ножа си.

– Не знам! Чакай, чакай! – започва да вие Роли, когато Ниро опира острието във врата му. – Знам нещо... има едно момиче, с което се вижда.

– Продължавай – обаждам се аз.

– Тя работи в „Поул“. Има апартамент някъде в Лондейл, за който той плаща. Това е всичко, което знам, кълна се!

– Вярвам ти – отговаря Ниро.

Въпреки това той порязва гърлото на Роли. Ако Данте не беше сграбчил китката му, вече щеше да е зейнало широко. Върхът на ножа трепти на милиметър от врата на поляка.

– Това не е необходимо – заявява Данте. – Той ни каза каквото знае.

– И също така се опита да ни застреля, в случай че сте заб-равили.

– Спомням си – отвръща Данте, преди да пусне китката на брат си.

Веднага щом Данте отдръпва ръката си, Ниро замахва отново и разрязва бузата на Роли вместо гърлото му. Той изкрещява и плясва длан върху дългата рана, простираща се от ухото до челюстта му.

– Това е напомняне – казва Ниро. – Следващия път, когато решиш да стреляш по някого, или си подобри мерника, или си стой вкъщи.

Данте се намръщва, но оставя нещата без коментар.

Вече си тръгваме, когато чувам трясък. Първо е разбиване на стъкло, а после вой, докато някой тича право към мен и размахва бейзболна бухалка.

Навеждам се, а бухалката изсвистява точно над главата ми. Инстинктивно удрям мъжа право в корема. Когато той се превива, изтръгвам бухалката от ръката му и го удрям отново през челюстта.

Това е механикът. Около кокалчетата на пръстите му е увито нещо, някакъв парцал, който обаче не го е предпазил от порязвания, когато е ударил прозореца на офиса. Цялата му ръка кърви. Сега, когато е останал без бейзболната си бухалка, борбеността му изчезва. Предполагам, че първоначално е бил задвижван единствено от отчаяние, защото нямаше шанс да победи трима ни в битка.

Сега той се задъхва и хрипти, докато се опитва да реши дали е трябва да оказва допълнителна съпротива.

– Сядай долу, мамка му – нарежда Ниро и го блъска на земята до Роли. – Всъщност легнете по корем и бройте до сто, преди да станете, или ще ви вкарам по един куршум в тила.

Не знам дали Ниро наистина носи пистолет в себе си, но двамата мъже лягат послушно с лице надолу и Роли започва да брои. Оставяме ги там и изтичваме обратно към колите ни.

– Не знаех, че можеш да се биеш, богаташче – казва Ниро, като ме гледа с лека изненада.

– Предизвикателството не беше особено голямо. – Механикът е поне петдесетгодишен и с цели петнайсет сантиметра по-нисък от мен.

Постъпката му показва колко се страхува от Заяц. Предпочиташе да се изправи срещу нас тримата, отколкото да се обяснява на Касапина.

– И все пак – признава Данте, – беше доста бързо.

– Ръкостисканията и потупванията по гърба са новост за мен – отвръщам и повдигам рамене. – Още помня как да си изцапам ръцете.

– Фъргюс умее да се бие – казва Данте. – Наричаха го *Травматолога*, нали?

Той има предвид работата на баща ми като събирач на дългове и мутра, преди да застане начело на онова, което е

останало от семейство Грифин.

– Така е.

Баща ми е можел да направи спираловидна фрактура на ръката на човек само с усукване на китката си, ако изпълнението на плана за плащане го изисквало.

Без съмнение той ме научи на няколко неща. На първо място, да не се бия, ако вместо това мога да преговарям. Причината е, че никога не се знае какъв ще бъде изходът от битката.

Работата е там, че не мисля, че Заяц иска да преговаря. Не и без да пролее малко кръв.

Ейда се прибира вкъщи малко след мен. Влиза в библиотеката и ѝ разказвам какво сме правили.

Вижда се, че се дразни, защото е държана настрана от сут-решните дейности, но ще спазя обещанието си и тази вечер ще я взема с нас, ако наистина го иска.

Когато отива в спалнята ни, за да си остави учебниците, Джак подава глава в библиотеката.

– Мога ли да говоря с теб за минута, шефе?

С Джак сме приятели отдавна. Когато бяхме в колежа той си навлече неприятности. Търгуваше с моли²⁹ на партита, за да живее като човек с доверителен фонд, макар че реално не притежава такъв. Когато ченгетата нахлули в общежитието му, той трябвало да изхвърли в тоалетната стока за около двайсет и осем хиляди долара. Разплатих се с доставчика му и след това вместо да ми е длъжник го взех да работи за мен.

Винаги е бил отличен служител и добър приятел, макар и на моменти да е малко прекалено краен. Като с брата на Ейда на кея. А понякога и със самата Ейда. Тя може и да ми къса нервите, но ми е жена. Ако Джак не си е научил урока долу в кухнята, бързо ще му го преподам отново.

– Взех момичетата от училище – казва той.

– Добре.

– Ейда говореше с някого.

Поглеждам го остро, в случай че се опитва пак да подхване нещо.

– Не ѝ е забранено да разговаря с хората.

– Беше Оливър Касъл.

Стомахът ми се свива на топка. Ако беше произнесъл друго име, щях да го игнорирам. Не мога обаче да не изпитвам ревност от това безмозъчно лайно, на което му се ще да е плейбой. Доколкото ми е известно, той е единственото истинско гадже, което Ейда е имала, и поради някаква причина това ме изяжда жив. При мисълта как плуват заедно на някой тропически плаж, смеят се и си говорят, а тя е по монокини и със загоряла кожа...

Иска ми се да скалпирам Касъл.

Плюс това знам много добре, че той не учи в „Лойола“. Имало е само една причина, за да отиде там.

– Какво каза той?

– Не знам – отвръща Джак. – Не успях да се приближа дос-татъчно, за да ги чуя, но разговаряха известно време.

Усещам как окото ми започва да играе. Ейда не ми спомена нищо за Оливър. Не каза, че са се засекли.

– Сигурен ли си, че е бил Касъл?

– Сто процента. Тръгна си веднага след разговора им. Последвах го до колата му – сиво Мазерати.

Определено е той.

– Има и още нещо – продължи Джак.

– Какво?

– Целунаха се.

Земята сякаш се разтвори под краката ми.

Напълно забравих за Заяц. Сега целият ми гняв, цялото ми желание за насилие и мъст са насочени към Касъл. Ако в този момент беше в стаята, щях да му пръсна мозъка.

– Благодаря ти, че ми каза – изричам през стиснати устни.

Целунала го е. А после се прибра при мен, жизнерадостна както винаги, сякаш нищо не се е случило.

От нейна гледна точка може би наистина не е нищо.

В крайна сметка никога не сме се разбирали за това. Никога не сме си обещавали, че ще сме си верни. Бракът ни е бизнес сделка, не бива да го забравям. Клетвите, които изрекохме, не означават нищо. Единствените истински обещания бяха онези, които бащите ни са дали един на друг.

И все пак ме гризе отвътре.

Дали се среща тайно с него? Чукат ли се? Продължава ли да го обича?

Ще я попитам.

Отправлям се надолу по коридора към нашата спалня, решен да се изправа срещу нея.

Когато нахлувам през вратата, тя пише нещо на телефона си. Ейда моментално затваря приложението и плъзва

пръста си, за да го смени с друго, след което обръща телефона си и го оставя върху леглото с екрана надолу.

– Какво става? – пита тя.

– Какво правеше?

– Какво имаш предвид?

– Сега, на телефона си.

– О – казва тя с леко поруменели бузи, – добавям някои нови песни в Spotify. Искам да направя празничен плейлист за след изборите.

Лъже. Сигурен съм, че пишеше съобщение.

Трябваше да ѝ взема телефона и да видя какво прави.

Обаче има парола, а Ейда е упорита като магаре и няма да ми я каже. Ще се превърне в кавга.

По-добре да изчакам. Ще разбера каква ѝ е паролата и ще прегледам телефона ѝ на спокойствие и без тя да знае.

С усилие придавам безизразен и спокоен вид на лицето си.

– Добре. Трябва да хапнем нещо, преди да тръгнем.

– Какво ти се яде? – пита тя с облекчение, че оставих темата.

– Няма значение.

КАЛ МЕ ПРЕКЪСНА ПОСРЕД НЕЩО, КОЕТО ПРЕДПОЧИТАМ да не му показвам – поне засега. Държи се странно. Долу сме и ядем от две от блюдата, които готвачът им е оставил в хладилника. Кал дъвче месото си, сякаш не усеща вкуса му, и гледа мрачно през кухненския прозорец към басейна.

– Какво става? – питам аз, преди да отхапя от задушените ребърца с гриловани моркови. В имението на Грифин по-декадентско от това ястие няма как да получа, затова се опитвам да му се насладя. Трудно е, когато Калъм седи до мен с каменно изражение.

– Нищо – казва той кратко.

– Защо си се наежил така? Защото ще смушкаш с пръчка кошера ли?

Наясно съм, че човек на име Касапина не е най-приятното нещо, на което да се опълчиш. Въпреки това се вълнувам от перспективата да преследвам Заяц. От седмици съм в ролята на доброто момиче. Време е да си навлека малко неприятности.

– Да – отвръща Калъм раздразнено. – Притеснявам се да не се изправя срещу някакъв откачен гангстер, особено два дни преди изборите.

– В такъв случай дали не е по-добре да изчакаме – питам аз. – Можеш да отвърнеш на удара и след това.

– Ако не го намерим тази вечер, това и ще направя – казва Калъм. – Но предпочитам да се справя с проблема по-рано, отколкото по-късно.

Телефонът му избръмчава със съобщение.

– Братята ти са тук – съобщава той, след като го прочита.

Минута по-късно те спират пред къщата, паркират и слизат предпазливо от джипа на Данте. Не са били тук от партито на Неса насам. Вижда се, че се чувстват неловко, когато влизат през вратата на кухнята.

– Хубава къща – казва учтиво Данте, сякаш не я е виждал преди.

– Да, много е хубава – включва се и Ниро, като пъха ръце в джобовете си и оглежда лъскавата кухня. Погледът му се спира върху нещо, което е не на място в цялата обстановка. Той се навежда, за да погледне по-отблизо. – Това да не е...

– Да – признавам аз – и не е нужно да го коментираме.

Имоджин вече ми три сол на главата заради дупката от куршум на вратата на кухненския ѝ шкаф. Мисля, че ми беше по-ядосана, отколкото когато вкарах сина ѝ в болница. Къщата е любимата ѝ рожба. Щеше да стане страшно, ако Калъм не ме беше покрил, като ѝ каза, че е инцидент. Не му повярва особено.

– Как се очаква да намеря някой да го поправи? – попита тя с пламнали очи. – Как ще обясня на мебелиста, че трябва да извади куршум, преди да запълни дупката?

– Защо не се направиш на изненадана – казах аз услужливо.

Калъм ме стрелна с поглед, който ми нареждаше да млъкна веднага.

– Мога аз да извадя куршума – предложи той.

– Не! – сопна се Имоджин. – Не пипай нищо. Вие двамата сте направили достатъчно.

Вратичката все още не е поправена и това е друга болезнена тема, която не е нужно Ниро да повдига точно преди да тръгнем.

В този момент болезнена тема номер три влиза в кухнята.

– Колата е отпред – съобщава Джак, като разклаща ключовете.

– Не ми казвай, че и той ще идва – обръщам се към Калъм.

– Ще дойде.

– Не се нуждаем от...

Калъм ме прекъсва наред изречението.

– Трябва да включим всички хора, с които разполагаме. Братята ти също доведоха някого.

– Габриел е в колата – потвърждава Данте.

Габриел е наш братовчед и един от биячите на братята ми. Прилича на голямо и недодялано плюшено мече, но може да бъде убиец, когато се наложи.

– Добре – съгласявам се аз с лека нотка на досада. – А какъв е планът?

– Ами... – Калъм разменя погледи с братята ми. – Има две възможности. Първо, опитваме да тръгнем по следата с

момичето, което Заяц чукал.

– Обаче ѝ нямаме адреса – обажда се Ниро, който очевидно не е привърженик на този вариант. – А и не знаем колко често я посещава.

– Или – продължава Калъм, сякаш не е бил прекъснат, – можем да ударим някое от заведенията му. Да го изпотрошим и да го ограбим и след това да чакаме да ни се обади.

– Клоним към казиното му, защото е отдалечено и има много кеш – казва Данте.

– А защо не и двете? – Питам аз. – За Франси Рос ли става въпрос? Тя работи в „Поул“, нали?

– Познаваш ли я? – бързо пита Калъм.

– Не. Познавам едно момиче, с което се знаят. Това се опитвах да ти кажа по-рано.

Калъм ми хвърля поглед, който е еднакво гневен и любопитен.

– Приятелката ти знае ли къде живее Франси?

– Може би. Трябва да я попитаме.

– Защо да се занимаваме? – сопва се Ниро. – За какво ни е да намираме Заяц? Трябва да му го върнем за онова, което направи на обекта ни. Не е необходимо да го гледаме в очите, за да го ритаме в топките.

Данте изглежда раздвоен.

– Казиното изглежда като по-сигурен залог – казва той.

– Добре – отвръща Калъм и ме поглежда. – Нека направим и двете. Вие, момчета, можете да отидете в казиното, докато ние с Ейда говорим с приятелката ѝ.

– Мислиш ли, че трима души са достатъчни? – Данте пита Ниро.

– Разбира се.

– Вземете и Джак – предлага Калъм.

– В такъв случай ще останете само двамата... – казва Данте.

– Не ни е нужна армия – изсумтявам аз. – Ние само ще говорим със сервитюрка.

Данте бръква под сакото си и ми подава зареден плок.

– Идеята добра ли е? – обажда се Джак, докато наблюдава как Данте слага пистолета в ръката ми.

– Не се притеснявай – отвръщам сладко. – Няма да го оставя да се подмята наоколо като някой *идиот*.

Джак е готов да ми отговори подобаващо, но си замълчава, защото Калъм се изправя насреща му.

– Всичко ли е ясно? – пита Данте.

Всички кимваме.

– Тогава да тръгваме.

Данте и Ниро се връщат в джипа, а аз махам на Габриел през прозореца. Той се усмихва и ме поздравява леко. Джак се качва на задната седалка и се запознава с него, като изсумтява и кимва рязко.

Изключително съм доволна, че не се налага да стоя затворена в една кола с него. Още по-доволна съм, че с Кал ще изпълним моята идея. Е, до някаква степен тя е и негова, но аз се сетих първа.

Както и да е, харесва ми, когато Кал кара. Позволява ми да му хвърлям тайни погледи, докато вниманието му е насочено към пътя.

Всеки път, когато сме насаме, енергията сякаш се променя. Атмосферата е напрегната и умът ми неизбежно се връща към онова, което направихме последния път, когато бяхме сами.

Понеже мислите ми са изпълнени с адски приятни неща, когато Калъм проговаря, аз се сепвам.

– Защо скъса с Оливър Касъл?

Въпросът ме разтърсва и ми припомня как Оливър ме посети в кампуса по-рано. Как продължава да се натъква на мен? В началото, когато ме откриваше на всяко парти, предполагах, че приятелите ми му изпращат съобщения. Обаче по-късно...

– Е? – напомня ми Калъм за въпроса, който ми е задал, и прекъсва мислите ми.

Въздъхвам раздражено, защото пак трябва да обсъждам темата, но този път я няма вероятността след това да правя извратен секс, подклаждан от ревност.

– Така и не го почувствах правилно – казвам аз. – Беше като да обуеш лявата обувка на десния си крак. Незабавно стана мъчително и колкото по-дълго продължаваше, толкова по-лошо ставаше.

– Значи не си била влюбена в него? Когато се запознахме? – пита Калъм.

Във въпроса му има едва доловима нотка на уязвимост.

Никога не съм чувала Калъм да звучи уязвим. Нито на йота. Отчаяно искам да го погледна, но впрягам цялата си воля, за да държа очите си насочени напред. Имам чувството, че за момент ще бъдем наистина честни и не искам да го развалям.

– Никога не съм го обичала – казвам на Кал с твърд и убедителен тон.

Той издишва и във въздишката му има облекчение.

Най-вероятно съм се усмихвала, докато съм си мислела за нещо лирично.

– Какво? – пита Калъм.

– Ами, по ирония на съдбата, когато се разделих с Оливър, си мислех, че трябва да се хвана с някого, с когото сме по-съвместими. Някой, с когото си приличаме повече.

Кал също няма как да не се разсмее.

– Вместо това попадна при мъж, който е твоя пълна противоположност.

Противоположностите имат някаква симетричност. Огън и лед. Строг и игрив. Импулсивен и сдържан. В известен смисъл те си принадлежат.

Ние с Оливър бяхме по-скоро като два предмета, избрани на случаен принцип: химикалка и бухал. Бисквитка и лопата.

Ето защо от моя страна нямаше чувства, тотално безразличие. Нужни са и двата полюса на магнита, за да се породи любов. Или пък омраза.

Спираме пред „Поул“. Това е кабаре-клуб в западния край на града – мрачен, с нисък таван, разтурен и долнопробен. В същото време е изключително популярен, защото не е никакъв най-обикновен стриптийз бар. Изпълненията са извратени и базирани на фетиши. Някои от танцюрките са почти знаменитости в Чикаго, в това число и Франси Рос, която е една от звездите тук. Не ме изненадва, че е привлякла вниманието на Заяц.

– Идвал ли си преди? – питам Калъм.

– Не – отвръща той небрежно. – Добро ли е?

– Ще видиш. – Ухилвам се аз.

Биячите на входа проверяват личните ни карти, когато влизаме вътре.

Думкащите басове правят въздуха плътен. Усещам острия мирис на алкохол и земните нотки на електронните цигари. Осветлението е наситено червено, заради което всичко останало изглежда като в нюанси на черно и сиво.

Интериорът е като на готическа къща за кукли. Плюшени сепарета, тапети с растителни мотиви и богато орнаментирани огледала. Облеклото на сервитьорките се състои от кожени колани и презрамки, които наподобяват сбруя, а някои от тях са с кожени животински уши и подходящи кожени опашки – предимно на зайчета, лисици и котки.

Виждам една маса пред сцената да се изпразва и влача Калъм натам, преди някой друг да я заеме.

– Не трябва ли да потърсим приятелката ти? – пита той.

– Може да сме в нейния сектор. Ако ли не, ще отида да я намеря.

Калъм оглежда цицорестите сервитьорки и барманите в прилепнали кожени бодита, разкопчани до пъпа.

– Значи с това се занимава Заяц, а?

– Мисля, че в една или друга степен всички се интересуват от това – отговарям аз, прехапвам края долната си устна и леко се усмихвам.

– О, нима? – поглежда ме Калъм. Любопитен е и малко повече от леко разсеян. – Разкажи ми повече.

Кимвам към тъгла на нашето сепаре, където чифт сребърни белезници висят на кука.

– Бих могла да си те представя как ги използваш умело.

– Зависи – изръмжава Калъм, а очите му потъмняват, – от това как ще се държиш тази вечер...

Преди да съм успяла да отговоря, идва сервитьорка да вземе поръчката ни. Не е приятелката ми Джейда, но от нея разбирам, че и тя е на смяна.

– Можеш ли да я изпратиш тук? – питам аз.

– Разбира се – кимва момичето.

Докато чакаме, осветлението става още по-приглушено и диджеят спира музиката.

– Дами и господа – казва напевно той. – Моля, посрещнете на сцената единствения... неповторимия... Едуардо!

– О, това ще ти хареса – прошепвам на Калъм.

– Кой е Едуардо? – мърмори той в отговор.

– Шшш!

Прожекторите проследяват слаб млад мъж, който за момент позира под сноповете светлина, след което се отправя надолу към сцената. Носи филцова шапка и зуут костюм³⁰ – перфектно скроен, но с прекалено големи рамене. Има тънки мустачки, а от устата му виси цигара.

Присъствието му е магнетично. Всички очи в помещението са приковани в него и възмутителното му перчене.

Точно преди да се качи на сцената, той спира до красива блондинка на първия ред. Въпреки нейните протести и очевидната ѝ срамежливост, той я хваща за ръката и я изкарва на сцената.

Започва със стандартна комедийна програма, в която инструктира момичето да държи цвете. Горната част на

цветето веднага клюмва и то се закача отпред за блузата на момичето. Едуардо го изкубва от там, още преди тя да е успяла да помръдне, което я кара да се разсмее гръмогласно. После програмата преминава към урок по танци. Изпълняват съблазнително танго, в което той майсторски я размята като парцалена кукла.

През цялото време редува шеги и обиди, на които публиката се смее. Има нисък, мек глас и лек акцент.

Накрая казва на момичето, че е приключил и я моли за целувка по бузата. Когато тя неохотно свива устни, той ѝ подава бузата си, но в последния момент си завърта главата и я целува право в устата.

Тълпата е захласната, аплодира и скандира „Едуардо! Едуардо!“

– Благодаря ви приятели. Преди да си тръгна – един последен танц! – извиква той.

Докато музиката свири, той танцува бързо и отсечено по сцената. Сграбчва шапката си и я сваля от главата си, а по раменете му се разпуска бяло-руса коса. Отлепя мустаците си, а след това разкъсва предницата на костюма си, за да разкрие две абсолютно грандиозни гърди, големи и голи, с изключение на чифт червени пискюли, покриващи зърната. „Едуардо“ подскача и се друса, за да накара пискюлите да се завъртят, а след това изпраща целувка на тълпата, покланя се и напуска сцената.

Калъм изглежда сякаш току-що са го зашлевили по лицето. Разсмивам се толкова силно, че от очите ми потичат сълзи. Гледала съм шоуто на Франси вече три пъти и въпреки това продължава да ме изумява. Способността ѝ да ходи, танцува и говори като мъж, дори да се смее като мъж, е направо невероятна. Тя не излиза от образа си нито за секунда чак до самия финал.

– Това е Франси Рос – казвам на Калъм, в случай че все още не е разбрал.

– Това ли е приятелката на Касапина? – пита той учудено.

– Мда. Ако слуховете са верни.

Получавам своя шанс да попитам, когато Джейда ни донася напитките. Тя подава уиски с много лед на Калъм и водка със сок от червена боровинка на мен.

– Хей! – поздравява тя. – Не съм те виждала цяла вечност.

– Знам! – Ухилвам ѝ се. – Беше лека лудница.

– И аз така чух – казва Джейда и хвърля многозначителен поглед към Калъм.

Джейда е с боядисана черна коса, множество пиърсинги и червило с цвят на слива. Баща ѝ работеше за моя, преди да го тикнат в затвора за далавери, които нямат нищо общо с бизнеса на семейството ми. По-конкретно, той се опита да измами държавната лотария. Всичко вървеше добре до момента, в който случайно спечели два пъти поред, което донякъде го издаде.

– Гледахте ли шоуто? – пита тя.

– Да! Франси е най-добрата. – Навеждам се малко по-близо и държа гласа си тих, така че да е заглушен от музиката. – Вярно ли е, че се среща с онзи полски гангстер?

– Не знам. – Джейда взема празна чаша от съседната маса и я поставя върху таблата си. Тя избягва да ме погледне в очите.

– Хайде – увещавам я. – Знам, че вие двете сте близки.

– Може би – отвръща тя уклончиво.

– Той идва ли тук, за да я гледа?

– Не – казва Джейда. – Не, че съм гледала.

Очевидно е, че на нея не ѝ харесва посоката на разпита, но не искам да я оставя на мира все още.

Калъм се протяга под масата и леко притиска сгъната банкнота в дланта на Джейда.

– Къде живее Франси? – пита той.

Тя се колебае и поглежда крадешком към дланта си, за да провери каква е купюрата.

– Жълтата сграда на „Чери Стрийт“ – казва тя накрая. – Третия етаж по стълбите. Той ходи там във вторник вечер. Тогава тя не е на работа.

– Ето – измърморвам на Калъм, когато Джейда се отдалечава. – Ако той не се свърже с нас, след като измародерстваме казиното му, ще го хванем във вторник.

– Да – съгласява се Калъм. – Още е рано, изпрати есемес на братята си и виж дали имат нужда от нас в казиното.

Понечвам да им пиша, когато Джейда ни донася по още една напитка.

– От мен – обяснява тя по-дружелюбно, след като вече съм спряла да я въртя на шиш. – Следващия път не чакай толкова дълго, преди да ме навестиш.

Тя плъзва нова водка с червена боровинка към мен. Откровено не ми се пие и грам повече, но след като е безплатно...

– Благодаря – казвам аз и вдигам чашата за наздраве.

– Рокси Ротън е следващата – съобщава Джейда. – Ще искаш да я видиш.

Докато поднасям сламката към устните си, забелязвам странна лъскавина на повърхността на питието ми. Оставям я отново и оглеждам коктейла. Вероятно е най-обикновен отблясък от червената лампа върху червената ми напитка. Обаче повърхността ѝ изглежда малко мазна. Сякаш чашата не е била измита достатъчно добре.

– Какво? – пита Калъм.

Не съм убедена, че трябва да го пия.

Каня се да му кажа да провери напитката си, но той вече я е изгълтал на екс.

Осветлението отново става приглушено и диджеят представя Рокси Ротън. Тя прави стриптийз, гримирана като зомби, а светлините от ултравиолетовите лампи създават илюзията, че губи няколко крайника по време на изпълнението си. Накрая остава и без глава. Прожекторите отново светват и Рокси стои в центъра на сцената, като по чудо цяла-целеничка, и излага пред тълпата прекрасното си тяло, оцветено в зелено.

– Да тръгваме ли? – казвам на Калъм.

– Братята ти отговориха ли?

– Още не – отвърщам аз, след като проверявам телефона си.

– Тогава хайде да излижем. Имам предвид излизаме – казва той и си разтърсва главата. – Това ще го допиваш ли?

– пита и посочва второто ми питие.

– Ъъъ... не. – Изливам половината от второто ми питие в чашата от първото, за да не се обиди Джейда. – Да тръгваме.

Изправям се първа и премятам чантата си през рамо. Когато Калъм се изправя, той леко се препъва.

– Добре ли си?

– Да – изръмжава той. – Само ме боли главата.

Страшно нестабилен е на краката си. Не е уискито – той изпи само две чаши, които от опит знам, че няма как да го напият.

Виждам Джейда да стои до бара със скръстени ръце. Прилича на зъл гаргойл с кожените си лисичи уши и начервените ѝ в тъмно лилав цвят устни.

– Да се махаме оттук – измърморвам на Калъм и прехвърлям ръката му през рамото ми.

Ситуацията ужасно ми напомня за деня, в който се срещнахме, когато трябваше да подкрепям Себастиан по същия начин, докато вървахме надолу по кея. Калъм е тежък колкото него и с всяка следваща крачка се отпуска все повече и повече. Опитва се да каже нещо, но говори несвързано и е започнал да фъфли. Очите му са се завъртели нагоре.

Само да успея да го кача в колата, ще ни закарам на безо-пасно място и ще се обадя на братята ми.

Точно както онази нощ кеят ми изглеждаше безкраен, сега вратата сякаш е на стотици метри от нас. Едва вървя, имам чувството, че газя в снежни преспи. Никога няма да успея.

Когато най-накрая стигам до изхода, биячите ме заобикалят.

– Проблем ли има, госпожице?

Възнамерявам да им кажа, че се нуждая от помощ, за да пренеса Калъм до колата. Тогава осъзнавам, че те не са тук, за да ни помогнат. Те завардват вратата.

Оглеждам се, обградена в полукръг от едри мъже, заплашително надвиснали над мен.

Нямам време да звънна на братята ми.

Затова правя единственото, за което се сещам.

Отпускам се на земята, все едно припадам, като се надявам да не се нараня много, когато се стоваря на твърдия под.

КАЛЪМ

СЪБУЖДАМ СЕ, УВЕСЕН НА КАСАПСКИ ЧЕНГЕЛ, С ВЪРЗАНИ и вдигнати над главата ми ръце.

Позицията не е особено приятна. Аз съм човек със сериозни размери и при цялата тази тежест, която бог знае откога виси на ръцете ми, имам чувството, че те ще се извадят от ставните ябълки на раменете ми.

Освен това яко ме блъска главата.

Последното нещо, което си спомням, е, че някакъв пич танцуваше танго на сцената, а после се оказа, че той не е пич.

Сега съм в склад, който вони на ръжда и мръсотия. Под тази смрад се усеща и миризма на мокро и гниене, и студ. Наистина е адски студено. Треперя, дори облечен със самото ми.

Може би това са последиците от наркотиците. Усещам мус-кулите си размекнати и потръпващи. Виждам ту ясно, ту размазано – като през бинокъл, който постоянно губи фокус.

Наркотици. Някой сложи наркотик в питието ми. Когато седях с...

Ейда!

Завъртам глава, за да я потърся.

За щастие, не е провесена на ченгел до мен. Не я съзирам никъде в празното помещение. Виждам единствено маса, пок-рита с лекъосана бяла покривка. Кое то като цяло не е никак добър знак.

Искам да изкрещя името на Ейда. В същото време не желая да насочвам вниманието върху факта, че я няма. Не знам как съм се озовал тук и нямам представа дали тя е била с мен или не.

Раменете ми крещят от болка. Краката ми са на милиметри от пода.

Извивам китките си и ги извъртам срещу грубото въже, за да проверя дали има някакъв шанс да се измъкна. От движението се завъртам леко, като пиле на грил, но няма изгледи да разхлабвам възела.

Единствената добра новина е, че не ми се налага да чакам дълго.

Касапина влиза в склада, обграден от двама от силоваците си. Единият е слаб, с бяло-руса коса и татуировки по двете ръце. Другият ми изглежда познат – може да е един от биячите пред „Поул“. О, мамка му. Най-вероятно е.

Обаче Касапина е този, който привлича вниманието ми. Фиксирал ме е с яростния си поглед, а едната му вежда е извита малко по-високо от другата. Под ярката светлина носът му прилича на клюн, а бузите му са хлътнали. Страните му са надупчени от белези, които изглеждат твърде дълбоки, за да са от акне – възможно е да са рани от шрапнели от отдавнашна експлозия.

Заяц спира пред мен, точно под единствената крушка над главите ни. Повдига един пръст и докосва гърдите ми. После ме натиска с него и по този начин залюлява тялото ми безпомощно напред-назад на ченгела.

Не успявам да се съдържа и изсумтявам заради увеличилото се опъване върху ръцете ми. Касапина се усмихва леко. Неудобната ми поза го забавлява.

Отдръпва се отново и кимва на бияча от клуба, който посяга и съблича палтото на Заяц.

Без връхната си дреха, той изглежда по-дребен. Когато навива ръкавите на раираната си риза, забелязвам, че предмишниците му са покрити с добре оформени мускули, каквито не се правят във фитнес.

– Хората смятат, че съм получил прякора си заради Богота – казва той, докато навива левия си ръкав с ловки и сигурни движения. – Не е вярно. Наричаха ме „Касапина“ много преди това.

Навива и десния си ръкав, докато напълно го подравнява с левия. После се приближава до масата. Издърпва кърпата и отдолу се разкрива точно това, което очаквах да видя: комплект току-що наточени касапски ножове, които са подредени според формата и размера на остриетата им. Сатъри, саби и готварски ножове – инструменти за обезкостяване, обрязване, разфасоване, надробяване и кълчане.

– Преди да влезем в престъпния свят, семейство Заяц имаха легален семеен бизнес. Каквото е научено през годините, е предадено на следващите поколения. Мога да заколя прасе за четиресет и две минути. – Той вдига дълъг тънък нож и докосва възглавничката на палеца си до острието. Без да окаже и грам натиск, кожата е разкъсана и капчица кръв изтича върху стоманата. – Как мислиш, какво мога да направя с теб за час? – размишлява той и оглежда от горе до долу изопнатото ми тяло.

– Като начало, вероятно би могъл да обясниш какво искаш, мамка му, – казвам аз. – Едва ли правиш всичко това заради собствеността над „Чикаго Транзит“.

– Не – прошепва Заяц. От ярката светлина очите му изглеждат безцветни.

– Тогава какво?

– Става въпрос за уважение, разбира се – отговаря той. – Живея в града вече дванайсет години. Семейството ми е тук от три поколения. Обаче вие не го знаете, нали, г-н Грифин? Защото дори не ме удостои с честта да полюбопитстваш.

Оставя ножа, който държи, и избира друг. Въпреки че пръстите му са дебели и месести, той борави с оръжието си сръчно като Ниро.

– Грифин и Гало... – започва той, докато се приближава към мен с острие в ръка. – И двете семейства сте еднакво самонадеяни. Гало погребяха двама от моите хора под бетона и решиха, че това е краят. Ти вземаш парите ми и след това отказваш дори да се срещнем очи в очи. После се споразумявате за сключване на уреден брак, без синовете ми да бъдат взети под внимание. Или да ми изпратите покана за сватбата.

– Сватбата се състоя в кратки срокове – казвам аз през стиснати зъби. Раменете ми горят и не ми харесва колко близо до мен идва Заяц с ножа си.

– Знам отлично защо се е състояла сватбата – продължава той. – Знам всичко...

Искам да го попитам къде е Ейда в момента, след като знае толкова много работи, но предпочитам да остана предпазлив и да не я споменавам. Може пък да е успяла да избяга. Ако е така, надявам се да се обади на ченгетата или на братята си.

За съжаление, не мисля, че някой ще успее да дойде навреме. Ако изобщо знаят къде да ме намерят.

– Тук беше кланица – казва Заяц, като посочва празния склад с върха на ножа си. – Тук колиха по хиляда прасета на ден. Кръвта течеше там долу – той показва дълга метална решетка, която минава под краката ми, – по тази тръба и после направо в реката. Водата беше червена почти два километра надолу по течението.

Не мога да видя тръбата, за която говори, но усещам миризмата на влага и мръсна вода.

– Малко по-надолу хората плуваха в реката – допълва той, вперил очи в острието на ножа си. – Там водата изглеждаше достатъчно чиста.

– Какъв е смисълът на тази метафора? – казвам нетърпеливо. Шибаните ми рамене изгарят от болка. Ако Заяц възнамерява да ме убие, бих предпочел вече да приключва. – Предполага се, че аз съм човекът, който плува в мръсната вода ли?

– Не! – сопва се той, вперил очи в лицето ми. – Това са всички в Чикаго, на които им се ще да вярват, че градът им е чист. Ти си човекът, който яде бекона и си мисли, че е нещо повече от мъжа, който е заклал прасето.

Въздъхвам и се преструвам, че го слушам с интерес, докато всъщност оглеждам помещението. Гледам двамата бодигардове и търся изход от тази каша. През цялото време трия китките си във въжетото, като се опитвам да ги извия и разхлабя малко по малко. Или просто да си ожуля кожата – трудно е да се каже.

Монологът на Заяц е приключил. Той разпаря сакото и ризата ми с дюза бързи срезове. Части от ръкавите все още висят от ръцете ми, но торсът ми е гол. Кървя от пет или шест плитки рани. Касапина е достатъчно умел, щом успя да го направи, без да докосне кожата ми. Порязва ме нарочно. Точи си ножа.

Той притиска върха на ножа си ниско отпред в десния ми хълбок.

– Знаеш ли какво има тук? – пита той.

Не ми се играе тази игра.

– Не.

– Апендиксът ти. Малка осемсантиметрова глуха тръбичка, която излиза от дебелото ти черво. Съвременният човек го приема за закърнял, но понякога, когато е инфектиран или възпален, се проявява. Не виждам никакви белези от лапарос-копия, затова предполагам, че твоят си е на мястото.

Мълча упорито, защото отказвам да му съдействам.

Касапина опира плоската част на острието върху дланта на ръката си.

– Възнамерявах да изчакам да минат изборите, преди да се занимая с това, но вие трябваше да си навлечете неприятности, като ударите казиното ми и обезпокоите любовницата ми на работното ѝ място. И така, ето какво ще направим. Семейство Гало ще върнат парите, които откраднаха от казиното.

Не знам колко са взели, мамка му, но се надявам да са били цели чували с пари.

– Ще ми продадеш собствеността върху „Транзит“ със значителна отстъпка.

Ей, сега. Как ли пък не.

– И ще ми осигуриш позиция в градската управа по мой избор, когато бъдеш избран.

Да, ама на куково лято.

– Като авансово плащане за услугите, ще ти извадя апендикса – казва Заяц. – Няма да ти липсва много. Операцията, макар и болезнена при липса на упойка, няма да бъде фатална.

Той повдига върха на ножа още веднъж и го поставя точно над очевидно несъществената част от вътрешностите

ми. Поема си въздух и се приготвя да направи разрез в плътта ми. След това натиска ножа в корема ми.

Прави го мъчително бавно.

Стискам зъби толкова силно, колкото мога, и държа очите си затворени, но не мога да се сдържа и издавам сподавен вик.

Наистина боли, мамка му. Чувал съм, че да те намушкат е по-болезнено, отколкото да те прострелят. След като наскоро бях одраскан по ръката от куршум, изстрелян от любящата ми съпруга, определено мога да потвърдя, че да забиват нож бавно и мъчително във вътрешностите ти е сто пъти по-гадно. По лицето ми избива пот, а мускулите ми треперят. Ножът е навлязъл има-няма пет сантиметра в плътта ми.

– Не се притеснявай – изсъсква Касапина. – Имам на разположение около час...

– Задръж секунда, задръж секунда – изричам задъхано аз.

Той спира, без да изважда ножа от корема ми.

– Защо не си починеш за момент и да ме почешеш по носа? Сърби ме и това ме побърква.

Заяц изсумтява раздражено и стяга ръката си, за да забие ножа по-дълбоко в тялото ми.

В този момент през вратата влита бутилка с димящ парцал, натъпкан в гърлото ѝ. Тя се разбива на циментовия под и възпламенената течност се разлива на локвичка, а парчета горящо стъкло се разпръсват настрани. Някой хваща ръкава на бияча. Той се завърта и се опитва да се измъкне.

Чува се още един трясък, последван от силна експлозия, която е съвсем наблизо.

– Заемете се – нарежда Заяц на хората си.

Русият веднага тръгва, заобикаля останките от коктейла Молотов и излиза през страничната врата. Биячът се насочва право към главния вход, само за да получи куршум в рамото в секундата, в която минава през него.

– *Kurwa mać!* – излайва Касапина и моментално застава зад мен, в случай че стрелецът влезе през вратата.

Чакаме. Никой не влиза. Усещам, че Заяц е раздвоен – от една страна, не иска да ме остави сам. От друга, той самият вече е незащитен. Няма представа колко души шурмуват склада. Не иска да бъде заловен, ако хората ми нахлуят през вратата.

Докато секундите се нижат, чуваме смущаващи викове и звуци от тичане, както и още нещо, което се разбива. Невъз-можно е да се каже какво се случва. Молотов все още гори – всъщност по някакъв начин пламъците се разпространяват по циментовия под. Може би гори боята. Облаците лютив черен дим ни карат да се потим и да кашляме.

Заяц изругава. Приближава се до масата и грабва сатър в едната си ръка и мачете в другата. Бързо се изнизва през страничната врата, през която изчезна русият му силовак.

В момента, в който оставам сам, започвам да дърпам силно въжетата. Лявата ми ръка е почти напълно безчувствена, но все още мога да движа дясната. Тегля колкото мога. Целите ми ръце, от пръстите до раменете, вият от болка. Имам чувството, че ще си изкълча палеца, но накрая освобождавам дясната си ръка.

Босонога човешка фигура спринтира през вратата и прес-кача падналото тяло на бияча, който бе прострелян в рамото.

Тъмната коса на Ейда се развява зад нея, докато тя прелита по цимента. Пъргаво избягва пламъците и натрошеното стъкло, като спира само за да грабне нож от масата, който притиска в дланта ми.

– Срежи въжето! – извиква тя. – Прекалено е високо, за да го достигна! —От дясната страна на лицето ѝ тече кръв, а лявата ѝ ръка е увита в парцал.

– Добре ли си? – Пресягам се над главата си, за да видя въжето, което все още държи лявата ми ръка. – Къде са братята ти?

– Нямам представа – тези проклетници ми взеха телефона. Взеха ми и пистолета и сега Данте ще се ядоса. Само аз съм тук!

– Какво? Какъв, по дяволите, беше целият този шум тогава?

– Отвличане на вниманието! – обяснява радостно Ейда. – А сега побързай, преди...

Въжето е срязано на две и падам върху бетона. Чувствам ръцете си сякаш не са прикрепени към тялото ми. Краката ми също пулсират. Да не говорим за намушкването от дясната ми страна.

– Какво ти направиха? – пита тя с треперещ глас.

– Добре съм – казвам ѝ. – Но по-добре...

В този момент русият се връща, придружаван от още един от хората на Заяц. И двамата са въоръжени и стоят на прага с оръжия, насочени право към нас.

– Не мърдайте – казва блондинът.

Въздухът е изпълнен с гъст дим. Не знам колко добре ни вижда, но съм сигурен, че е достатъчно, за да ни застреля. Хващам ръката на Ейда и започваме да се отдръпваме назад.

Вървим по металната решетка на пода към мястото, където касапите са изсипвали кръвта и вътрешностите в реката.

– Спрете! – извиква отново той и тръгва напред към нас през дима. Вдига автомата си и го намества пред рамото си.

Чувам глухо дрънчене, когато стъпвам върху капак от рифелова ламарина. Притискам върха на обувката си към ъгъла на металната плоскост и се опитвам да я надигна, без да използвам ръцете си, като междувременно не изпускам от око хората на Заяц. Тежка е, но все пак успявам да я отлепя от пода дотолкова, че да пхна цялото си ходило.

– Стой на място и горе ръцете – излайва русият силовак, докато се приближава към нас.

Обвивам ръцете си около Ейда и прошепвам:

– Поеми си дълбоко въздух.

Тялото ѝ се напруга.

Изритвам капака докрай и го отварям.

След това повдигам Ейда, скачам в дупката и политаме надолу по тръба с ширина сто и двацет сантиметра, която един господ знае къде води.

Плонжираме в мръсна, леденостудена вода.

Течението е бързо и започва да ни влачи.

Тъмно е, толкова е тъмно, че няма значение дали очите ми са отворени или затворени. Продължавам да стискам Ейда с едната си ръка, докато вдигам другата, за да проверя дали има въздух над главите ни. Ръката ми се плъзга по тръбата, няма празно пространство между водата и метала.

Това значи, че трябва да преминем възможно най-бързо. Течението ни води, а аз ритам с крака, за да ускоря придвижването ни.

Вероятно сме тук от около трийсет секунди. Мога да задър-жа дъха си за две минути. От Ейда обаче не мога да очаквам, че ще успее да издържи повече от минута.

Тя не се съпротивлява в хватката ми, не се бори с мен. Независимо от това усещам колко е скована и ужасена. Вярва ми. Господи, надявам се, че не съм направил фатална грешка.

Носим се заедно, а аз ритам още по-силно. След това се изстрелваме през отходна тръба, която се излива от метър и половина височина право в река Чикаго.

Течението ни завлича към центъра на реката, на около шест метра от двата ѝ бряга. Мястото не е особено безопасно, в случай че се появи някаква лодка, но не съм сигурен накъде да се отправим. Оглеждам се и се опитвам да разбера къде точно се намираме.

Ейда се вкопчва във врата ми, като гребе само с една ръка. Тя не е особено добър плувец, а течението е силно. Тялото ѝ трепери. Моето също.

– Откъде знаеше, че можем да излезем оттам? – пита ме тя, докато зъбите ѝ тракат.

– Не знаех – казвам аз. – Как, по дяволите, ме откри?

– О, бях с теб през цялото време! – отвръща тя. – Онази продажна кучка Джейда сложи дрога в питиетата ни, но аз така и не изпих моето, защото изглеждаше странно.

– Защо не ме предупреди?

– Щях да го направя, но ти вече го беше гаврътнал. Не искам да прозвучи като критична забележка към културата ви, но вие, ирландците, не е зле да се научите понякога просто да отпивате. Не всичко е шот.

Завъртам очи.

– Както и да е – казва тя, – опитах се да те изведа до колата, но ти се препъваше и пелтечеше, а биячите ме обкръжиха. Затова, когато ти изгуби съзнание, аз също се престорих на припаднала. Бях толкова отпусната, че щеше да се изумиш колко добра актриса съм. Не излязох от роля, дори когато бабайтът удари ръката ми с багажника.

Гледам я учудено. Докато съм бил в безсъзнание, тя е кроила и планирала.

– Докараха ни до склада и ни вкараха вътре. Теб те отведоха, а мен ме оставиха в нещо като офис. Онзи тип не ме беше вързал, защото си мислеше, че все още съм в несвяст. Остави ме сама за няма и минутка. Обаче заключи вратата. Нямах телефон – взеха ми чантата и пистолета на Данте. Затова се покатерих през вентилационния отвор...

– Какво си направила?

– Мда – ухилва се тя. – Използвах нокътя си, за да развия винта, свалих капака и моментално се изкачих. Сетих се да върна капака на мястото му. Искане ми се да бях там, за да видя лицето на пазача, когато се е върнал – сигурно си е помислил, че съм направила някой фокус на Худини. Някъде по пътя изгубих обувките си, но те така или иначе вдигаха прекалено много шум във вентилационната тръба. После влязох в малка кухня, където имаше хладилник, фризер и пълен шкаф с алкохол. Така направих коктейл „Молотов“. Вътре имаше всякакви неща – Заяц вероятно се

подвизава в сградата често, не само когато изтезава хората.

Ейда спира и сбърчва загрижено вежди.

– Намушка ли те? Кървеше...

– Добре съм – уверявам я. – Само леко ме прободете.

– Чух как пазачите откачиха – продължава тя. – Не искаха да му кажат, че съм избягала. Страхуват се до смърт от него. Това ми осигури допълнително време, за да тичам и да вдигам шум. Откраднах пистолет и застрелях единия от тях. Някакъв друг ме сграбчи отзад и блъсна главата ми в стената. Наложих се да изстрелям девет куршума, преди да го уцеля в крака. Мунициите ми свършиха, но те открих веднага след това!

Гледам я в пълно недоумение. Очите ѝ светят от вълнение, а лицето ѝ грее от тръпката от постигнатото.

Всичко е толкова откачено и трескаво, можехме да бъдем убити, но никога не съм се чувствал по-жив. Ледената вода, нощният въздух, звездното небе, светлината, отразена в сивите очи на Ейда. Усещам всичко това с болезнена яснота. Адски красиво е, мамка му.

Хващам лицето ѝ и я целувам. Целувам я толкова дълго и толкова силно, че потъваме под водата, а когато отново се появяваме на повърхността, устните ни продължават да са слети.

– Невероятна си – казвам ѝ. – И напълно луда. Трябваше просто да избягаш!

Тя ме приковава с най-сериозния си поглед.

– Никога не бих те изоставила.

Водното течение ни върти леко, така че светлините на града танцуват около нас. Държим се един друг и се гледаме в очите, докато краката ни гребат във вода.

– Нито пък аз – обещавам ѝ. – Винаги ще те откривам, Ейда.

Тя ме целува отново със студени и треперещи устни, но въпреки това те са най-мекото нещо, което някога съм докосвал.

ЕЙДА

ИЗБОРИТЕ СЕ ПРОВЕЖДАТ ДВА ДНИ ПО-КЪСНО.

Кал е закърпен. Няколко от разрезите по торса му имаха нужда от шевове. Не му личи, че е участвал в свада. На мен обаче ми се налага да нося огромен гипс, защото онзи тъп бияч ми е счупил два пръста, когато блъсна капака на багажника в ръката ми. Изключително радостна съм, че го гръмнах.

Адски ми е трудно да пиша на телефона си, което е дразнещо, защото съм по средата на много важен проект и не искам всичко да отиде по дяволите, само защото не мога да си проверявам имейла.

– Мога да ти помогна – настоява Кал и се пресяга да вземе телефона ми. – Ти диктувай, а аз ще пиша.

– Не! – казвам и го грабвам обратно. – Нямам нужда от помощ.

– Какво правиш? – пита той подозрително.

– Не е твоя работа. – Пъхам телефона обратно в джоба си.

Калъм се намръщва. Вече е на ръба на нервен срыв, защото се очаква всеки момент да получим резултатите от изборите. Откровено казано, не трябва да го дразня.

Телефонът му извънхва и той едва не подскача от изненада. Поставя го до ухото си и слуша.

Виждам как по лицето му се разлива облекчение. Ухилен е, когато разговорът приключва.

– Поздравления! – извиквам аз.

Той ме вдига и ме завърта в кръг, докато аз увивам краката си около кръста му и го целувам продължително.

– Успя – казвам аз.

Калъм ме оставя да стъпя отново на пода и впива яркосините си очи в моите.

– Заедно успяхме, Ейда. Ние го направихме. Ти ми осигури допълнителната подкрепа от италианците, от която имах нужда. Помогна ми да привлека правилните хора. Искам да дойдеш да работиш с мен. Всеки ден. След като завършиш, имам предвид.

Сърцето ми започва да пърха необяснимо.

Това е лудост. Преди няколко седмици ми беше трудно да си представя как двамата с Калъм ще делим обща стая, без единият да убие другия.

– Съквартиранти *и* колеги? – питам закачливо.

– Защо не? – Калъм се намръщва. – Ще ти омръзна ли?

– Не. Не може да се каже, че си особено бърлив – казвам и се разсмивам. – Всъщност си доста... успокояващ, когато си наблизо.

Вярно е. Когато не ме вбесява, Кал ме успокоява. Чувствам се в безопасност с него.

– А какво ще правим със Заяц? – питам го.

Данте и Ниро задигнаха около петстотин хиляди долара в брой от казиното на Касапина и разбиха безброй ротативки. Оттогава не сме чували нищо. Кое е като затишие пред буря.

– Ами, Ниро смята, че трябва...

Прекъсват ни Фъргюс и Имоджин, които също са научили новината. Те нахлуват в кабинета на Кал и настояват да отпразнуват победата с шампанско.

Опитвам се да се отдръпна, за да ги оставя насаме заедно, но Имоджин ме прегръща през раменете и ме издърпва обратно.

– Не искаш ли питие? Наздравицата е и в твоя чест, Ейда. Постиженията на мъжа са постижения и на неговата съпруга, както и обратното.

Имоджин очевидно ми е простила, че забих куршум в кухненския ѝ шкаф. Дори настоява всички заедно да отидем на вечеря, за да празнуваме, включително и Неса и Риона. Прави ми впечатление, че резервацията ни за „Еверест“ вече е направена. Няма как да не се усмихна заради доверието на Имоджин в сина ѝ.

Родителите му ни оставят сами и между нас се настанява сгряваща тишина.

– В такъв случай предполагам, че искаш да се преоблека – казвам на Калъм.

Той поглежда надолу към тениската и късите ми панталонки.

– Не знам. – Той ми се усмихва леко. – Изглеждаш доста сладка така.

Вдигам учудено вежди.

– Кой си ти и какво си направил със съпруга ми?

Кал свива рамене.

– Красива си, каквото и да облечеш. Няма да те командвам за това.

– Ами ако донякъде ми харесва, когато ме командваш? – прошепвам и го дарявам с крива усмивка.

Той ме хваща за ръката и изръмжава в ухото ми.

– Тогава облечи късата синя рокличка, която ти купих, и реши как искаш да те възнаградя.

Веднага щом тонът му придобива онази контролираща нотка, малките косъмчета по ръцете ми настръхват и усещам топло, пулсиращо, трескаво изтръпване.

Част от мен иска да не му се подчини.

Другата част иска да види какво ще се случи, ако играя по правилата.

Затова влизам в дрешника, намирам въпросната рокля и я обличам. След това разресвам косата си, захващам я назад с шиола, слагам си обеци във формата на малки бели маргаритки и нахлузвам на краката си сандали.

Докато приключа, Калъм вече ме чака долу. Слизам по стълбите като някоя кралица на бала – плъзвам длан по парапета и се опитвам да изглеждам грациозна.

Калъм ми се усмихва. Изключително красив е в бледосинята си риза и панталони. Избръснал се е гладко и челюстта му изглежда по-отсечена от всякога. Сега забелязвам безупречната форма на устните му и как се усмихва съвсем леко, дори когато очите му изглеждат студени.

– Къде са останалите? – питам аз.

– Казах им да тръгват с другата кола. Джак ще ни закара. – Хваща ръката ми и ме придърпва към себе си. – Не носиш нищо под полата, надявам се.

– Естествено – отвърщам превзето.

Джак вече чака до спряната отвън кола и държи вратата. Той се отнася малко по-добре към мен, откакто с братята ми и с братовчед ми ограбиха казиното. Не знам дали е защото харесва семейството ми, или защото се страхува от тях. Оттогава не е направил нито един груб коментар и изобщо не ми се е налагало да стрелям по него.

Двамата с Калъм се вмъкваме на задната седалка. Виждам, че той вече е вдигнал изолиращата преграда. Също така пуска музика, но я усилва повече от обикновено.

– Далеч ли е ресторантът?

– Мисля, че ще имам достатъчно време... – Без да си слага предпазния колан, той се спуска на колене пред мен и навира главата си под полата на роклята ми. Задъхвам се и увеличавам още малко музиката. След това облягам гръб на седалката.

Калъм ближе женствеността ми с дълги, бавни движения. Усещам устата му невероятно мека след скорошното бръснене. Устните му галят кожата ми, а езикът му се плъзва между гънките ми – топъл, влажен и чувствен.

Обичам да го чукам в колата. Винаги съм се чудела защо хората имат шофьори. Сега осъзнавам, че причината сто процента е тази – да превърнеш скучното пътуване до работното място в най-добрата част от деня си. Някой ден, когато всички имаме роботизирани коли, ще надникват през прозорците на другите автомобили и ще виждате единствено хора, които се чукат.

Получавам условен рефлекс като куче на Павлов³¹, отключен от миризмата на балсама за кожената тапицерия – изведнъж това е най-еротичният аромат на света.

Обожавам усещането от седалките до голата ми кожа и начина, по който движението на колата ме раздрусва и ме притиска още по-силно към езика на Калъм. Той е адски добър в това, което прави. Изглежда студен и скован, но всъщност ръцете и устата му са топли като масло. Наясно е точно колко силно трябва да ближе и смуче, за да ме възбуди до краен предел, без да прекалява.

Поклащам бедра и яхвам лицето му, като се опитвам да не вдигам шум. Може да съм се отказала от вендетата си с Джак, но това не значи, че възнамерявам да му изнасям шоу.

Обаче е невъзможно да остана тиха, когато Кал пхва пръсти в мен. Той нежно ги извива и тласка в синхрон с движението на езика си, като дразни всичките ми чувствителни точки.

Стискам пръстите му, дъхът ми се учестява и кожата ми настръхва. Топлина се понася спираловидно от корема ми. Котенцето ми е подгизнало и адски чувствително.

Калъм се протяга и с другата си ръка смъква предната част на роклята ми, като освобождава едната ми гърда. Гали я и щипе, и нежно и дърпа зърното.

Постепенно увеличава натиска, докато започне грубо да стиска гърдите ми, като продължава да щипе и дърпа зърната ми. По някаква причина усещането е шибано фантастично. Може би защото вече съм страшно възбудена, а може би просто защото ми харесва, когато Кал е малко груб в леглото. Между нас има толкова много напрежение, че по този начин освобождаваме агресията. Осигурява ни занимание, в което да я канализираме.

Никога не съм имала подобна връзка. Имаше хора, които мразех, и хора, които харесвах. Двете категории стояха

на двата противоположни полюса. Гаджетата ми попадаха в категорията „сладък и забавен“, а не в категорията „изкарва ме извън шибаните ми нерви“.

Калъм е по малко и от двете. И някак си това прави привличането ми към него десет пъти по-силно. Той владее всичките ми емоции: негодувание, ревност, непокорство, желание, гняв, любопитство, игривост и дори уважение. Обединява всичко в един пакет. Резултатът е абсолютно неустоим. Пленява ме изцяло.

Кал продължава да ме ближе, да ме чука с пръсти и едновременно с това да стиска гърдите ми ми. Стимулира всяка част от мен, докато не започна да се гърча и да се трия срещу него, готова да експлодирам.

Усещам как колата завива и започва да забавя ход.

Сега или никога.

Оставям го да ме завладее и свършвам ли свършвам върху гладкия му език. Вълните на удоволствието се разбиват върху мен. Трябва да прехапя устни и да стисна силно очи, за да не извикам.

Колата спира. Кал се изправя и избърсва уста с опакото на ръката си.

– Точно навреме.

Задъхвам се, сякаш съм пробягала цял километър.

– Косата ти е разрошена – отбелязвам аз.

Той я заглажда с длан и ми се усмихва.

– Да, да, справи се страхотно – казвам и се засмивам.

– Знам – отвърща той и поема ръката ми, за да ми помогне да изляза от колата.

Качваме се с асансьора до четирдесетия етаж на сградата на стоковата борса. Не съм идвала преди, но знам, че няма как ресторантът да не е хубав.

Гледката е зашеметяваща. Имоджин, естествено, е резервирала най-добрата маса в заведението. Под нас се е ширнала панорамна гледка към светлините на града и мастилената пус-тота на езерото.

Другите вече са седнали. Неса носи гащеризон на цветя, а светлокафявата ѝ коса е прибрана на висока опашка. Сега, когато времето стана по-горещо, тя има повече лунички. Риона е със спусната коса, което е необичайно за нея. Тя наистина има най-зашеметяващата коса, която някога съм виждала – гъста, чуплива и с наситен цвят. Мисля, че на нея не ѝ харесва колко е ярка и че привлича вниманието.

Тази вечер обаче тя е в почти толкова добро настроение, колкото и останалите. Всички говорим и се смеем и поръчваме декадентски неща от менюто. Оглеждам семейството на Кал и за първи път не се чувствам чужда. Напротив, чувствам се удобно на масата. Дори съм щастлива да съм тук.

В момента говорим за най-дългата книга, която някога сме чели.

– Четох „Война и мир“! – Казвам аз. – Мисля, че съм единственият човек, който я е чел. Бях заседнала в една хижа и това беше единствената книга на етажерката.

– Мисля, че май „Сблъсък“ е моята най-дълга книга – размишлява Риона. – Несъкратената версия, разбира се.

– Четеш Стивън Кинг ли? – питам я учудено.

– Прочела съм всичко от него – казва Риона. – Без последната му, защото нямах време...

– Беше адски уплашена от „То“ – отбелязва Калъм. – Все още се страхува от клоуни.

– Не се *страхувам* от тях – отвърща Риона високомерно. – Просто не ги харесвам. Има разлика...

– Искаш ли още вино? – пита ме Кал и повдига бутилката.

Кимвам и той напълва чашата ми.

Когато оставя бутилката, той спуска ръката си в скута ми. Намира моята – онази, която не е гипсирана – и преплита пръстите си с моите.

Ръката му е топла и силна, и ме стиска точно колкото е необходимо. Палецът му нежно погалва моя, след което отново спира.

С Кал сме се чукали много пъти. Също така сме се целували. Но сега за първи път се държим за ръце. А той не го прави показно, защото сме на събитие. Нито пък ме сграбчва и ме придърпва към себе си. Просто държи ръката ми, защото иска.

Връзката ни се разви по страшно забавен начин – отзад напред. Първо брак. После секс. След това опознаване. И нак-рая... каквото и да е това. Усещане за топлина, желание, преданост и привързаност се разпространява в гърдите ми. Чувство, което става все по-силно с всеки изминал миг, особено когато погледна към мъжа, седнал до мен.

Не мога да повярвам.

Мисля, че се влюбвам.

КАЛЪМ

СЕДЯ НА МАСАТА, ЗАОБИКОЛЕН ОТ СЕМЕЙСТВОТО СИ, ОГРЯН от блясъка на победата. Родителите ми изглеждат по-щастливи и по-горди, отколкото някога съм ги виждал. Сестрите ми са в добро настроение, смеят се и се шегуват за някакъв тип, който преследвал Неса.

Това е сцена, за която работя от месеци.

И все пак се улавям, че се изключвам от разговора, защото вместо това искам да погледна Ейда.

Не мога да повярвам, че остана в склада на Заяц заради мен.

Можеше да я убият или най-малкото да я заловят отново и да я държат като заложница, докато братята ѝ не върнат откраднатите пари.

Нормално би било просто да избяга, щом се измъкне от офиса. Тя обаче не го направи. Знаеше, че съм някъде в сградата и е твърде вероятно да ме измъчват или даже вече да съм убит.

Това щеше да е най-лесният начин за нея да се отърве от брачния ни договор.

Вече не съм особено сигурен, че тя иска да се измъкне от него. Или поне не толкова силно, колкото преди.

За себе си знам, че не желая да я загубя.

Започнах да уважавам Ейда, както и да я харесвам. Харесвам ефекта, който има върху мен. Тя ме прави по-безразсъден, но и по-концентриран. Преди да я срещна, вършех нещата автоматично. Правех каквото трябва, без истински да ми пука.

Сега искам да постигна същите онези неща, но ги искам много по-силно. Желая да го направя с Ейда до мен, защото тя внася живот в цялото начинание.

Хващам ръката ѝ и я държа, като нежно прокарвам палеца си върху нейния. Тя вдига поглед – изненадана е, но не е раздразнена. Усмивка ми се и стиска ръката ми в отговор.

Телефонът ѝ извънхва. Тя го измъква от чантата си, за да прочете съобщението. Гледа го под масата, така че не мога да видя екрана, но забелязвам незабавната промяна в изражението ѝ – как си поема леко дъх от вълнение и бузите ѝ пламват.

– Какво пише?

– А, нищо – казва тя. – Съобщение от брат ми.

Ейда бързо прибира телефона. Очевидно е, че е превъзбудена, защото едва успява да седи мирно.

Изкарвам ръката си изпод масата и отпивам от виното, като се опитва да прикрия, че съм раздразнен.

Какво ли ще е необходимо, за да я накарам да бъде напълно честна с мен? Кога ще ми се открие и ще спре да ме третира като досаден надзирател?

Твърде щастлива е, за да забележи промяната в настроението ми.

– Трябва да поръчаме десерт! Какво ти е любимо?

– Не ям сладкиши – казвам намусено.

– Имат сладолед от грейпфрут – дразни ме тя. – Доста е здравословен.

– Може да си взема малко от твоя – отстъпвам аз.

– Няма да ям сладолед – изсмива се Ейда. – Ще си поръчам шоколадово суфле.

Следобед на другия ден трябва да отида да видя новия си кабинет в кметството. Минавам през вкъщи, за да проверя дали Ейда иска да дойде с мен. За моя изненада тя вече е облечена и държи ключовете от джипа на Неса.

– Къде отиваш?

– Трябва да свърша някои неща – отвърща тя уклончиво.

– Какви неща?

– Най-различни – допълва тя, качва се в колата и затваря вратата.

Облечена е в късо потниче с дълбоко деколте и изрязани къси панталонки. Косата ѝ е прибрана на опашка, а слънчевите очила във формата на сърца са отгоре на главата ѝ. По стандартите на Ейда това е доста изискано. Любопитството ми се разпалва.

Облягам се на ръба на сваления прозорец и съм раздразнен, че тя няма да дойде с мен. Искях да ѝ покажа цялото кметство и може би да отидем заедно на късен обяд.

– Не може ли да почака? – питам я.

– Не – казва тя със съжаление. – Всъщност трябва да тръгвам...

Отдръпвам се и я оставям да запали двигателя.

– Какво е толкова спешно?

– Нищо. Ще се видим довечера! – извиква тя и потегля на заден.

Мамка му, Ейда е вбесяваща, когато не отговаря на въпросите ми.

Трудно ми е да не си помисля, че изглежда твърде съблазнително, за да приема, че ще изтича само до пощата.

Какви задачи би могла да има, които са фиксирани в определен час?

А и кой ѝ изпрати съобщение снощи? Дали е Оливър Касъл? Възможно ли е сега да отива да се срещне с него?

Изгарям от ревност.

Знам, че просто трябва да говоря с нея, когато се прибере довечера, но не искам да чакам дотогава.

Иска ми се да се бях сетил да ѝ открадна телефона. Узнах паролата ѝ, като надничах над рамото ѝ, докато я въвеждаше – 1799. Не е трудна за запомняне. Покрай цялата лудница, когато попаднахме в ръцете на Заяц, а и с изборите веднага след това, забравих да прегледам съобщенията ѝ.

Трябваше да го направя снощи, докато спеше.

Сега ме изяжда отвътре, мамка му.

Изваждам телефона от джоба си и се обаждам на Джак. Той вдига веднага.

– Какво има, шефе?

– Къде си в момента?

– Рейвънсууд.

– Джипът на Неса има ли джипиес?

– Да. Баща ти ги е инсталирал във всички превозни средства.

Въздишам с облекчение.

– Добре. Искам да го проследиш. Ейда тръгна с него по задачи – искам да видиш какво прави и къде ходи.

– Разбрано – казва Джак. Не ме пита защо, но съм сигурен, че не е трудно да отгатне.

– Дръж ме в течение. Информирай ме за всичко, което прави. И не я губи от поглед.

– Ясно.

Затварям телефона.

Не съм особено щастлив, че трябва да сложа Джак като опашка на Ейда – особено предвид нейните чувства към него. Обаче трябва да знам какво прави тя. Веднъж завинаги трябва да разбере дали сърцето ѝ принадлежи на друг или е свободно. Защо не, за мен.

При всички положения трябва да отида в кметството, така че вместо Ейда вземам баща ми. Той вече говори за това как след няколко години ще превърнем постигнатото в част от кампания за кмет на Чикаго. Да не говорим за всички начини, по които междувременно можем да използваме позицията на райо-нен кмет, за да се облагодетелстваме.

Почти не го слушам. Ръката ми постоянно посяга към джоба и стискам телефона, за да мога да го вдигна в мига, в който Джак се обади. След около четиресет минути той ми пише:

Тя е някъде около парка „Джаксън“. Виждам колата, но още не съм я открил. Ще проверя магазините и кафенетата.

Напрегнат съм до краен предел.

Какво има в парка „Джаксън“? С кого се среща? Знам, че е на среща с някого. Чувствам го.

Баща ми слага ръка на рамото ми, което ме стряска.

– Не изглеждаш доволен. Какво не е наред? Не ти харесва кабинетът ли?

– Не. – Поклащам глава. – Чудесен е.

– Тогава какво има?

Колебая се. Взаимоотношенията ми с баща ми са изцяло служебни. Всичките ни разговори са съсредоточени върху семейния бизнес: проблеми, които трябва да решим; сделки, които трябва да сключим; начини, по които можем да се разширим. Не говорим за лични неща. Емоции. Чувства.

И все пак имам нужда от съвет.

– Мисля, че май допуснах грешка с Ейда.

Той ме поглежда през очилата си недоумяващо. Не е очаквал да кажа това.

– Какво имаш предвид?

– Бях студен и заповядващ. Даже жесток. А сега може да е твърде късно, за да започнем отначало...

Баща ми кръстосва ръце и се подпира на бюрото. Вероятно не иска да води този разговор. И аз не желая, но това ме гризе отвътре.

– Снощи тя не изглеждаше като да таи неприязън.

Въздъхвам и поглеждам през прозореца към високите сгради отсреща.

Ейда винаги се нагажда спрямо обстоятелствата, но това не значи, че не е била наранена. Още по-малко пък означава, че ще бъде лесно да я спечеля. Тя е костелив орех. Какво ли ще ми е нужно, за да счупя черупката и да открия уязвимата сърцевина вътре?

– Кога се влюби в мама? – питам го, когато си припомням, че бракът на родителите ми също не е бил съвсем традиционен.

– Не съм сантиментален човек – казва баща ми. – Мисля, че с теб си приличаме в това отношение. Не съм разсъждавал особено що е то любовта и какво значение има тя. Мога да ти кажа само, че се доверих на майка ти. Тя ми показва, че мога да разчитам на нея, независимо от всичко. Това ни свърза. Тогава разбрах, че не съм сам. Защото вече можех да разчитам поне на още един човек.

Доверието като същината на любовта.

Не звучи романтично, не и на пръв поглед.

Обаче е логично, особено в нашия свят. Всеки гангстер знае, че приятелите му могат да го застрелят в гърба толкова лесно, колкото и враговете му – даже по-лесно.

Доверието е по-рядко срещано от любовта.

Когато се довериш някому, ти поставяш съдбата си, щастieto си и живота си в неговите ръце с надеждата той да ги пази.

Телефонът ми отново вибрира.

– Дай ми минутка – казвам на баща ми и излизам в коридора, за да приема обаждането.

– Видях я само за секунда – казва Джак. – Беше в ресторант с някакъв тип. Той ѝ даде нещо, някаква малка кутия. Тя я сложи в чантата си.

– Кой беше този тип? – питам с пресъхнала уста, а ръката ми стиска здраво телефона.

– Не знам – казва Джак извинително. – Видях му само тила. Беше с тъмна коса.

– Да не е бил Касъл?

– Не знам. Седяха във вътрешния двор. Влязох в ресторанта и щях да си потърся маса, за да мога да се доближа и да слушам, но докато стоях вътре, те си тръгнаха. Не успях да я открия отново.

– Къде е колата ѝ? – изисквам аз.

– Ето това е странното. – Чувам как Джак диша тежко, сякаш ходи и говори едновременно. – Джипът все още е на същия паркинг, но Ейда е изчезнала.

Сигурно е тръгнала с онзи тип.

Мамка му!

Сърцето ми бие бясно. Чувствам, че ми прилошава.

С него ли е в момента? Къде ще отидат?

– Продължавай да я търсиш – излайвам в телефона.

– Окей – казва Джак. – Има само още нещо...

– Какво?

– Намерих обувка.

На път съм да избухна. Джак бръщолеви безсмислици.

– За какво говориш, по дяволите?

– На паркинга до джипа имаше кец. Дамски, „Конвърс“, за нахлузване, трийсет и девети номер, кремав. Ляв.

Напрягам си ума, за да си спомня с какво беше обута Ейда, когато се качи в джипа. Късо потниче с цвят лавандула. Дънкови къси панталонки. Голи крака. А на ходилата... кецове, както обикновено. Такива, които могат да бъдат обути, без да се връзват или развързват връзките. Почти съм сигурен, че бяха бели или кремави.

– Не мърдай от там – казвам в слушалката. – Остани до джипа. Запази обувката.

Затварям телефона и бързам да се върна в офиса.

– Трябва да тръгвам – казвам на баща ми. – Имаш ли нещо против да взема колата?

– Не, разбира се. Ще взема такси обратно до къщи.

Хуквам обратно надолу към партера, а умът ми препуска.

Какво, по дяволите, става? С кого е имала среща Ейда? И как си е изгубила обувката?

Докато шофирам, за да се срещна с Джак, опитвам да ѝ се обадя отново и отново. Телефонът ѝ звъни, но тя не вдига.

Четвъртият път, когато я набирам, повикването отива нап-раво на гласова поща, без дори да звъни. Което означава, че телефонът ѝ е изключен.

Започвам да се притеснявам.

Може би съм глупак и в момента Ейда се въргала в някоя хотелска стая с друг мъж и разкъсва дрехите му.

Обаче не мисля така.

Знам какво сочат доказателствата, просто не го вярвам. Не вярвам, че ми изневерява.

Смятам, че е в беда.

ЕЙДА

СЕДЯ ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА МАСАТА СРЕЩУ НОВИЯ МИ НАЙ-ДОБЪР приятел Джеръми Паркър. Той ми подава малката кутия, която чаках и на която се надявах цяла седмица, и аз отварям капака, за да надникна вътре.

– О, боже мой, не мога да повярвам...

– Знам – разсмива се той. – Това е най-трудното нещо, което някога съм правил. Отне ми цели три дни.

– Ти си магьосник. Честно!

Той се усмихва и е почти толкова радостен, колкото съм и аз.

– Имаш ли нещо против да кача всичко в канала си в Ютюб? Бях си сложил моята „ГоуПро“ камера и заснех страхотни кадри.

– Не, разбира се! – Отвърщам аз.

Затварям кутията, все още невярваща какво държа в ръцете си, и я прибирам обратно в чантата ми. Давам на Джеръми тънък плик с пари в замяна – сумата, за която се разбрахме, плюс бонус за това, че ми спаси задника.

– Е, обади ми се, ако някога отново имаш нужда от мен – казва той, като ми козирува леко.

– Надявам се, че няма да имам нужда от теб – смея се аз. – Без да се обиждаш.

– Не се обиждам. – Той се засмива и вдига ръка, за да даде знак на сервитьорката.

– Вече платих за храната – казвам аз.

– О, ами благодаря! Нямаше нужда.

– Това е най-малкото, което мога да направя.

– Добре, тогава тръгвам.

Маха ми и излиза от ресторанта. Тръгвам направо през двора на ресторанта и после пресичам улицата, защото това е най-краткият път до паркинга, където оставих джипа.

Имам чувството, че краката ми едва докосват тротоара.

Толкова е невероятно, мамка му, че няма как да не е някакъв знак. Истинско чудо.

Денят също е прекрасен. Слънцето грее, от езерото духа съвсем слаб ветрец, а облаците на небето са толкова пухкави и еднакви, че изглеждат като детска рисунка.

Умирам да видя Кал. Чувствах се зле, че не отидох да разгледам новия му кабинет, но това не можеше да чака – не можех да си позволя нещо да се обърка. Той няма да ми се сърди, когато види какво му нося.

Джипът на Неса изглежда ослепително бял на слънчевата светлина. Измих го и го заредих с бензин по пътя насам в знак на благодарност към нея, че вече толкова пъти ми позволява да го вземам назаем. Дори минах седалките с прахосмукачка и изхвърлих всички празни бутилки от вода.

Въпреки това джипът е засенчен от паркираната до него кола. Много позната кола.

Намръщвам се и спирам наред крачка.

Не виждам никого наоколо. Вероятно най-правилно би било да се кача в джипа и да потегля възможно най-бързо.

Щом пръстите ми докосват дръжката на вратата, нещо твърдо и остро се притиска между ребрата ми.

– Хей, малката – прошепва дълбок глас в ухото ми.

Стоя напълно неподвижна и трескаво обмислям с какви възможности разполагам. Да се бия. Да избягам. Да викам. Да звънна по телефона.

– Каквото и да ти се върти в главата, просто не го прави – изръмжава той. – Не искам да те наранявам.

– Добре – изричам аз и се опитвам гласът ми да звучи възможно най-нехайно.

– Ще се качиш в колата ми.

– Добре.

– В багажника.

Мамка му.

Съдействам му, защото това изглежда най-добрият ход в момента – този, който най-вероятно ще го задържи спокоен.

Той натиска бутона върху ключодържателя си и отваря багажника.

Опитвам се да се огледам, без той да забележи. На паркинга има тук-там коли, почти е празен. В непосредствена близост няма никой, който да види как ме вкарват в багажник на кола.

Затова правя единственото нещо, което ми хрумва. Събувам едната си обувка, лявата. Докато седя в отворения

багажник, замахвам с крак, за да я изрита под джипа. След това си повдигам коленете и скривам босите си крака под мен, за да не забележи.

– Легни – казва той. – Не искам да ти ударя главата.

Правя каквото ми казва. Той затръшва багажника и ме зат-варя в тъмнината.

КАЛЪМ

СТОЯ ПРЕД ДЖИПА НА НЕСА И НЕ СПИРАМ ДА ПРЕМЯТАМ кеца в ръката си.

Сигурен съм, че е на Ейда.

Но как си е загубила обувката?

Мина повече от час, откакто Джек я е изгубил от поглед, а тя така и не се върна при джипа. Звънях ѝ по телефона двайсет пъти. Препраща ме направо към гласовата поща.

Данте и Ниро спират до нас с ретро Мустанг. Изскачат от колата, без да си правят труда да затворят вратите след себе си.

– Къде е била тя? – пита веднага Данте.

– В онзи ресторант ей там. – Посочвам вътрешния двор от другата страна на улицата. – Срещнала се е с приятел.

След като яли, тя е изчезнала.

– Какъв приятел? – пита Данте.

– Не знам.

Той ме поглежда странно.

– Може да си е тръгнала с мистериозния приятел – казва Ниро.

– Да, може – съгласявам се, – но е изгубила едната си обувка.

Държа я, за да могат да я огледат. Очевидно я разпознават, защото Ниро се намръщва, а Данте започва да се оглежда, сякаш Ейда може да е изгубила и още нещо.

– Това е странно – казва Ниро.

– Така е. Затова ви се обадох.

– Мислиш ли, че Касапина я е отвлякъл? – казва Данте с нисък и боботещ глас.

– Тогава защо, по дяволите, стоим тук? – Ниро изглежда така, сякаш току-що през тялото му е преминал ток.

Развълнуван е и е готов за действие.

– Не знам дали е бил Заяц – казвам аз.

– Кой друг би могъл да бъде?

– Ами... – Звучи глупаво, но трябва да го кажа. – Може да е Оливър Касъл.

– *Оли?* – Изсмива се Ниро, повдигнал толкова високо вежди, че се губят под косата му. – Малко вероятно.

– Защо не?

– Първо, той е женчо. Второ, Ейда приключи с него.

Дори при тези обстоятелства думите му ми дават малко зрънце щастие. Ако Ейда все още имаше чувства към бившия си, братята ѝ щяха да го знаят.

– Не съм казал, че е тръгнала с него. Казах, че той може да я е отвел.

– Какво те кара да мислиш така? – пита Данте намръщен.

– Обувката – отвърщам и я поглеждам. – Мисля, че я е оставила като следа. Свързано е с нещо, което тя ми каза преди време.

Беше като да обуеш лявата обувка на десния си крак.

Звучи налудничаво. Не е нужно да гледам лицата на братята ѝ, за да знам, че не са убедени.

– Всичко е възможно – казва Данте, – но първо трябва да се съсредоточим върху най-голямата опасност, която е Заяц.

– Вторник е – казва Ниро.

– Е, и?

– Това означава, че Касапина днес е на посещение при приятелката си.

– Ако приемем, че се придържа към обичайния си график и не си е взел почивка, за да убие сестра ни – отбелязва Данте мрачно.

– Приятелката на Ейда ни даде адреса – напомням им. – Ако приемем, че е казала истината, защото веднага след това ни упои...

– Ще отида до апартамента – казва Данте. – Ниро, ти можеш да провериш заложените къщи и магазините на Заяц. Кал...

– Отивам да потърся Касъл.

Ясно ми е, че според Данте това е загуба на време. Той пог-лежда към Джак, а изражението му е предпазливо. Подозира, че съм изпратил Джак да следи Ейда. Мисли си, че съм ревнив и неразумен.

Може и да е прав.

Но не мога да се отърся от чувството, че Ейда се е опитвала да ми каже нещо с тази обувка.

– Отивам в апартамента на Касъл – заявявам твърдо.

В този момент спирам и се опитвам добре да обмисля нещата. Оливър живее в многоетажна сграда в центъра на града. Ако отвлече Ейда, там ли би я отвел? Достатъчно е тя да изпищи само веднъж и съседите му биха извикали ченгетата.

– Джак, ти ще отидеш в апартамента му – казвам аз, когато променям решението си. – Аз ще проверя на едно друго място.

– Всички ще поддържахме връзка – казва Данте. – Продъл-жавайте да се опитвате да се обадите на Ейда. Щом някой я намери, уведомява останалите и всички ще нахлуем заедно.

Всички кимваме в знак на съгласие.

Аз обаче съм решил, че открива ли я, няма да чакам никого друго. Ще нахлуя сам, за да си взема жената.

– Ето, вземи колата ми – казвам на Данте и му хвърлям ключовете. – Ще взема джипа.

Данте и Ниро се разделят, а Джак се връща към пикапа си. Качвам се в джипа и усещам познатия женски аромат на малката ми сестра – ванилия, люляк и лимон. Там, по-слаб, но съвършено открояващ се, е и ароматът на канела и на самата Ейда.

Напускам града и тръгвам на юг по междущатска магистрала 90. Надявам се, че не правя ужасна грешка. Мястото, на което отивам, се намира на повече от час път от тук. Ако бъркам, ще бъда твърде далеч от мястото, където всъщност е Ейда, за да ѝ помогна. Обаче се чувствам тласкан в тази посока, теглен от невидим магнит.

Тя ме вика.

Остави ми знак.

Оливър Касъл я е отвел, знам го.

И мисля, че знам точно накъде е тръгнал – към малката къща на плажа, която Хенри Касъл току-що е продал. Онази, която Оливър обича и която е напълно празна в момента, защото наоколо няма никого.

ЕЙДА

НЯМАШЕ ДА ВЛЯЗА В ШИБАНИЯ БАГАЖНИК, АКО ЗНАЕХ колко много ще пътуваме. Имам чувството, че съм тук от цяла вечност. Освен това пих много вода на обяд и наистина трябва да пишкам. Също така се притеснявам какво може да е направил Оливър с чантата ми. За съжаление той не беше дос-татъчно глупав, за да я остави тук при мен. Притеснявам се да не я е хвърлил през прозореца или нещо подобно, което би означавало, че малкият ми скъпоценен пакет пак го няма.

От дълго време усещам, че сме на магистралата – напредваме плавно и с равномерна скорост само в една посока. Накрая отбиваме и караме бавно, като често променяме посоката си и се движим по пътища, които очевидно са потесни и недобре поддържани. Няколко пъти колата се раздрусва толкова силно, че си ударих главата в капака на багажника.

През цялото време опипвах в тъмното какво има наоколо. Търсех нещо, което да ми влезе в употреба. Ако бях открила щанга за гуми, щях да я използвам и да халосам Оливър по главата, още щом отвори багажника.

Най-накрая колата забавя. Мисля, че вече пристигнахме, където и да отиваме, по дяволите. Не открих нищо, което да ми послужи за оръжие, но това няма да ме спре. Чакам, приклекнала и в готовност, Оливър да отвори багажника.

Гумите хрущят по чакъл и поднасят, докато спира. Чувам отварянето на вратата на колата. После усещам как амортизаторите на автомобила се повдигат, когато Оливър слиза и маха огромното си туловище от предната седалка. След това го чувам да върви към задната част на колата.

Багажникът се отваря.

Въпреки че слънцето залязва, заради непрогледния мрак в багажника светлината заслепява очите ми. Нищо не виждам. Независимо от това изритвам с все сила с двата си крака право към чатала на Оливър.

Той отскача назад и краката ми едва докосват бедрото му. Проклети да са тези негови рефлексии на атлет.

– Толкова предсказуемо, Ейда – казва той и въздъхва. – Винаги се съпротивляваш.

Хваща краката ми и ме измъква наполовина от багажника. Спира, когато забелязва, че едното ми стъпало е босо.

– Какво е станало с обувката ти?

– Откъде да знам? Бях заета да ме отвличат и натъпкват в някакъв багажник. Добре би било, ако не си ми изгубил и чантата.

– Не съм – казва Оливър и пуска крака ми.

Стоя и се оглеждам.

Паркирали сме пред малка синя къща на плажа. Водата е само на стотина метра, отвъд гладък и кремав на цвят пясък. Отпред къщата е оградена от гъсто разположени дървета, а отзад има безпрепятствен изглед към водата.

Никога не съм идвала тук. Въпреки това знам точно къде се намираме. Оливър постоянно ми разказваше за това място – това е семейното им бунгало.

Искаше да ме доведе тук. Бяхме отседнали в друго бунгало, точно в края на държавния парк „Индиана Дюнс“. Това беше нощта, за която Оливър говореше на партито за набиране на средства – когато бях по бели монокини и правихме секс на пясъка.

Очевидно в неговото съзнание нощта е била вълшебна. Аз я свързвам с това, че ми беше студено и неудобно и ме изпохапах комари.

Сега сме тук отново, но този път в имота на Касъл. Оливър е посещавал това място като дете. Казвал ми е, че единствено по време на тези ваканции е виждал родителите си да изкарват повече от десет минути заедно. Кое то е тъжно, но не достатъчно, за да ме накара да забравя, че той ме отвлеche.

– Какво мислиш? – пита Оливър с обнадеждено изражение.

– Изглежда, въъ... точно както го описваше.

– Знаем! – казва щастливо той, без да обръща внимание на липсата ми на ентузиазъм.

– Да не ми забравиш чантата – напомням му аз.

Той отново отваря вратата от страната на шофьора, за да може да вземе чантата ми от предната седалка.

Още щом се навежда, аз се отдръпвам от него и се затичвам надолу към водата.

Щеше да ми е по-лесно да бягам по пътя, но тогава той би ме хванал за нула време. Надеждата ми е, че ще успее да се скрия някъде сред дърветата или дюните.

В момента, в който краката ми стъпват на пясъка, осъзнавам колко глупав е бил планът ми. Изобщо не бягам, а какво остава да напредвам през мек, гъст пясък. Това е истински кошмар – уж спринтирам с всички сили, а всъщност едва се движа.

В същото време Оливър е пробягвал четиресет метра за 4,55 секунди. Може и да е качил няколко килограма след славните му дни като спортист, но когато навежда глава и стяга ръце, той се втурва през пясъка като лайнбекър.

Хвърля се върху мен и ме събаря с такава сила, че ми изкарва целия въздух. Дробовете ми са толкова празни, че издавам ужасен гъгнеш звук, преди най-накрая да успея да си поема блажена глътка въздух.

Главата ми бучи. Цялата съм в пясък – включително по косата и в устата ми. А най-гадното от всичко е, че е влязъл и под гипса на ръката ми, което ще ме побърка.

Оливър вече се е вдигнал от мен и ме наблюдава, а погледът му е безжалостен.

– Не знам защо си го причиняваш, Ейда. Поведението ти е толкова саморазрушително.

Иска ми се да му кажа, че не съм се съборила сама на земята, но едва дишам, камо ли да говоря.

Докато се опитвам да си поема въздух и от гърлото ми излизат свистящи и грухтящи звуци, Оливър преравя чантата ми. Намира телефона ми и както е коленичил в пясъка, вдига камък с размерите на юмрук и разбива екрана. Лицето му е зачервено от положените физически усилия, а мускулите на ръцете и раменете му са напрегнати. Телефонът ми буквално се пръсва под камъка, докато Оливър продължава да го удря ли удря.

Той вдига натрошения метал и стъкло и ги хвърля във водата.

– Наистина ли беше необходимо? – питам го, когато вече съм възстановила нормалното си дишане.

– Не искам никой да те проследи.

– Никой... – спирам със зейнала уста.

Бях на път да кажа, че *никой не ми следи телефона*, но осъзнах, че не е вярно.

Оливър е сложил тракер на телефона ми. Сигурно го е нап-равил, когато излизяхме заедно. Ето как винаги знаеше къде да ме намери. В ресторанти, на партита – а по-късно на партито за набиране на средства на Калъм.

Вероятно така ме е открил и днес. Следял ме е къде ходя. Повечето места, които посещавам, са скучни – като например университета. И въпреки това ми е неприятно да знам, че съм малка точка на екрана, която държи винаги под око.

Оливър оставя чантата ми да лежи в пясъка.

– Хайде – казва той. – Да се върнем в къщата.

Не искам да ставам, но не искам и да ме носи. Затова се надигам и се тътря след него, само с една обувка и с пълен с пясък гипс, от който ме сърби неистово и вече ме побърква.

Опитвам се да го изтръскам.

– Какво ти се е случило? – пита Оливър.

– Ударих си ръката в един багажник. – Започвам да се хия като смахната, когато ми светва, че в рамките на една седмица вече два пъти са ме набутвали в багажник. Нов рекорд, предвид че досега не ми се беше случвало нито веднъж.

Оливър ме гледа, без да се усмихва.

– Знаех си, че ще стане така – казва той. – Бях сигурен, че няма да може да се грижи за теб.

Навъсвам се, докато продължавам да газя през пясъка. Никога не съм искала някой да се „грижи“ за мен. Оливър постоянно се опитваше да го прави и това бе едно от нещата, които ме дразнеха в него. Веднъж играхме пикълбол с друга двойка и Оливър едва не се сби с момчето само защото е запратил топката право в мен. Той искаше да е рицар. Аз исках предизвикателство.

Винаги ме наричаше *принцеса* и *ангел*. А аз винаги съм си мислех: *За кого, по дяволите, говориш? Защото със сигурност не е за мен.*

Предполагам, че и аз съм сбъркала по отношение на Оливър, защото никога не съм си представяла, че ще направи глупост като тази.

Следвам го до задната част на къщата. Изкачваме се по изгърканите от времето стъпала. Оливър ми задържа вратата.

Изненадана съм да открия, че къщата е почти напълно празна. Ние сме в помещението, което би трябвало да е всекидневна, трапезария и кухня в едно, но в него няма нито маса, нито столове, нито дивани. Само гол матрак на пода с метнато отгоре одеяло.

Не мога да кажа, че харесвам онова, което виждам.

– Защо е толкова празно тук?

Оливър се оглежда негодуващо, сякаш брои всички липсващи вещи.

– Баща ми продаде къщата. Помолих го да не го прави, но той каза, че сега стойността ѝ е възможно най-висока и

това е най-добрият момент за продажба, преди да построят още имоти в Честъртън. Сякаш парите му трябват! – От устните му излиза груб и лаещ смях. – Това място не означаваше нищо за него, – казва той мрачно – единствено аз проявявах желание да идвам тук.

Болезнено наясно съм, че Оливър е единствено дете, което е разглежено, но и лишено от родителско внимание. Той няма нито братя и сестри, нито истински приятели – само съученици, с които се е „налагало“ да се сближи. Казвал ми е колко ревнува, че имам братя. Той обаче никога не се е срещал с братята ми – не виждах как биха се спогодили.

– Е – отговарям в опит да го успокоя, – радвам се, че успях да я видя най-накрая.

Той се обръща, за да ме погледне, а зениците му изглеждат огромни в сумрака. Лицето му прилича на маска. Вероятно е качил десет килограма, откакто скъсахме, от което лицето му е станало по-широко и състарено. Сега е заприличал на баща си. Все още е масивен и мускулист – даже допълнителното тегло го улеснява да ме надвие, както си пролича от кратката ни схватка на плажа. Не знам как, по дяволите, ще се измъкна от него, предвид че той е по-силен и по-бърз от мен.

– Искан ми се да можеше да я видиш както беше преди – казва Оливър, – с всичките снимки и книги. И дивани. Въпреки това всичко е наред. Донесох това тук, за да имаме поне къде да седнем. – Той потъва върху матрака, който изскърцва под тежестта му. – Хайде, седни – подканя ме и потупва мястото до себе си.

– Ъъ, всъщност страшно много ми се пишка – признавам аз.

Истина е. Имам чувството, че пикочният ми мехур ще се пръсне, особено след като Оливър ме събори на плажа.

Той ме гледа подозрително, сякаш не ми вярва. Пристъпвам от босия си крак на обувия, без изобщо да преигравам какъв дискомфорт изпитвам.

– Банята е ето там – казва Оливър накрая и се изправя.

Повежда ме по коридора до хубава малка баня с ламперия по стените и мивка с форма на мида. Сигурна съм, че е имало кърпи и сапун с морска тематика, когато къщата е била обзаведена.

Опитвам се да затворя вратата, но Оливър протяга месестата си ръка и я блокира.

– Няма да стане.

– Трябва да пишкам – повтарям му отново, сякаш е забравил.

– Можеш да го направиш и на отворена врата.

Поглеждам го кръвнишки и противопоставям неговата упоритост на моя напирателен за освобождаване мехур.

Мога да издържа само няколко секунди. Свалям си късите панталонки, сядам на тоалетната чиния и пускам струята. Урината ми излиза навън с оглушителен ек и ми носи повече болка, отколкото облекчение.

Оливър стои на прага и ме наблюдава. В ъгълчетата на устата му има лека усмивка. Погледът му е премрежен и изпълнен със задоволство.

Искан ми се да се обърне, мамка му, и да ми осигури малко уединение. Или най-малкото поне да не пикая толкова дълго. Имам чувството, че продължава цяла вечност и е адски унижително.

Той обаче е прав – ако ме беше оставил сама в банята, щях да изляза през прозореца за пет секунди.

Когато свършвам, вдигам късите си панталонки, измивам си ръцете си и ги избърсвам в дрехите си, защото няма кърпи.

Оливър ме наблюдава с намръщено изражение. Мисля, че отново гледа гипса. После обаче разбирам, че той всъщност гледа лявата ми ръка, годежния ми пръстен.

Вече започнах да го нося по-често, а не само когато ходя на събитие с Кал.

Вижда се, че на Оливър не му харесва да го вижда на пръста ми. Нещо повече, още щом пристъпваме обратно във всекидневната, той излайва:

– Сваля го.

– Това ли? – питам аз и вдигам лявата си ръка.

– Да – изсъсква той.

С неохота го изхлузвам от пръста си.

Мразех пръстена, когато го видях за първи път, но вече не ми пречи чак толкова. Красиво е някак си, как блести на слънцето. А и не ми изглежда толкова фалшиво и не на място, както в началото.

Тъкмо се каня да го пхна в джоба си на съхранение, когато Оливър казва:

– Не. Дай ми го.

Не искам да му го давам. Чувствам го като предателство. В същото време, дори и да откажа, не мога да го спра да го изтръгне от ръката ми. Затова му го подавам мълчаливо.

Чанта с инструменти е оставена на пода в кухнята до малко по-бледа част от стената, по която вероятно е имало щети от влага, които някой е поправил.

Оливър отваря чантата и изважда чук. Постава пръстена ми на кухненския плот. И точно както направи с телефона ми, той го удря ли удря.

Металът се огъва, зъбците около диамантите се разтварят и камъните се разпиляват. Въпреки това той не спира да го удря, докато халката не е тотално усукана и съсипана, а големият камък се изтърколва.

Боли ме повече, отколкото очаквах, когато виждам пръстена ми унищожен.

Истински смущаващото обаче е друго – чукът отцепва цели трески от плота, а на Оливър не му пука какви щети нанася. Като знам какво изпитва към къщата, това не е на хубаво.

Замахва с чука с ужасяваща ярост. Очите му блестят, а лицето му е зачервено. Изпотява се и на гърдите, гърба и подмишниците му върху тениската избиват тъмни петна. Удря пръстена поне сто пъти.

Накрая спира. Стои задъхан и ме гледа. Все още държи чука.

Прави крачка към мен, а аз отстъпвам с крачка назад. Сърцето ми бие неудържимо.

Откровено си мисля, че не го слуша главата.

Когато познавах Оливър преди, той изглеждаше достатъчно мил. Понякога малко повърхностен. Понякога малко прилепчив. Но в основни линии нормален, със съвсем малки странности.

Сега е обратното – сякаш се е надвесил над пропастта на лудостта и виси на косъм. Не съм сигурна кое е влакното, което го задържа – къщата ли е? Привързаността му към мен ли? Или спокойствието е само привидно – крехко и лесно за нарушаване?

Той прави още една крачка, след което изглежда си спомня, че държи чука. Остава го на плота и изважда телефона от джоба си.

– Нека си пуснем малко музика.

Превърта плейлиста си, избира песен и оставя телефона на плота, за да го пусне.

Пронизителният звук на „Make You Feel My Love“ изпълва малката стая.

Оливър се приближава до мен. Работата е там, че няма къде да отида. Той хваща гипса ми в лявата си ръка, а с другата ме обгръща през кръста и започва да ни поклаща напред-назад, малко извън ритъма.

Усещам топлината, излъчваща се от тялото му. Ръката, с която е обгърнал моята, е потна. Има лек метален дъх от потта му. Не знам дали винаги е било така или е нещо ново.

В рязък контраст с очевидно романтичната позиция на телата ни, всеки мой мускул е напрегнат, а всеки нерв крещи, че съм в опасност и трябва да се махна от този човек.

В случващото се няма нищо романтично. Мъча се да разбере как изобщо съм излизала с Оливър. Предполагам, че никога не съм му обръщала особено внимание. Търсех единствено забавление, а той беше насреща.

Сега, когато истински се вглеждам в очите му, не ми харесва какво виждам там: нужда, неодобрение и нотка лудост.

– Никога не сме ходили да танцуваме заедно – казва нацупено Оливър. – Винаги предпочиташе приятелите си.

– Оливър, съжалявам, че...

– Наричаше ме „Оли“. Харесва ми много повече от „Оливър“.

Преглъщам неловко.

– Всички те наричаха така.

– Обаче звучеше толкова хубаво, когато ти го казваше...

Придърпва ме по-близо до тялото си. Опитвам се да запазя разстоянието между нас, но това е като да плуваш срещу течението. Той е много по-силен от мен.

Притиска ме право към гърдите си, така че трябва да изпъна врат, за да го погледна.

– Кажй го – нарежда той. – Наречи ме „Оли“.

– Добре... Оли... – казвам аз.

– Перфектно – въздъхва той.

Той навежда глава, за да ме целуне. Чувствам устните му дебели и гумени срещу моите. Твърде мокри са. Онази металическа нотка се долавя и в слюнката му.

Не мога да го направя. Не мога да го целуна.

Отблъсквам го от себе си и избърсвам уста с опакото на ръката ми.

Оливър скръства ръце на широките си гърди и се мръщи.

– Защо винаги трябва да правиш нещата толкова трудни? Знам, че си нещастна с Грифин. Отървах те от това. Доведох те тук, на най-красивото място в щата. Виж каква панорама!

Той посочва прозореца, който гледа към пясъка, облян от бледата лунна светлина, и тъмната вода отвъд него.

– Мен не искаш да ме целунеш, но него го целуваш, нали? Вероятно си го и чукала, нали? Нали? НАЛИ?

Знам, че онова, което ще кажа, само ще го ядоса още повече, но няма смисъл да лъжа.

– Ние сме женени – напомням му.

– Ти не го обичаш – казва Оливър с блеснали очи. – Кажи ми, че не го обичаш.

Необходимо е единствено да се съглася. Чукът все още лежи на плота, само на няколко крачки от него. Оливър би могъл пак да го грабне и да го стовари върху черепа ми със същата ярост, с която смаза пръстена.

Трябва да кажа онова, което иска, и да правя каквото поиска. Никога не съм казвала на Калъм, че го обичам – не би трябвало да е особено трудно да кажа, че не го обичам.

Отварям си устата, но от нея не излиза нищо.

– Не – казва Оливър и бавно поклаща глава. – Не, това не е вярно. Ти не го обичаш. Омъжи за него само защото трябваше. Не ти пука за него, не и истински.

Стискам силно устни.

Мисля си как Калъм ме избута назад на кожената седалка и си навря лицето между бедрата ми в колата. Мисля си и за това как ме прегърна и скочи в онази тръба, когато хората на Касапина бяха насочили оръжията си към нас. Мисля си също така за думите му, че трябва да работим заедно всеки ден. И как хвана ръката ми снощи на вечеря.

– Всъщност... – казвам бавно. – Наистина го обичам.

– НЕ, НЕ ГО ОБИЧАШ – изревава Оливър.

Зашлепява ме през лицето с опакото на ръката си. Имам чувството че меча лапа се е стоварила върху мен. Вложена е толкова много сила, че цялото ми тяло се отпуска и едва успявам да се хвана, преди да се строполя на пода.

Усещам вкус на желязо в устата си. Ушите ми бучат. Изплювам малко кръв.

– Върни ме у дома – измърморвам аз. – Няма да получиш това, което искаш.

– Няма да се прибереш у дома – изрича Оливър категорично. – Всички сте еднакви. И ти, и баща ми и шибаният Калъм Грифин... Мислите си, че можете да дадете на някого нещо и да го оставите да го има, да го използва и да повярва, че то е негово завинаги, а след това да му го изтръгнете от ръцете, само защото така сте решили. Е, тази няма да я бъде. Не и този път.

Оливър се връща при чантата с инструменти и изважда навито въже.

Вече не мисля, че това е обикновена чанта за инструменти. В противен случай защо, по дяволите, има въже в нея?

Смятам, че Оливър е планирал нещо повече от ремонт на къщата и то от доста време насам.

Опитвам се да побягна, но едва се държа на краката си. За Оливър е лесно да ме овърже като пиле и да ми напъха парцал в устата.

Той прикляква пред мен, така че лицето му е на сантиметри от моето.

– Едно нещо трябва да разбереш, Ейда – казва той с нисък и напевен глас. – Не мога да те накарам да бъдеш моя, но мога да ти попреча да принадлежиш другиму.

Измърморвам нещо през запушалката на устата ми.

– Какво? – пита Оливър.

Казвам го отново, не по-силно от преди. Оливър се навежда още по-близо.

Наклонявам главата си назад и с все сила го удрям с челото си по носа.

– Оууу, мамка му! – вие Оливър и притиска носа си с ръка, докато кръвта шурти през пръстите му. – Да ти го начукам, Ейда, кучко такава!

Удря ме отново. Този път, когато се преобръщам, потъвам направо през пода в гъст и тих мрак.

КАЛЪМ

НЯМАМ ТОЧНИЯ АДРЕС НА БУНГАЛОТО НА СЕМЕЙС-ТВО КАСЪЛ, НО знам, че се намира извън Четвъртън и имам груба представа за разположението му спрямо езерото. Надявам се, че ще мога да го разпозная по цвета и местонахождението му.

За съжаление, в района има много малки сини плажни бунгала. Освен това се стъмва, а по пътя няма достатъчно улични лампи. Едва успявам да различа кои къщи са сини, кои са сиви и кои са зелени.

Сега се оглеждам за „Мазератито“ на Оливър с надеждата, че не е карал нещо друго.

Поне с лека ръка мога да отмина осветените места, от които се носи дандания и смях. Където и да е отвел Ейда, сигурен съм, че къщата ще е тиха и сравнително уединена.

Спускам прозореца, за да виждам по-добре онези бунгала, които са отдалечени от пътя и полускрити в дървета.

Някои от алеите им са толкова неразличими, че почти не ги виждам. Всъщност за малко да подмина една, без да забележа едва доловимите следи през тревата. Докато не долавям нотка на дим.

Толкова е лека, че в първия момент не разбирам каква миризма е подразнила обонянието ми. Тогава инстинктите ми се задействат – косата на тила ми настръхва и сърцето ми започва да блъска учестено. Подушил съм изначален, ужасяващ аромат. Предупреждение за опасност.

Натискам рязко спирачките и завъртам волана наляво. Пос-ле следвам криволичещата пътека към два реда дървета. Сред тях е сгушена малката синя къща на плажа, която съм виждал един-единствен път на избеляла фотография.

Сребристото „Мазерати“ на Оливър е паркирано до къщата. Багажникът му стои отворен.

По дяволите, знаех си.

Спирам колата и се надявам, че Оливър не е чул двигателя и не ме е видял, докато шофирам насам по пътеката. Измъквам се през шофьорската врата, приляквам зад колата и се опитвам да надникна към къщата.

Изпращам бързо съобщение до братята на Ейда. Намирам се на един час път извън Чикаго. Те няма да пристигнат скоро.

Вече съм сигурен, че мирише на дим. Даже мисля, че чувам припукването на горяща дървесина, което се носи над шума на вятъра в дърветата. Всички лампи са изгасени, а от задната страна на къщата се излъчва тревожно оранжево сияние.

Мамка му, не мога да чакам. Ако Ейда е там, трябва да я измъкна на секундата.

Затичвам се към бунгалото, като се опитвам да стоя приведен. Взел съм си беретата и веднага я изваждам. Трябва да съм предпазлив, когато я използвам в тъмното, защото не знам къде е Ейда. Някой заблуден куршум може да премине през стена и да я уцели случайно.

Обикалям задната част на къщата и надничам през прозорците. Не виждам нищо. Ето защо пробвам задната врата и откривам, че е отключена. В момента, в който я отварям, от нея излиза гъст облак черен дим. Навеждам се още пониско и заг-лушавам кашлицата си в сгъвката на ръката ми.

Нахлуването на чист въздух разпалва огъня. Чувам го как изсмуква кислорода, когато се разраства. Горещината е непоносима. Цялата кухня е в пламъци – горят шкафовете, плотовете, подът и таванът.

Заобикалям пламъците, но се спъвам в нещо на пода. Сравнително меко е. За момент съм обнадежден, че е Ейда, но после разбирам, че е най-обикновен стар матрак.

Иска ми се да я извикам, но не мога да рискувам да известя Оливър за присъствието ми, където и да е той. Претърсвам щателно приземния етаж, колкото ми позволяват кълбетата дим, без изобщо да успея да се доближа до кухнята или коридора отвъд нея.

Ейда трябва да е горе. Няма как да не е на втория етаж, защото в противен случай цялото това място ще изгори, преди да съм я открил, а не мога дори да си го помисля.

Издърпвам ризата ми нагоре, за да покрива донякъде лицето ми, и хуквам нагоре по стълбите, като мисля единствено за Ейда.

Свалям гарда. Не държа пистолета си насочен.

Оливър ме блъсва отстрани с бързината и техниката на спортист, какъвто някога е бил. Врхлита отгоре ми толкова силно, че ме запраща в отсрещната стена и двамата се сблъскват с гипсокартона. Пистолетът ми пада на земята, завърта се по пода на коридора, удря се в касата на една от вратите и изчезва в стаята.

Касъл ме налага и с двата си юмрука, като ми нанася яростни крошета и удари по тялото. За нещастие един от ударите му попада право върху недовършената апендектомия, разкъсва шевовете и ме кара да изрева от болка.

Той е с почти три сантиметра по-нисък от мен, но вероятно е с около дванайсет килограма по-тежък. Плюс това е участвал в много боеве със залози с момчетата в колежанското братство.

Въпреки това не е трениран боец. След първоначалната изненада от дивата му атака, повдигам ръце, блокирам няколко от ударите му и го цапардосвам в стомаха и челюстта.

Попаденията ми сякаш изобщо не го притесняват. Лицето му е неузнаваемо, по лицето му се е стекла засъхнала кръв, която изглежда като зловеща козя брадичка, косата му е разрошена, а в очите му има маниакален блясък.

– Къде е тя, шибан психопат? – извикам аз с вдигнати юмруци.

Оливър прокарва опакото на ръката си по лицето си, когато прясна кръв се процежда от носа му.

– Тя принадлежеше първо на мен и ще ми принадлежи док-рая.

– Никога не е била твоя!

Той отново се хвърля към мен и ме сграбчва за коленете. Толкова е безразсъден и побеснял, че ме блъсва назад по стълбите. Удрям си главата в едно от голите дървени стъпала, докато се претъркулваме надолу от върха до дъното на стълбището.

Оливър изтегля късата клечка. Неговото тяло е отдолу, когато се сгромолясва на пода. Това го нокаутира. Или поне така си мисля.

Димът е станал още по-гъст, а заради схватката дишам тежко. Превивам се от силен пристъп на кашлица, от който усещам остра болка в ребрата си, сякаш току-що съм си счупил някое от тях. Възможно е Оливър наистина да ми е счупил ребро, когато ме блъсна с гигантското си тяло.

Пълзя обратно нагоре по стълбите.

– *Ейда!* Ейда, къде си? – крещя аз.

Викът дращи пълното ми с дим гърло. Закашлям се още по-силно и от очите ми бликват сълзи.

Оливър ме сграбчва за глезена и ме дръпва, при което губя равновесие. Свличам се от най-горното стъпало и си удрям челюстта в дървения ръб. Изритвам силно с крак, изтръгвам го от хватката на Касъл и забивам тока на официалните ми обувки право в окото му. Оливър се претъркулва назад, обратно към стълбищната площадка.

Отново пропълзявам нагоре по стъпалата. Вече и вторият етаж на къщата се изпълва с дим. Усещам топлината, която се носи от кухнята. Огънят вероятно е обхванал целия първи етаж. Не знам дали ще успеем да се върнем надолу по стълбите – ако приемем, че Ейда е тук.

Трябва да е тук. Защото, ако е някъде другаде из къщата, тя вече е мъртва.

Тичам по коридора, отварям всяка врата и оглеждам всяка стая, през която минавам. Баня. Малък дрешник за бельо. Празна спалня. Най-накрая, в дъното на коридора откривам главната спалня. Подобно на всички останали стаи, в нея няма мебели. Къщата е опразнена за продажба. В средата на пода обаче лежи човешка фигура – китките ѝ са вързани пред тялото, краката ѝ са омотани с въже, а главата ѝ е подпряна на възглавница. Радвам се, че се е погрижил да ѝ е удобно, преди да се опита да я изгори жива.

Изтичвам до нея, надигам главата ѝ и обръщам лицето ѝ, за да проверя дали е добре.

Притискам пръстите си към гърлото ѝ. Усещам пулс. Когато повдигам лицето ѝ, миглите ѝ трепват над бузите ѝ.

– Ейда! – Извиквам и я галя по бузата с палец. – Тук съм!

Очите ѝ се отварят. Погледът ѝ е мътен и замаян, но поне е жива.

– Кал? – казва тя с прегракнал глас.

Нямаме време да я развързвам. Вдигам я и я премятам през рамото ми. Когато се обръщам към вратата, масивна фигура блокира пътя ни.

Внимателно поставям Ейда обратно върху голите дъски на пода. Усещам излъчващата се към горния етаж топлина, а огънят става все по-силен и по-силен. Сигурно сме точно над кухнята. Тапетите започват да почерняват и да се набръчкват. Огънят е обхванал и стените.

– Стига, Оливър – казвам аз и вдигам ръце. – Трябва да се махнем оттук, преди цялата къща да се е сринала.

Оливър поклаща глава по странен начин, сякаш около ухото му бръмчи муха. Прегърбен е и накуцва леко с единия крак. Очите му са приковани в мен, а юмруците му са свити отстрани.

– Никой от нас няма да си тръгне – отвърща той.

След това ме напада за пореден път. Рамото му се удря в гърдите ми като наковалня. Сграбчваме се и се вкопчваме един в друг. Налагам го по лицето, по ухото, в бърбеците – навсякъде, докдето мога да се докопам.

С периферното си зрение виждам как Ейда удря с ръце перваза на прозореца. Не, не с ръцете си, а с гипса. Опитва се да счупи гипса на дясната си ръка. Изсумтява от болка, но блъска гипса още веднъж и го разтрошава. Сега вече може да издърпа ръката си от въжето. Заема се неумело с въжето около глезените си, но заради счупените ѝ

пръсти е непохватна, а възлите са твърде стегнати.

Изгубвам я от поглед, когато с Оливър отново започваме да се търкаляме. Борим се с всички сили. И двамата сме едри мъже – усещам как подът скърца заплашително под нас. С всяка изминала секунда тук става все по-горещо, а димът е толкова черен и гъст, че едва различавам Ейда.

Тя скача на крака.

– Вземи пистолета, Ейда! – извиквам аз. – В една от стаите е...

Всъщност едва ли ще успее да го намери. Не го открих преди, а сега е десет пъти по-задимено.

Истината е, че искам тя да се махне оттук. Огънят бушува точно под нас. Имам чувството, че ще потъна право в ада.

Обвивам пръстите си около гърлото на Касъл и го стискам колкото мога по-силно. Очите му изскачат. Сграбчва ръцете ми, а после започва да ме налага по лицето и тялото, но всеки следващ удар е по-слаб от предишния. Затягам хватката си още по-силно, дори когато усещам как подът започва да скърца и да поддава.

Целият ъгъл на стаята се откъртва. Подът се превръща в наклонена плоскост, пързалка, която води от вратата към огнената яма, отворила се под нас. Хлъзваме се надолу – аз и Оливър Касъл под мен. Пързалияме се и пропадаме към пещта, която някога е била кухня.

Пускам Касъл и се опитвам да се изкатеря назад, но е твърде късно. Свличам се надолу с по-голяма скорост, отколкото мога да се изкача. Нямам шанс да се спася. Преди нещо да ме хване за ръкава.

С едната си ръка Ейда се е вкопчила в касата на вратата, а с другата е хванала китката ми. Зъбите ѝ са оголени от усилието, а лицето ѝ е изкривено от болка, докато се опитва да се държи за касата със счупената си ръка.

Не я хващам за ръката, защото виждам колко слаба е хватката ѝ. Няма да я дръпна надолу със себе си.

– Обичам те, Ейда – казвам аз.

– Да не си посмял, мамка му! – изкрещява тя в отговор. – Хвани ме за ръката или ще скоча след теб!

Произнесено от всекиго другото, това би била празна заплаха. Ейда е единственият човек, когото познавам, който е достатъчно твърдоглав, за да го направи.

Хващам я за ръката и се издърпвам нагоре, точно когато гредите поддават и цялата стая се срутва. Оливър вие, докато се гърчи в пламъците. С Ейда се хвърляме през вратата и пропълзяваме в коридора ръка за ръка. Няма връщане надолу по стълбите, това е очевидно. Затова изтичваме към противоположния край на къщата и намираме детска стая с тапети на платноходки, залепени по стените. Старата стая на Оливър.

Отварям прозореца и се покатервам навън, следван от нов облак дим. Увисвам от рамката на прозореца и падам на земята, а след това вдигам ръце, за да уловя Ейда.

Тя скача в ръцете ми, обути само с една обувка.

Докато се отдалечаваме от къщата, чувам далечен вой на сирени.

Дърпам я по алеята до джипа, но тя измъква ръката си от хватката ми и извиква:

– Чакай!

Хуква в обратната посока, покрай огнения ад на къщата, и по пясъка към водата.

Спира и се навежда, за да вземе нещо – чантата си.

После се затичва обратно към мен. Белите ѝ зъби блестят на фона на опушеното ѝ лице, докато се усмихва.

– Намерих я! – казва тя триумфално.

– Мога да ти купя нова чанта – казвам аз.

– Знам.

Каня се да запали двигателя, но има нещо друго, което нямам търпение да направя.

Хващам я и я целувам. Усещам кръв и дим по устните ѝ.

Целувам я, сякаш никога няма да я оставя да си отиде.

Защото няма да го направя. Никога.

ЕЙДА

С КАЛЪМ ЗАВИВАМЕ ПО ГЛАВНИЯ ПЪТ, ТОЧНО КОГАТО ПОЖАРНАТА кола идва с вой на алеята, водеща към плажната къща на Касъл – или онова, което е останало от нея.

Виждам лицата на пожарникарите, докато колата ни минава покрай камиона им. Гледат надолу към нас от кабината с повдигнати вежди, но не могат да ни спрат да избягаме от мястото на събитието.

– Какво шибано пътуване! – Извиквам аз, а сърцето ми все още галопира като състезателен кон. – Знаеше ли, че Оливър е такава откачалка? Мислех си, че е умерено луд, като например „не искам да ми пипат храната“ или „говоря си сам под душа“, но не и тотално хахо като „Сияние“.

Калъм кара малко прекалено бързо и ръцете му стискат здраво волана. Невероятно е, но той се разсмива истерично почти колкото мен. Дали пък раздразнителният ми съпруг не е започнал да се наслаждава на приключенията ни?

– Не мога да повярвам, че те открих – казва той.

– Да, мамка му! Намери ли обувката ми?

– Да, и се сетих.

Той ме поглежда и сините му очи блестят на фона на опушената му кожа. Не мога да разбера защо си мислех, че очите му са студени. Адски красиви са. Най-зашеметяващите очи, които съм виждала.

Още по-поразителното е, че е разчел посланието ми, че си е спомнил разговора ни. Това значи повече дори от факта, че дойде да ме спаси.

– Всъщност тя е тук някъде – казва Кал и се извърта, за да претърси задната седалка.

– Гледай пътя! – казвам аз. Намирам кеца си минута по-късно и го обувам. Той е по-чист от другия и изглеждам комично, сякаш не са от един чифт. – Ето – казвам аз. – Пак съм облечена точно като по-рано.

Очите на Кал кацват върху голата ми лява ръка.

– Не съвсем – отбелязва той.

– О, по дяволите – изпъшквам аз. – Забравих за него.

– В къщата ли е? – пита Кал.

– Да. Но Оливър го смаза.

– Не мисля, че щеше да оцелее в пожара, дори и да не беше го направил, – казва Кал и стисва бедрото ми. – Не се тревожи. Бях решил да ти купя друг. Знаеш, че този не бях го избрал аз.

– Знам – ухилвам се аз. – Познавам вкуса на Имоджин доста добре.

Кал завива по магистралата и тръгва отново на север към града.

– По-добре се обади на братята си – казва той. – Те мислеха, че Заяц те е отвлякъл.

– Може би щеше да е по-добре, ако беше той – отвърщам аз и сбърчвам нос. – Честно казано, мисля, че злодейските му речи бяха по-добри. Той е истински гадняр, нали знаеш? Докато Оливър постоянно хленчеше и изпитваше чувство за вина... боже господи, пич, мятай се на вълната и действай.

Калъм ме гледа втренчено за секунда и след това започва да се смее толкова силно, че раменете му се тресат.

– Ейда, ти напълно превъртя.

Вдигам рамене.

– Най-обикновена градивна критика.

Вземам телефона на Калъм, за да набера Данте, но ми вдига Ниро.

– Ейда? – казва той.

– Да, аз съм.

– Благодаря, по дяволите. Мислех, че всеки момент ще трябва да тръгвам към вас.

– Защо, ти къде си?

– В болницата. Данте е прострелян, обаче е добре! Заяц го уцели отстрани – не е засегнато нищо животозастрашаващо.

– Този шибан нещастник! – кипвам аз. – Ще си плати за това.

– Вече си плати – казва Ниро услужливо. – Данте има по-точен мерник от Касапина.

– Мъртъв ли е? Сигурен ли си?

Кал ме поглежда, защото чува какво казвам, но и на него не му се вярва, също както и на мен.

– Абсолютно сигурен – отвърща твърдо Ниро. – Ако приемем, че няма резервна глава, скътана някъде, той е пътник.

– Ох, мамка му – казвам и се облягам на седалката. Тази нощ беше пълна със събития.

Поглеждам към Калъм, чието лице е бледо под полепналия дим. Има кофти рана над дясната му вежда и потрепва всеки път, когато си поема дълбоко въздух.

Като се замисля, и аз не съм в тип-топ форма. Ръката ми пулсира в такт с ударите на сърцето ми, а безименният ми пръст и кутрето пак са подути. Вероятно ще трябва да ми се сложи нов гипс.

– В коя болница си? – питам Ниро. – Може да се наложи да се присъединим към вас.

Минават няколко часа, докато лекарите в болница „Сейнт Джоузеф“ почистят и зашият раните ни. Данте ще остане там поне няколко дни – наложи се да му прелеят три банки кръв. Джак и Ниро му правят компания. Изненадвам се, когато виждам насинените им и размазани физиономии.

– Какво, по дяволите, ви се е случило?

– Докато Данте е участвал в престрелка в апартамента на любовницата, ние с Джак *не* намерихме Касапина, а бяхме сритани по задниците от лейтенанта му.

– Не беше *само* лейтенантът – казва Джак. Лявото му око е толкова зле, че даже не вижда с него. – Бяха поне четирима.

– Нашето момче Джак е голям побойник – казва Ниро и звучи впечатлен. – Раздаваше юмруци на килограм, нали, Джаки миличък?

– Ще приема, че не е чак толкова лош, когато е на наша страна – признавам аз.

Джак ми се усмихва половинчато – другата страна на лицето му е прекалено подута, за да помръдне.

– Това комплимент ли беше?

– Недей да свикваш.

– При вас двамата май не е било нажежено – обажда се Ниро.

– О, грешиш – подсмивам се аз. – Ако беше станало малко по-нажежено, щяхме да сме се превърнали във въглени.

Фъргюс Грифин пристига да ни вземе, въпреки че джипът ни е паркиран отвън.

– Две посещения в болница за една седмица – казва той и хвърля строг поглед към нас с Кал над очилата си с рогови рамки. – Надявам се, че това няма да ви стане навик.

– Няма – отвърща Кал и премията ръка през раменете ми, докато седим на задната седалка на бавареца. – Едва ли ще правим нещо кой знае колко откачено следващата седмица. Освен, че може да си потърсим апартамент.

– А? – Фъргюс спира колата и поглежда към нас в огледалото за обратно виждане. – Искате да се изнесете и да живеете отделно?

Калъм ме поглежда надолу.

– Да – казва той. – Мисля, че е време.

Чувствам как сърцето набъбва в гърдите ми и се изпълва с топлина. Харесва ми идеята с Кал да си намерим собствен дом – не моята или неговата къща, а място, което сме избрали заедно.

– Това е добре – казва Фъргюс и кимва. – Радвам се да го чуя, синко.

Колкото и да е странно, когато спираме пред имението на Грифин, за първи път се чувствам наистина като у дома си. Чувствам се удобно и знам, че ще съм в безопасност, когато положа главата си на възглавницата. И изведнъж съм толкова изтощена, че не мога да помръдна.

Леко се олюлявам, когато излизам от колата. Схванала съм се от седенето и ме боли навсякъде. Въпреки че Кал е изтощен също като мен и вероятно с повече наранявания, той ме грабва на ръце и ме внася в къщата като младоженец, който пренася булката си през прага.

– Не трябва ли да го направим, когато се нанесем в новия ни апартамент? – дразня го аз.

– Ще те нося навсякъде – казва Кал. – Първо, защото ми харесва. И второ, по този начин никой няма да може да те отмъкне от мен.

– И теб те отмъкнаха веднъж – напомням му аз.

Продължава да ме носи на ръце и нагоре по цялото стълбище.

– Пак ще си счупиш ребрата!

– О, те вече са счупени – уверява ме той. – В болницата не направиха много по въпроса. Дори не ги наместиха. Само ми дадоха няколко болкоуспокояващи.

– Помогнаха ли?

– Изобщо – признава той. Когато е изкачил и последното стъпало, вече е запъхтян и пъшка.

Поставя ме да стъпя на крака и аз се повдигам на пръсти, за да го целуна нежно по устните.

– Благодаря ти – казвам аз.

– Още не съм приключил с грижите за теб. Трябва да те изкъпя.

– О, неееее – изстенвам аз, когато се замислям колко съм мръсна. – Остави ме да си легна. Ще спя на пода.

– Поне си измий зъбите – казва той. – Иначе утре сутринта ще се мразиш.

Мърморя недоволено, докато се отправям към банята, за да си измия зъбите с четка и конец. Когато свършвам, Кал е пуснал душа, а отстрани ни чакат чисти пухкави хавлии.

Нанася сапун по цялото ми тяло. Не спира да ме сапунисва, докато пяната, която се стича в канала, от черна се превърне в сива и накрая в бяла. Пръстите му се впиват във вдървените ми рамене и във врата ми. Заедно с горещата вода, той обработва всички схванати и възлести места, докато не се превръщам от вкочанен бретцел в преварени спагети.

Когато и двамата сме изкъпани, вече не се чувствам уморена. Всъщност някои части от мен са доста будни.

– Мой ред е – казвам аз и избърсвам Кал с хавлията му. Трия го с нея надолу по извивката на широкия му гръб, после по перфектния му задник, оформените му бедра и прасците.

Целият е покрит със синини, драскотини и рани плюс по-дълбоките порязвания от Касапина. И въпреки това никога не съм виждала по-безупречно тяло. Този мъж е идеален – идеален за мен. Обичам силуета му, аромата му, чувството, когато ме обгръща с ръце.

Завъртам го и се заемам да го подсушавам отпред, като започвам от краката му и продължавам нагоре. Когато приключвам с бедрата му, стигам до дебелия му и набъбнал член, който е топъл и чист след душа. Хващам го в ръка и усещам как се уголемява в хватката ми. Кожата му е феноменално мека. Прокарвам възглавничките на пръстите си по дължината му. Пенисът му се напруга в ръката ми, сякаш притежава свой собствен ум. Стисвам го точно под главичката, Кал изстенва и ме придърпва към себе си.

– Предполагаше се, че аз трябва да се погрижа за теб – изръмжава той.

– Ще го направиш. Дай ми минутка.

Поемам члена му в уста и нежно засмуквам главичката. Стволът му се уголемява до такава степен, че кожата му се изопва. Прокарвам език нагоре-надолу по цялото му протежение с дълги и плавни облизвания, а след това го дразня с леки първания. Поемам го отново в уста и се опитвам да вкарам главичката му колкото мога по-назад, дълбоко в гърлото ми.

Адски трудно е да се справяш с пенис с такъв размер. Ще започна да гледам на порно актрисите с други очи. Как, за бога, успяват да натикат цялото това нещо в устите си, чак до основата му? Трябва да съм някакъв гълтач на мечове.

Достигам едва до половината от дължината му и се задавам, затова трябва да се отдръпна назад.

Калъм май няма нищо против. Даже си мисля, че би ме оставил да се упражнявам върху него цяла нощ. Вече научих няколко неща – знам, че много обича, когато нежно подръпвам и галя топките му, докато плъзвам устните си нагоре и надолу по дължината му. Стене толкова дълбоко, че звучи като тътен в гърдите му.

Наистина бих могла да го правя цяла нощ. Няма нещо, което да демонстрира по-голямо доверие и интимност, от това да вкараш най-уязвимата част от себе си в устата на другия. Никога досега не съм искала да накарам някого да се почувства толкова добре, колкото в този момент. Тази вечер Калъм ми спаси живота. Щях да изгоря жива, вероятно без дори да дойда в съзнание. Най-малкото, което бих могла да направя за него, е да му осигуря най-върховното освобождаване, което някога е изпитвал.

Точно както обеща, Кал ме откри. Не беше нито баща ми, нито пък бяха братята ми. Беше съпругът ми. Мъжът, когото дори не исках. А сега не мога да си представя живота без него.

Трябва да боготворя тялото му цяла нощ, да целуна всяка драскотина и синина.

Както обикновено обаче, Кал има други планове. Дръпва ме на леглото и вече лежим един до друг, като главата му е до пръстите на краката ми. Навира глава между бедрата ми и започва да яде котенцето ми, сякаш умира от глад.

Междувременно аз продължавам да работя върху члена му. Не знам друго, но от този ъгъл ми е още по-трудно да го обслужвам. Въпреки това не му отдавам значение. Аз доставям удоволствие на него, докато той доставя удоволствие на мен. Прокарвам езика си по гладката му и мека кожа и усещам същата топлина и влага върху себе си. Всичко е на някакво по-лично ниво, което ни свързва. И най-вече, усещането е за равенство помежду ни. И двамата се учим както да даваме, така и да получаваме.

Не мислех, че Кал ще ме намери. Не мислех, че който и да е ще ме намери.

Ако в бъдеще отново някога изпадна в беда, ще знам със сигурност, че съпругът ми ще дойде за мен.

Господи, толкова го бива в това, което прави. Вече усещам пулсациите на удоволствието да преминават през мен и стават все по-силни с всяка изминала минута.

Не искам да свършвам така. Искам да го почувствам вътре в мен.

Ето защо се превъртам, яхвам го, обкрачвам бедрата му и се спускам върху члена му. Плъзва се изключително лесно в мен, защото е влажен от слюнката ми, както всъщност съм и аз от неговата.

Поглеждам надолу към строгото и красиво лице на Кал. Преди напрегнатостта в сините му очи ме плашеше. Сега копнея да ги почувствам вперени в мен. Те подпалват всеки мой нерв и ме карат да се чувствам развълнувана, необузdana и смела. Готова съм да направя всичко, за да задържа вниманието му и да събудя онзи глад в очите му.

Той слага ръцете си на бедрата ми и ме хваща с дългите си и силни пръсти. Залива ме горещина и искам да го яздя по-силно и по-бързо. Той обаче ме принуждава да забавя темпото и да поддържам досегашната скорост.

Кулминацията ми пак започва да се натрупва и женствеността ми се стяга около члена му. Тялото ми изисква да увелича натиска, за да се избутам отвъд ръба. Калъм тласка бедрата си нагоре и започва да ме чука по-дълбоко. Дланите ми са опрени върху гърдите му, а ръцете ми са се схванали от усилието да го яздя.

Кал премества ръцете си от бедрата към гърдите ми и започва да ги мачка. Това ми дава възможност съвсем леко да ускоря темпото, като завъртам бедра и плъзгам котенцето си нагоре-надолу по члена му.

Ръцете му работят в такт с моите движения. Стиска гърдите ми в дланите си, като всеки път плъзга и изтегля пръстите си чак до зърната ми. Оргазмът ми ме връхлита, отмятам глава назад и силно притискам клитора си в тялото му.

Калъм опипва зърната ми с едно дълго и продължително стискане, което изпраща вълна на удоволствие, която се плиска напред-назад от гърдите към слабините ми. Той усилва оргазма ми, като го разпалва отново и отново.

Толкова е мощен, че вече дори не мога да се задържа върху него. Котенцето ми трепти и пулсира от интензитета на преживения кулминационен момент.

Аз обаче още не съм приключила. Искам да довърша започнатото преди малко.

Слизам от Калъм и коленича между краката му. Поставям члена му в устата си и вкусвам себе си върху кожата му. Той е топъл, с мускусен и леко сладък вкус, който се смесва добре с аромата на кожата му и с леко солената прозрачна течност, изтичаща от главичката на члена му.

Искам още.

Засмуквам го още по-ентузиазирано от преди. Оргазмът е направил устните ми подути и чувствителни. Усещам всяка мъничка гънка и вена на члена му върху езика си. Мога да усетя пулса му и как членът му се напруга и потрепва, докато се приближава към ръба.

Хващам го за основата и силно засмуквам главичката, което го тласка отвъд.

– О, господи, Ейда! – извиква той, докато експлодира в устата ми.

Спермата му е гъста, лепкава и топла. Харесва ми вкусът ѝ, примесен със собствените ми сокове. Писано ни е да сме заедно, аз и той. Солено и сладко.

След като съм изцедила и последната капка от него, той отново ме прегръща в обятията си и краката ни се преплитат под чаршафите. Струва ми се, че дори сърцата ни бият ведно.

КАЛЪМ

ОЩЕ НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН С ЕЙДА ТРЪГВАМЕ НА ЛОВ ЗА КЪЩА из Голд Коуст, както и в Стария град, ако тя предпочете да живеем в предишния ѝ квартал. Разглеждаме градски къщи, мезонети, жилищни помещения в блокове, луксозни апартаменти в лъскави сгради и дори модерно преустроени тавани. Навсякъде и всичко, което би могло да ѝ хареса.

В крайна сметка се спираме на нещо по средата: стар храм, който е превърнат в апартаменти. Нашият е на последния етаж, така че включва цял розетен прозорец, вписан в заострена арка, която заема почти цялата стена на хола.

Ейда го хареса толкова много, че оставихме капаро още при огледа.

После отиваме да поправим и другото липсващо нещо в брака ни – вода я да си избере подходящ пръстен. Такъв, който ще си хареса сама според собствените си вкусове и предпочитания. Очаквам да се спре на най-обикновена халка. Изненадва ме, като избира такъв с малък правоъгълен диамант в средата. Изчистен е и има леко усещане за нещо старо. Пасва ѝ идеално.

Когато го поставям на пръста ѝ, произнасям отново брачните обети, които така нехайно бях казал първия път.

Сега се наслаждавам на всяка дума, защото говоря от сърце.

– Аз, Калъм Грифин, вземам теб, Ейда Гало, за моя съпруга. Заклевам се да ти бъда верен в добро и зло, в здраве и болест. Ще те обичам и ще те почитам до края на живота си. Обещавам ти го, Ейда. Винаги ще бъда до теб. Никога няма да те разочаровам.

– Знам – казва тя и вдига поглед към мен. – Знам много доб-ре какво би направил за мен.

За да отпразнуваме началото на новия ни съвместен живот, я водя на обяд в „Блекбърд“. Когато сядаме, Ейда поставя чантата си на масата между нас и се усмихва радостно.

– И аз имам нещо за теб – казва тя.

– Какво? – питам аз и дори не мога да предположа какво би могло да бъде. Не помня някога да съм получавал подарък, за който наистина да съм се вълнувал. Свикнал съм да приемам подаръци като копчета за ръкавели или афършейв с престорена усмивка.

– Малко ми е тъпо да ти го подарявам – казва тя, докато ми подава малка плоска кутия, – понеже то вече си е твое.

Вземам кутията, която е изненадващо тежка. Когато отворям капака, вътре виждам златен джобен часовник. Изглежда досущ като часовника на дядо ми, но знам, че не е той. Вероятно по някакъв начин му е направила копие.

– Как го направи? – питам я учудено. – Изглежда точно като него. Даже е малко захабен...

– Вероятно по-захабен, отколкото беше – признава Ейда виновно. – От седмици стои на дъното на езерото.

– Какво? – питам невярващо. – Не може да е същият часовник.

– Той е – заявява триумфално тя.

– Как успя?

– Гледал ли си някога Джеръми Паркър?

– Не. Кой е той?

– Той публикува видеоклипове в Ютюб за търсене на потънало съкровище. Водолаз е. Както и да е, гледах видео, в което той намери обещата на една дама, която я беше изгубила в реката. И се замислих, че щом може да направи това...

– И си му се обадила?

– Да – признава доволно Ейда. – Искам да кажа, ясно е, че му платих. А и той може да го използва за канала си. Отнело му е цели три дни и е използвал два различни металотърсача, но го намери!

Въртя часовника в ръцете си и не мога да повярвам на очите си.

Поглеждам към изпълненото с надежда лице на Ейда, върху което е изписана виновна физиономия.

Само тя би сметнала, че е възможно да намери часовника. По-скоро проклетото езеро ще пресъхне, отколкото тя да се откаже от идеята си. Аз дори не бях се замислял за това.

Обичам я. Денят, в който тя подпали къщата ми, беше най-щастливият в целия ми живот. Това наистина е късметът на ирландците: Извратен. Необясним. И абсолютно невероятен.

– Прощаваш ли ми, че го изгубих? – пита тя и пхва тънката си малка ръка в моята.

– Не бива да ти казвам докъде би могла да стигнеш, Ейда – казвам и поклащам глава. – Но ти вече знаеш, че бих

ти прос-тил всичко, което направиш.

– Всичко? – пита тя и се усмихва игриво.

– Да – отвърщам аз. – Но те моля да не тестваш истинността на думите ми.

Тя се навежда през масата, за да ме целуне, след което се отдръпва съвсем малко и носът ѝ докосва моя.

– Обичам те – признава ми. – Не съм ли ти го казвала?

– Не, не си – ухилвам се аз. – Каж ми го отново.

ЕПИЛОГ

КАЛЪМ

ЕДНА ГОДИНА ПО-КЪСНО

В ПЕТЪК Е РОЖДЕНИЙТ ДЕН НА ЕЙДА.

Искам да направя нещо специално за нея. Наистина специално.

Последният месец беше скапан – аз имах страшно много работа, а тя беше болна. Сигурно нито веднъж не сме излезли заедно, за да се забавляваме.

В сряда отвеждам Енцо в парка, за да го подложам на кръстосан разпит край една от каменните шахматни дъски. Той упорства да играе дори и в най-отвратителното време. Държа голям чадър за голф над двама ни.

Разпитвам го за идеи за подарък, ако Ейда случайно е споменала, че иска нещо. Предлага ми да взема пианото на майка ѝ от музикалната стая на тавана и да го донеса на новото ни място.

Държа се така, сякаш никога не бих могъл да го направя, въпреки че идеята веднага ми допада, разбира се. Ейда го обича адски много, сякаш в него е заключена душата на майка ѝ.

Обаче не искам да докарам сърдечен удар на Енцо, още по-малко пък точно *преди* рождения ден на дъщеря му.

– Сигурен ли си? Не обичаш ли да се качваш там, във, и да го гледаш понякога?

В действителност Енцо не може да свири на пиано, той само седи на пейката и докосва клавишите.

– Прекалено често – признава той, загледан в нищото.

Мамка му.

Енцо олицетворява най-лошия ми кошмар. При мисълта, че Ейда е мъртва и трябва да живея сам в нашия дом до края на живота ми, получавам паническа атака. Всеки път.

– Поттиш се – казва Енцо. – Да не се притесняваш, че пак ще паднеш?

– Последния път те бих.

– А предишните три падна.

– Или ставам по-добър, или ти изкуфяваш?

– Сега ще видим – изсумтява Енцо.

Той първо докосва единия от офицерите си, но после премества царицата. Прави го, за да ме заблуди, затова два пъти проверявам възможните ходове на офицера му.

– Данте ще ти помогне да го преместиш – казва Енцо и връща разговора ни към пианото.

– Не мога да го взема.

– Вече е решено – настоява Енцо и премества единия си кон.

– Говориш като Кръстника – отвръщам аз, за да го подразня.

– Баща ти се шегуваше така – отговаря Енцо, защото много добре знае, че с това ще ме ядоса. Винаги той трябва да има последната дума.

Обаче е създал дъщеря, която двойно повече държи да става на нейното, а аз се ожених за нея, мамка му. Тоест... печеля?

Припомням си палавата усмивка на Ейда, изписана на лицето ѝ тази сутрин, когато се шмугна под завивката и ме пое целия.

Да, със сигурност печеля.

– На какво се хилиш? – пита Енцо.

– На това – казвам аз и плъзвам топа си. – Шах.

– Вземи пианото – отвръща той и премества офицера, за да ме блокира. – Ще идвам у вас, за да слушам Ейда как свири.

Развълнуван съм колко щастлива ще бъде Ейда, затова му благодаря и го оставям да ми вземе царя.

– Така или иначе, аз щях да спечеля – казва Енцо с хриплив глас, когато го оставям пред прага на къщата му.

В петък сутринта събуждам Ейда с глава между краката ѝ. Толкова е топла. И е още сънена, когато започва да стене от удоволствие.

– Вкусът ти ме кара да си мисля, че сънуваш нещо мръсно... – казвам аз, като повдигам главата си.

– Прав си – разсмива се тя, извива гръб и оставя коленете си да се разтворят до край. Пъхва ръце в косата ми и придърпва устата ми към себе си. – Продължавай.

– Днес да не е *моят* рожден ден? – казвам аз и се гмурвам дълбоко.

Ейда мирише на канела и портокали, което може да се дължи на факта, че снощи яде тост с канела и мандарини в лег-лото.

Мъхът, покриващ котенцето ѝ, е мек като обелката на киви. Навирам лицето си в него, при което тя се киска и пищи.

Приковавам краката ѝ надолу и облизвам котенцето ѝ с дълги движения. Покривам я с възглавници и одеяла, като изваждам на показ само отделни части от нея. Вдигам блузата ѝ, разголвам гърдите ѝ и лижа и смуча зърната ѝ, докато останалата част от тялото ѝ се задушавя в гъши пух. Това я подлудява. Гърчи се, крещи и се бори с мен, докато накрая и двамата сме задъхани.

Тя се мята върху мен и поема члена ми в устата си. Вече съм твърд. Първият път, когато държах Ейда в ръцете си, се опитах да я удавя в басейна на родителите ми. Колкото и смахнато да звучи, все още се надървям от това колко яростно се бори с мен.

Лицето ми е заровено в котенцето ѝ, а устата ѝ е сключена около члена ми, когато се превъртаме настрани. Меките ѝ и пухкави бедра притискат ушите ми. Обгръщам краката ѝ с ръцете си, хващам дупето ѝ и разтварям двете полукълба, за да бръкна по-надълбоко с езика си.

Тя стене около члена ми, а звукът издава нетърпението ѝ. Движи главата си напред-назад, а аз следвам нейното темпо и натиск. Тя се забързва и става по-настоятелна. Всяко нейно близване е последвано от близване от моя страна. За всяко първане с езика си тя получава първане и от моя. Котенцето ѝ е топло и апетитно, с мускусен вкус. Пристрастен съм към това да я ям за закуска.

Внимателно засмуквам клитора ѝ, захапвам го леко с устните си и нежно суча, докато езикът ми я гали отдолу. Членът ми се плъзва дълбоко в гърлото ѝ.

Свършваме едновременно, докато прониквам целия в устата ѝ, а тя язди лицето ми. Правим го бавно и е толкова влажно и топло.

Цяла нощ ме боляха топките, а членът ми ту омекваше, ту се надървяше. Случва се всеки път, когато голото бедро на Ейда се плъзне по моето, или пък доловя аромата на косата ѝ, когато темето ѝ е под носа ми.

Тя поглъща сутрешния товар, който съм трупал цяла нощ. Потапям езика си дълбоко в мекотата ѝ, което я кара да се приближи още повече, докато устата ѝ е обвита около члена ми. Всяко потрепване на бедрата ѝ е съпроводено от стискането на гърлото ѝ.

Преобръщаме се по гръб, задъхани от екстаза. Голата кожа на телата ни е нашарена с калейдоскоп от цветове, отразяващи се от стъклописа на стената.

– Честит рожден ден, скъпа – казвам аз и я целувам.

В началото целувката е сладка, но става мръснишка, когато усещам собствения си вкус в устата ѝ.

Половин час по-късно приключваме с втория рунд и вече имаме отчайваща нужда от душ.

Ейда сапуниства гърба ми, където не мога да достигна сам, а аз мия косата ѝ. Тя обожава да го правя.

– И така, какво ще правим за деня на Върховната Ейда? – усмихва се тя.

– Останах с впечатлението, че си стиснахме ръцете да е денят на *Невероятната* Ейда.

– Какво ще кажеш за деня на Божествената Ейда? – Тя сгъва ръцете си и оформя нещо като ореол около главата си, за да си придаде вид на ангел.

– Това бих желал да го видя.

– Не, не би искал.

– Категорично не. – Придърпвам я към себе си и я целувам отново, а ръката ми се плъзва надолу и опипва насапунисаната ѝ гърда.

– Трети рунд? – предизвиква ме Ейда с блеснали очи. – Определено днес е рожденият ми ден.

– Не искам да те карам да закъсняваш.

– За какво, за какво? – пита нетърпеливо тя.

– Резервирах ти спа ден.

Усмивката ѝ изчезва.

– Не, *по дяволите*. Няма да си го причиня отново.

– Помислих си, че може да реагираш така... затова резервирах същите процедури и за Неса.

– Перверзник.

Плясвам я по задника, при което тя изписква.

– Това означава, че котенцето ти е в безопасност.

Истинското ми намерение е да държа Ейда заета с нещо, докато пренесе проклетото пиано вкъщи.

Ето как се оказах на последния етаж на разнебитената къща на семейство Гало, където се опитвам да изнеса през прозореца музикален инструмент, тежащ половин тон.

Данте се е изпотил като бик. Себ и Ниро държат рояла за другия край, а аз съм на лебедката.

Старото пиано скърца, дървесината пука, струните се изопват. Увили сме го отвсякъде с въжета, за да го опазим цяло, но резонаторната дъска се огъва.

– Така няма да можете да го вдигнете! – мучи Ниро. – Ще го скършите на две!

– А *ти* не вдигаш изобщо! – вика в отговор Данте. – Сам го нося!

– Не мисля, че ще мине през прозореца – отбелязва Себ.

– Ще мине – казвам упорито аз.

Не става. Не стана даже след като махнахме целия прозорец заедно с черчеветата. За през вратата няма никакъв шанс.

– Как, по дяволите, сте вкарали това чудо тук горе? – нас-тоявам аз.

– Тук е, откакто къщата съществува – казва Себ. – Вероятно са го сглобили на място.

Логично е. Роялът изглежда по-стар от всички ни, взети заедно. Резбован е цялият със завъртулки, птици, цветя и лози. Повърхността му е била боядисана в тюркоазено, но в момента само тук-там са останали избелели петна от боята.

Оставяме пианото пак на пода, когато три от струните цъкват.

– Маааамка му. – Адски съм разочарован и покривам лицето си в шепа.

– Не мисля, че можем да го изнесем, без да го изпотрошим – казва Себ и в тона му се долавя съжаление. Той обожава Ейда и прегърна идеята да помогне да ѝ доставим пианото, въпреки контузеното му коляно.

Дори Ниро изглежда мрачен, докато оглежда прашния корпус на непомръдващото пиано.

– А сега какво? – пита Данте и прокарва мускулестата си ръка през оросеното му от пот чело.

– Вземи ѝ друго пиано – предлага Ниро.

Поклащам глава.

– Не искам да ѝ подарявам някакво си старо пиано.

– Знаеш ли... – разсъждава Себ. – В кампуса имат едно, което прилича горе-долу на това...

Себастиан все още посещава Чикагския обществен университет, въпреки че заради мен изгуби стипендията си на баскетболист. Той ме увери, че всичко вече отдавна е забравено, но няма как да не се чувствам като изрод всеки път, когато го видя да накуцва.

– Къде е?

– В музея на изкуствата.

– В музея! – прихва Ниро. – Сигурно е антика. Едва ли ще ни го дадат ей така.

Себ се усмихва.

– Че кой е казал нещо за даване?

Един час по-късно Ниро отвлича вниманието на уредничката в музея, докато аз изключвам камерите на гърба на сградата и подкупвам охраната, за да си вземе изключително дълга обедна почивка.

Данте спира в товарния отсек със закрито транспортно камионче, което е цялото проядено от ръжда.

– От къде намери тоя скрап? – пита Себ.

– Когато си закъсал, не можеш да подбиращ – изръмжава Данте.

– Но *можеш* да откраднеш – казвам аз, докато маневрирам с товарната количка, върху която е двестагодишното пиано, което откраднахме от изложбената експозиция „Ранните музиканти“. То не е голямо, колкото рояла на майката на Ейда, но Себ беше прав – корпусът му е боядисан в тюркоазен цвят, а поставката за нотните листове е украсена със същите завъртулки.

– Защо това изглежда по-добре от нашето? – пита Ниро, докато пригладжа косата си назад с две ръце.

– Сигурно защото не са се катерили по него три поколения деца – казва Себ. – Да не би току-що да си изучавал уредничката?

– Каза ми да я разсейвам.

– Като я *заприказваш* нещо.

– В такъв случай ще трябва и да говоря с нея.

Себ поклаща глава към Ниро.

– Няма да е зле да опиташ някой път.

– Когато изпитам нужда малкият ми брат да ми дава съвети за жени, ще се опомня и ще се върна към реалността, в която нямам нужда малкият ми брат да ме наставлява.

– Себ е прав – изрѣмжава Данте

– О, я млъквай – сопва се Ниро. – В крайна сметка аз *искам* да съм необвързан. Не ми се слушат глупостите ви, некадърници.

Не се намесвам, защото въпреки че съм единственият от тук присъстващите, който е във връзка, споделям мнението на Ниро, че ще е най-добре за женското съсловие, ако той бъде сам.

Качваме пианото в транспортното камионче.

Точно когато се каним да затворим задните врати, уредничката изтичва от залата на Ренесанса. Косата ѝ е разрошена, а ризата ѝ е закопчана накриво. Тя вижда Ниро и пианото, започва да крещи и хуква към нас.

– Тръгвай, тръгвай! – изревава Ниро на Данте, докато затръшва вратите на каросерията.

Когато се отдалечаваме, чувам треперливия ѝ вик.

– *Ще те спинам, Грег!*

Поглеждам към Ниро, който е свит до откраднатото пиано.

– Казал си ѝ, че се казваш Грег ли?

Той повдига рамене.

– Е, и?

Себ изпръхтява през пръсти.

– Защо Грег?

– Не знам – отвръща Ниро. Мога да се закълна, че леко се изчервява. – Това беше първото име, което ми изникна в главата.

Представата за Ниро като „Грег“ кара всички ни да се заливаме от смях, даже и Данте.

– И откъде накъде това име ще е по-странно от моето собствено? – настоява Ниро раздразнено.

– Просто е така – хили се Данте.

Приклекнал съм отзад в каросерията заедно с Ниро и Себ и придържаме пианото да не мърда, докато Данте прави остри завои с разнебитения камион.

– Дайте да закараме това в апартамента – подхвърлям аз аз. – Преди още нещо да се е объркало.

Ще си каже човек, че не знам, че такива неща не се изричат на глас.

Още не съм довършил изречението, когато нещо ни удря отстрани и започват да ми се привиждат звезди.

Е Й Д А

Денят ми в спа центъра с Неса е точно толкова възхитителен, колкото Кал обеща. Прекарваме цяла сутрин в масаж на краката, лакиране на ноктите, киснене в кални бани и ядене на охладено грозде.

Разказвам на Неса историята за първото ми посещение тук. Тя се смее, докато накрая сълзи потичат от очите ѝ.

– Не мога да повярвам, че вие двамата не се избихте един друг.

Ухилвам се.

– Не е като да не сме правили опити.

Неса ми подарява гигантска кутия, увита в червена панделка.

– Честит рожден ден!

– Това не трябва ли да ми го дадеш по-късно? – питам аз.

Със семейството на Кал и моето ще се съберем на купон у нас – само торта, шампанско и плейлист с музика, до който Имоджин *няма* да припарва. Отказвам да слушам Брамс на рождения си ден.

– Всъщност е за партито – усмихва се Неса.

– Е, в такъв случай...

Радостно разкъсвам хартията и панделката, като заедно с тях разпарчетосвам и кутията като някоя побесняла миеща мечка.

Вътре откривам цяла бала пухкав пурпурен тюл, осеян с блестящи червени ягоди.

– Това е рокля – казва Неса вежливо.

Изваждам я от кутията и незабавно започвам да се кикотя от възторг.

– Кал ще откачи.

– Не му казвай, че е от мен – подсмивва се тя.

Неса ми помага с грима. Покрай всичките събития, които посещавам с Кал, станах много по-добра в контенето, но не съм сигурна, че някога ръката ми ще бъде толкова стабилна, колкото се изисква за перфектната очна линия.

Неса прави крачка назад и подсвирва в израз на високата оценка, която ми поставя.

– Червеното ти отива. Размерът точен ли ти е?

– Малко ми е тясна – признавам аз.
– Мога да я сменя...
– Не, взела си правилния размер. Сигурно трябва да спра да ям тиквен пай за закуска.
– Къде изобщо намираш тиквен пай по това време на годината? – смее се Неса.
– Сама си го приготвям. Дояде ми се и нямах търпение да стане ноември. Останало ми е малко от него, трябва да дойдеш и да го опиташ. Сложих портокалов сок в пълнежа. Това ще промени живота ти...

Спирам, защото Неса изглежда се забавлява, докато ме наблюдава.

– Какво? – питам аз.

Тя навежда глава и леко се намръщва.

– Изглеждаш...

– Лакома? Откачена?

Тя се размива.

– Щях да кажа... сияйна.

– Сега вече знам, че ме занасяш.

Козметичката се връща в помещението с бутилка шампанско „Моет“ в кофа с лед и две чаши.

– От съпруга ви. – Тя ми се усмихва, отваря тапата, налива в чашите от пенливата течност и ни подава по една.

– За какво да се чукнем? – питам Неса и вдигам чашата си.

Тя оставя своята, без изобщо да я докосне.

– Преди това искам да те попитам нещо...

Час по-късно Неса ме оставя в апартамента ми. Сърцето ми бие учестено и главата ми бучи. Толкова съм нетърпелива да видя Кал, че дори съм забравила, че все още съм облечена в роклята с ягодите.

Той отваря вратата ни, щом чува ключа ми в ключалката.

– Ейда! – Той ме придърпва с ръце. – О, боже, тази рокля... видът ти си заслужава посещение в спешното.

Поглеждам го изненадано, защото той наистина изглежда като току-що *върнал* се от спешното.

– *Кал, какво се е случило?*

Той се заглежда надолу към тялото си – към скъсаната си риза, раната на ръката му и порязванията от горната страна на дланите му.

– Дълга история – казва той, хваща ме за ръката и ме отвежда в хола.

Там намирам купчина подпалки, които някога може да са били пиано. Две от крачетата са счупени, клавиатурата е сцепена на две, а струните стърчат във всички посоки.

– Какво е това? – Не мога да не се засмея.

– Подаръкът за рождения ти ден – обяснява тъжно Кал.

Дръпвам го на дивана, целувам горкичкото му контузено чело, окървавените му устни и мръсните му бузи.

– Какво се случи, любов моя?

Кал ми разказва цялата история, като започва с крана, който е наел, за да извади пианото на майка ми през прозореца, и завършва с камиона на пекарната, който минал на червено и се врязал в камиончето с второто пиано, благоверния ми съпруг и тримата ми братя вътре.

– Другите добре ли са?

– Да, добре са. Искам да кажа, изглеждат горе-долу така – Кал посочва към себе си, – но няма нищо счупено.

– Освен пианото – изсумтявам аз.

– Да, освен пианото, – отвърща Кал, без следа от хумор в гласа му. – Искях да направя днешния ден специален, но всичко се обърка.

Раменете му увисват и главата му клюмва.

Бедничкият ми съпруг перфекционист. Неприятностите, които си е докарал в опит да ме направи щастлива, ме изпълват с болезнена радост. Усещам стягане в гърдите и очите ми горят.

Прегръщам го през раменете с едната си ръка и го целувам отстрани по главата.

– Обичам новото си пиано. Ще кажем на всички, че това е модерно изкуство.

– Искях това да е най-хубавият рожден ден... – измърморва Кал.

Обхващам лицето му в шепи и го принуждавам да ме погледне.

– Любов моя, това е най-хубавият ми рожден ден.

– Знам, че се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре.

– Не, не е така.

Не мога да сдържам радостта си. Кал оглежда лицето ми и настроението му вече се повдига леко, въпреки че още

нищо не съм му казала.

– Какво става.

– Имам подарък за теб.

– Това трябваше да е *твоят* рожден ден.

– Той е и за двама ни.

Гледа ме право в очите. Виждам първите проблясъци на разбиране, които са ярки като утринно слънце.

– Да не би да...

Стисвам здраво ръцете му.

– Ще си имаме бебе.

Звукът, който се изтръгва от Кал, е нещо средно между смях и ридание.

– Ейда! – извиква той, скача от дивана, обгръща ме с ръце и ме завърта. После се осъзнава и ме оставя на земята

толкова внимателно, все едно съм чуплива. – Кога разбра?

– Преди около час – смея се аз. – Всъщност сестра ти ми го каза – явно Неса е по-просветена от мен в половото здраве.

– Това е... – Гласът на Кал се пречупва. – Най-добрата новина, която съм получавал някога. Не мога да повярвам,

Ейда, боже, толкова съм щастлив...

Той отново ме грабва в обятията си. Тази прегръдка е от онзи вид, при който усещаш, че всичките ни чувства се вливат от единия в другия, докато не ни погълнат всецяло.

Когато се отдръпваме, той ме държи за раменете и ме оглежда от горе до долу.

– Трябваше да се досетя, цялата сияеш.

Кал изглежда сякаш току-що е преживял ураган, но и той сияе – в очите му има влажен блясък, а усмивката му искри ярко.

– Как мислиш, момче ли ще е или момиче? – пита той.

– Няма значение, само стискай палци да прилича на баща си.

Кал преплита пръстите си с моите.

– Надявам се да прилича и на двама ни, защото заедно сме по-добри.

Не можете да се наситите на Калъм и Ейда?

Прочетете горещата нова бонус глава.

Бонус глава

КАЛЪМ

Хелоун

Тази вечер с Ейда трябва да посетим благотворително събитие в „Сикс Флагс“, но още не сме се разбрали какви кос-тюми ще облечем. Тя си беше навила на пръста да сме Фродо и Гандалф, но ѝ казах, че няма никакъв шанс цяла вечер да се разхождам с брада и рокля.

– Това не е рокля, а роба! – настоява тя. Скандализирана е и по лицето ѝ личи, че не може да повярва, че се е омъжила за човек, който не е наясно с модните детайли в Средната земя. При положение, че тя би трябвало да е впечатлена, че изобщо знам какво е „средна земя“, защото преди шест месеца със сигурност няхах никаква представа.

– Защо да не изберем нещо класическо? – питам аз. – Какво ще кажеш за Дани и Санди от „Брилянтин“?

Ейда прави физиономия.

– Ами Мерилин Монро и Джо Димаджо?

– Не можеш да носиш екип на Янките – казва тя, – това е кошунство.

– Тогава какво? – питам аз. – Моля те, само не казвай Хари Потър.

– Нямаше да кажа Хари Потър.

Ейда поклаща високомерно глава, но по цвета на бузите ѝ мога да разбера, че тя абсолютно, на сто процента възнамеряваше да предложи Хари Потър като следващ вариант.

– Хайде – увещавам я. – Просто трябва да облечем нещо, за да можем да отидем на събитието и да ни направят няколко снимки. После ще се усамотим, само ние двамата...

Пъхвам зад ухото ѝ кичур от лъскавата ѝ тъмна коса. Плъзвам пръстите си надолу по линията на челюстта ѝ, чак до деликатно заострената ѝ малка брадичка, която е вирната упорито.

Тази седмица си скъсах задника от работа, както и Ейда. Имам чувството, че сме изкарали заедно не повече от пет минути. Ето защо, докато палецът ми обхожда долната ѝ устна, членът ми се втвърдява в панталоните и се притиска неловко срещу ципа. Нуждая се от жена си. Неистово.

– Дали пък да не го пропуснем... – предлагам аз. На път съм да я хвана, да я придърпам към себе си, да смажа меките ѝ устни в моите и да опитам от сладостта на устата ѝ.

– Не става! – казва Ейда. – То е за „Секънд Старт“.

Поглеждам я недоумяващо, а тя завърта очи.

– Благотворителната организация, която подкрепя вече възрастни хора да завършат образованието си, не помниш ли? Майка ти сто пъти попита дали ще отидем. Ще превърти, ако не се появим.

Въздъхвам.

– Добре. Само избери нещо и те моля, Ейда, нека не е прекалено странно. Не искам да се окажа в положението на Джъстин Трюдо и след време да съжалявам.

– Довери ми се – казва тя и ми хвърля дръзка и адски неб-лагонадеждна усмивка. – Ще намеря идеалните костюми.

Повдига се на пръсти и ме целува. Истината е, че е минало страшно много време, откакто не съм я целувал като хората. Почти не си спомням колко хубаво мирише, особено след като е тичала навън по задачи цял ден. Ухае на измиващ сапун, свеж въздух и запалена шума. Лекият дъх на дим в косата ѝ кара сърцето ми да бие като лудо. Винаги ще свързвам Ейда с аромата на огън.

Опитвам се да я заключа в обятията си, но тя се изплъзва от хватката ми и леко ме плясва по задника, докато се освобождава.

– Ще взема костюми – обещава тя. – Не се тревожи за нищо.³²

Хм. Никога не е на добро, когато цитира песни.

Работата е там, нямам време да се тревожа за това. Пред мен стои цяла камара шибани бюрократични гадости, с които трябва да се занимавам.

Не мога да кажа, че се наслаждавам особено на същинската работа като районен кмет. Отегчителна е и няма край. Обаче наистина отваря всички врати, за които се надявах, плюс още много други. Имам пръст във всички големи сделки в Чикаго, по един или друг начин. Хората, които страняха от семейството ми заради калното петно на престъпното ни минало, сега са принудени да работят с мен, ако искат да постигнат нещо. Печатът в ръцете ми

може да послужи и за тояга.

Следобедът ми минава в срещи и телефонни разговори, измежду които ми бе доставена и абсурдно голяма кошница с уиски и черен шоколад от името на Карденас. В негов интерес е това да е само грандиозното начало на поредица от придобивки, с които възнамерява да ме облагодетелства, в случай че за следващия си проект наистина иска промяна в парцелирането.

Около осемнайсет часа секретарката ми чука на вратата и внася голяма бяла кутия. Толкова е голяма, че едва успява да избута вратата с бедрата си, за да я отвори, като се олюлява на мъничките си токчета. Разбира се, Еванджелин не е повече от четириесет и пет килограма заедно с огромната ѝ вълнена жилетка, така че за нея всичко е тежко.

– Съпругата ви донесе това – казва тя леко задъхана, докато хвърля кутията върху бюрото ми. – Каза ми да ви помогна да се закопчаете, както и да се уверя, че ще сте готов до 18:15 ч. – Тя плъзва очилата с пластмасова рамка нагоре по носа си и поглежда часовника си. – Имате дванайсет минути – добавя тя услужливо.

Опитвам се да се подготвя за всичко, което е възможно да открия вътре. Явно Ейда ми изпрати костюма в последния момент, за да нямам време да споря.

Отварям капака. Посреща ме острата миризма на гума и купчина черна материя.

Изваждам тежкия костюм и го държа пред възхитения поглед на Еванджелин.

– Ооо! – изписква тя. – Батман! Перфектен избор, г-н Грифин. Мога да си ви представя в „Черният рицар“.

Изобщо не се виждам в ролята на герой. Въпреки това намирам Батман за подходящ избор. Той е тактик, пресметлив, практичен. Не е бойскаут като Супермен.

Не мога да не се засмея леко на игливостта на Ейда. Предполагам, че съм богатият бизнесмен, който денем влиза в един образ, а нощем в друг.

Идеално е за благотворителното събитие. Сега ми остава да се притеснявам как ще се облече Ейда, за да си подхождаме. Няма да се учудя, ако се е маскирала на Пингвина, само за да се ебава с мен.

– Имате ли нужда от помощ, за да го облечете? – пита с надежда Еванджелин.

Тя е два пъти по-възрастна от мен и има трима внуци, но това не я спира да ми налага лек сексуален тормоз на работното място.

Ейда го намира за изключително забавно. Тя се сприятели с Еванджелин, както всъщност става с повечето хора, с които прекарва повече време. Ейда носи на секретарката ми айс мокачино всеки път, когато идва да ме посети. Преди да влезе в кабинета ми, двете се кикотят пред вратата по повече от двацет минути.

– Не, благодаря – заявявам твърдо на Еванджелин. – Мога да се справя и сам.

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Прекарвам цели дванайсет минути в борба с костюма, пелерината и качулката. Приключвам тъкмо навреме и бързам към очакващия ме таункар.

Ейда стои до черния „Линкълн“, облечена в ярко зелено боди, високи до коленете ботуши и наметало, направено от лис-та. Сложила си е някакъв лосион за оцветяване на косата, за да ѝ придаде червеникав оттенък. Изглежда доста впечатляващо на фона на маслиновата ѝ кожа. Устните ѝ са покрити с вишневочервено червило, което пасва на косата ѝ.

Бодито е обгърнало извивките ѝ като втора кожа. Абсолютно нищо не ми идва на ум, което да кажа, затова просто спирам и се вирам в нея.

– Как, по дяволите, се очаква да държа ръцете си далеч от теб? – питам аз.

– Просто не го прави – усмихва се тя.

– Никога не съм предполагал, че с червена коса изглеждаш толкова добре.

– Кажи го отново, но с гласа на Батман.

– В никакъв случай. Няма да говоря с преправен глас цяла нощ.

– Само веднъж. Моля те?

Хвърлям бърз поглед към шофьорската седалка, за да проверя дали Джак ни слуша, и понижавам гласа си до грубо ръмжене.

– Рейчълъ!

Ейда се разсмива толкова силно, че нищо чудно да се подмокри в чисто новия си костюм.

– Това беше – предупреждавам я аз. – Няма да го направя повече.

– Беше супер – казва тя и поднася устните си към моите, за да ме целуне. Когато устите ни се срещат, прокарва леко топлия си и мек език по моите, след което го вкарва в устата ми. Незабавно отговарям на целувката ѝ и я задълбочавам още повече, за да се насладя на уникалния ѝ богат и сладък вкус. – Внимавай – прошепва тя, – целувката ми е отровна.

– Наясно съм – изръмждавам. – Спомням си сватбения ни ден.

Ейда се подсмива без грам разкаяние.

И аз не съжалявам. Всяка битка, всяка кавга, всяка лудория, която двамата сме направили, ни е довела до тук, до този момент. Не бих променил нищо, защото не мога да поема риска нещата да се развият другояче. Ейда – момичето, което ме предизвиква и допълва по начини, които никога не съм си представял, е моя. Каквото и да ни е коствало, за да се окажем тук, бих го направил пак, дори ако трябва и сто пъти.

Целувам я още веднъж и след това се качваме отзад в колата – Ейда грациозно, а аз едва-едва, защото гуменият костюм почти не се свива в коленете. Прибирам наметалото си, за да не го заципя с вратата, и потегляме.

Джак ни откарва до „Сикс Флагс“. За събитието е нает целият парк, така че всички учащи се, които са спонсорирани от благотворителната организация, могат да доведат децата си, за да се возят на влакчетата през цялата нощ и да пируват със сладолед, пуканки, гевреци и хотдог.

Още щом пристигаме, откривам майка ми. Облякла се е като Медуза – с гръцка тога и впечатляваща глава със змии вместо коса. Тя ме повежда на обиколка из гостите, като се ръкува с другите членове на борда и с неколцина наскоро дипломирали се възпитаници.

Навсякъде гъмжи от представители на медиите, които снимат, затова при всяко ръкостискане трябва да позирам и да се усмихвам с отработената си усмивка на политик.

– Идеално – казва майка ми щастливо. – Най-хубавите снимки ще сложим в уебсайта. Целта ни е да удвоим даренията от миналата година.

Майка ми не може да се спре. Независимо дали става въпрос за благотворителност, за вечеря или за безскрупулно поглъщане на друга компания, тя винаги трябва да надминава очакванията.

Фотографът прави още няколко снимки, след което спира.

– Знаете ли – казва той, – трябва да ви снимаме заедно с жена ви как се возите на новото скоростно влакче в парка. С костюмите ви ще се получи идеално.

– Разбира се, каквото е необходимо – отвърщам аз.

Ейда се сковава до мен.

– Какво скоростно влакче? – пита тя.

– Откритото въртящо се скоростно влакче „Жокера“. Току-що го монтираха. Идеално е за Батман и Отровната Айви – ухилва се той.

– Какво е, въ... какво ще рече „открито и въртящо се“? – казва Ейда.

Досега не съм чувал този тон на гласа ѝ. Ако не знаех колко безразсъдна и авантюристично настроена е съпругата ми, щях да си помисля, че я е страх.

Фотографът не забелязва, че Ейда е позеленяла като бодито си и продължава да обяснява.

– О, ще ви хареса! Пътниците не са във вагонетки върху релсите. Те са в седалки, които са разположени от двете страни на релсите, така че да се въртят и преобръщат свободно във въздуха!

– Въртене и преобръщане? – повтаря Ейда и преглъща със затруднение.

– Мда! – отвърща фотографът, нарамва чантата си и се приготвя да ни поведе нататък. – Високо е колкото дванайсететажна сграда, някои от възвишенията са деветдесетградусови, има много свободно падане... откровено иновативни неща. Изненадан съм, че не сте чели за него. Работи на принципа на магнита, технологията е изключително нова и не е използвана досега...

Звучи, сякаш чете от сборник неща, от които те побиват тръпки. Очите на Ейда са станали толкова големи, че заемат половината ѝ лице.

– Не е нужно да идваш – казвам ѝ аз. – Мога да отида и сам, ако те е страх.

Тя извърта глава, за да ми отпрати кръвнишки поглед.

– Не ме е *страх* – казва язвително. – Говорим за най-обикновено кръгче със скоростно влакче.

И все пак коленете ѝ са повече от леко разтреперани, когато тръгва след фотографа, който ни повежда към гигантското зелено-лилаво стоманено скеле.

Поклащам глава заради ината ѝ и се нареждам заедно с нея. Понеже паркът не е препълнен, както обикновено, имаме не повече от три минути на разположение, за да се подготвим, преди да ни закопчат с коланите.

– Идеално! – казва фотографът и вдига палец. – Ще ви чакам тук, долу. Опитайте се да изглеждате супер развълнувани! Ще ви шпракна, когато се появите от тази извивка.

Той посочва едно от първите спускания по време на пътуването. Ейда е мълчалива и бледа, сякаш всеки момент ще я екзекутират.

– Все още можеш да слезеш – казвам аз.

– В никакъв случай – отвърща тя и примирено затваря очи.

Седалките се олюляват, когато веригите на лифта се размър-дват при потеглянето и ни понасят към първото

изкачване.

Трябва да призная, че тази пукнатина в бронята на Ейда ми харесва. Досега не е показвала признаци на страх от каквото и да било. Включително и от неща, които наистина могат да я убият.

Дишането ѝ е учестено и повърхностно и гърдите ѝ се притискат в тънката материя на бодито. Виждам връхчетата на зърната ѝ и как е стегнала ръцете си, докато стиска презрамките на предпазния колан.

Няма да се учудя, ако всичко това показва колко извратен съм станал, но има нещо в цялата ситуация, което е необичайно... възбуждащо. Може би се дължи на факта, че когато е изплашена, Ейда изглежда точно както когато е възбудена. Зениците ѝ са разширени, дишането ѝ е затруднено и кожата ѝ е съвсем леко оросена от пот.

Седалките се издигат все по-високо и по-високо. Толкова сме високо, че над нас е единствено черното, изпъстрено със звезди небе. Очакването е напрегащо, защото знаем, че колкото по-нагоре отиваме, толкова повече ще трябва да се спускаме после.

– Не се притеснявай – казвам ѝ и слагам ръката си върху нейната, – тук съм.

– Знам – промърморва тя, без да си отваря очите.

Седалките спират на върха на първото възвишение. Следва секунда на мъчително очакване, след което скоростното влакче се спуска надолу.

Ейда започва да крещи.

Когато приключва първият лупинг, залепям усмивка на лицето си, защото забелязвам фотографа да ни снима. Със сигурност усмивката ми прилича по-скоро на гримаса. През цялото време, докато светкавиците проблясват, Ейда не спира да крещи. После минаваме покрай фотографа, но продължаваме напред, без дори да намалим. Всъщност набираме скорост.

Премествам ръката си към бедрото на Ейда и я стискам утешително. Мускулите ѝ са напрегнати. Усещам колко е скована и присвита, а очите ѝ продължават да са затворени.

Това скоростно влакче е ненормално, най-бързото, на което съм се качвал. Въпреки това вози изненадващо гладко, което може би се дължи на технологията с магнитите, за която говореше фотографът. Правим хоризонтални и вертикални лупинги с бясна скорост, но няма никакви отсечени движения или друсане. Чувството наистина е като че ли летиш.

Ръката ми се плъзва малко по-нагоре по бедрото на Ейда. Пръстите ми са точно до ръба на бодито ѝ. Пулсът ми се ускорява и причината не е влакчето.

Напъхвам пръстите си под еластичната материя и усещам гладката и мека кожа по гънките на женствеността ѝ. Очите ѝ най-после се отварят, а ирисите ѝ са толкова дълбоко опушено сиви, че ми напомнят за всякакви жарки и опасни неща. Когато Ейда ме поглежда, страхът ѝ се е превърнал в нещо друго.

Прокарвам показалеца и средния си пръст в меката ѝ и мок-ра долина и намирам клитора ѝ. Дразня малкото снопче, докато накрая я чувам да ахва, след което натискам пръстите си докрай в нея и превръщам ахването ѝ в стон.

Продължаваме да летим на атракцията, като понякога сме изправени, а друг път сме с главата надолу. Седалки ни са застопорени една за друга, затова няма значение в каква посока се движим – ръката ми е плътно притисната към котенцето ѝ и пръстите ми влизат и излизат от нея.

Ейда отмята главата си назад към облегалката и отново затваря очи, но този път е по-скоро от удоволствие, отколкото от ужас. Покрай свистенето на седалките и писъците на другите пътници, никой не може да чуе звуците, които тя издава.

Когато започнах, тя вече беше обезумяла, но сега адреналинът ѝ се изстреля в небесата. В момента цялото напрежение се е превърнало във възбуда. Вместо да тръгва от нулата, за да стигне до оргазъм, тя е на половината път, даже на три четвърти от него. Мога да усетя как котенцето ѝ се свива около пръстите ми, а бедрата ѝ се избутват срещу колана и ръката ми.

Зърната ѝ са толкова твърди, че виждам дори най-малките детайли през бодито ѝ, сякаш е гола. Искане ми се да можех да хвана в устата си перфектните ѝ гърди, но съм прикован на мяс-то. Мога единствено да продължа да я докосвам и да увелича натиска, докато търкам клитора ѝ с палец.

Никога не е била толкова мокра. Никога не съм виждал гърдите ѝ да се повдигат толкова силно. Бедрата ѝ треперят. Цялото ѝ тяло тръпне. Вече изкачваме последното възвишение преди края на обиколката.

Влакчето се спуска надолу още веднъж, пъхам пръсти дълбоко в Ейда и тя започва да крещи. Викът ѝ не секва, а звукът се слива с писъците на останалите хора, макар че е предизвикан от съвсем различна емоция. Докато падаме свободно надолу, усещам как котенцето ѝ пулсира около пръстите ми. Главата ѝ е отметната назад, гърлото ѝ е стегнато от удоволствие, а ръцете ѝ стискат здраво презрамките на колана.

Накрая се спускаме на земята и седалките се плъзват към платформата за слизване. Отдръпвам ръката си точно

навреме.

Скоростното влакче спира, предпазните колани се отключват със свистене, вдигат се нагоре и ни освобождават.

Ейда все още се задъхва, а лицето ѝ е зачервено и изпотено. Трябва да ѝ помогна да се изправи на омекналите си като гума крака, които сякаш искат да тръгнат в две различни посоки.

– Дамата добре ли е? – пита служител от атракциона.

– О, чувства се отлично – уверявам го аз. – Тя обожаваше скоростните влакчета.

Ейда издава сподавен звук, който е нещо средно между смях и стон. Служителят изглежда разтревожен, затова я избутвам покрай него и премятам ръка през раменете ѝ.

– Добре ли си? – питам я аз, когато вече сме се отдалечили от влакчето и пак сме сред павилионите.

Тя се обляга на мен отстрани, защото коленете ѝ все още не я държат.

– Пак ли се опитваш да ме убиеш, любов моя? – пита тя. – Защото за малко да получа инфаркт.

– Мога да те довърша с острието ми – изръмжавам в ухото ѝ. – Ще те пробода с него няколко пъти.

Когато тя вдига поглед към мен, очите ѝ са замъглени от похот и в тях няма и следа от задоволениост.

– Обещавах ли? – пита ме.

Хваща ме за ръката и ме издърпва в къщата на огледалата. Тази атракция не е популярна и ние сме сами вътре.

Повежда ме през лабиринта от стъкло, докато не се оказваме заобиколени отвсякъде от собствените ни отражения. Тогава ме целува. Устата ѝ е топла и гладна, а в дъха ѝ се усещат леките, ясни следи от адреналина.

Сега вече мога да направя онова, за което умирах преди малко – смъквам предната част бодито ѝ, изваждам една от зноините ѝ и пухкави гърди и я наляпвам. Смуча зърното ѝ, докато не стане твърдо точно както беше на влакчето, при което тя ме умолява да направя същото и с другата ѝ гърда, като буквално сама ме храни с нея.

Смуча зърната ѝ, докато започнат да пулсират, след което отново мушвам пръстите си в нея. Мокра е. Толкова е чувствителна, че едва издържа да я докосвам, но отчаяно го желае.

А аз желая нея. Така силно копнея да вкарам члена си в това мокро котенце, че едва ли някога в живота си съм искал нещо друго толкова много. Работата е там, че съм в капана на шибания гумен костюм, който ме възпрепятства по-ефективно и от усмирителна риза.

За щастие и Ейда е твърдо решена да го махне от мен. Без изобщо да ѝ пука дали ще остане здрав, тя го дърпа, тегли и опъва ожесточено, докато той не се свлича в краката ми. Членът ми е освободен и е вирнат напред като таран.

Нямам необходимото търпение, за да направя същото с нейния костюм, затова издърпвам настрана долната част на бодито ѝ и прониквам в нея. Повдигам я нагоре и краката ѝ се увиват около кръста ми, а ръцете ѝ са заключени около врата ми. Подобно на пътуването с влакчето, имам чувството, че вече съм на половината път. Няма любовна игра, няма подготовка. Придържам я с ръцете си, докато я чукам силно и бързо като лунатик. Хубаво е да съм в нея.

Заобиколени сме от собствените ни отражения, всяко от които се различава по форма и размер. Виждам сто различни версии на жена ми, но всяка от тях е тя: Ейда горда, щастлива, похотлива, упорита, радостна, игрива, необузdana.

Това е идеалният начин да видя съпругата си. Ейда е изменчива като вятъра, но въпреки това винаги е себе си.

Едва издържам при вида дори само на едно от нейните превъплъщения, а да бъда обграден от всички страни е повече, отколкото мога да понеса. Виждам пищното ѝ тяло от всеки ъгъл. То се тресе и се върти като в спирала навсякъде около мен. Поразително е.

Искам да удължа момента до безкрай, но не мога да се сдържа. Ускорил съм към оргазма подобно на скоростно влакче, което се спуска надолу. Безвъзвратно. Пропадам надолу, и надолу, и още по-надолу в Ейда и не искам никога да се връщам.

Обгръщам я с ръце и я притискам толкова силно, че аз самият едва дишам. Изригвам вътре в нея, докато съм заровил лице в шията ѝ, за да заглуша вика ми.

Когато замайването отшумява, аз съм адски потен и седя на земята, заобиколен от частите от костюма ми на Батман. Маската, пелерината и ботушите са все още върху мен. През цялото време не съм разбрал, че продължавам да ги нося. Сконфузен от вида на тези аксесоари върху иначе голото ми тяло, аз се боря да облека останалата част от костюма, а Ейда ми се присмива.

– Имаш ли нужда от помощ? – промърморва тя.

– Не бих отказал.

– Може би трябва да натиснеш Батсигнала за тревога...

Тя се залива от смях и дори не може да ме погледне.

– Смей се ти – казвам аз и за кой ли път дърпам костюма. – Не си мисли, че съм приключил с теб. Ще си платиш за всички подигравки, когато те върна у дома...

Ейда се развеселява още повече.

– О, нима? – пита тя. – Дайте повече подробности, г-н Уейн...

– Отровната Айви не знае тайната самоличност на Батман – информирам я аз.

– Обаче аз знам твоята – отвърща Ейда.

Вярно е. Тя ме познава. Оpozнала е всичките ми лица. Виждала е не само сина, братя, гангстера и съветника, а и истинската ми същност.

Аз съм мъжът, който е безрезервно влюбен в нея.

О, НЕ! НЕСА Е БИЛА ОТВЛЕЧЕНА...

Прочетете откъс от ПОХИТЕНА НАСЛЕДНИЦА – книга втора от поредицата „Безпощадни по рождение“ – в която се разказва за Мико и Неса.

Заръчвам на Клара да облече Неса за вечеря. Възнамерявам да я изкуша с храна, а ако не се получи, насила ще ѝ я навра в гърлото.

Така или иначе исках да я видя отново лично. Като фигура на екрана на телефона ми тя ме забавлява, но това не може да се сравни с изящния букет от страх и ярост, който тя доставя в плътта.

Когато Йонас я довлича в официалната трапезария, забелязвам, че Клара си е свършила работата доста добре. Виждал съм Неса само в облеклото ѝ за танци или в ученически униформи, винаги с вързана коса и току-що почистено лице. Когато е облечена, за да впечатлява, Неса Грифин е шибано зашеметяваща.

Няколкото дни без храна я накараха да изглежда слаба като вейка. Зелената копринена рокля е прилепнала по тялото ѝ и издава всяко нейно вдишване, включително внезапното поемане на въздух, когато ме забелязва да я чакам. Светло-кестенявата ѝ коса се спуска около раменете ѝ на вълни. Не очаквах да е толкова дълга и гъста. Отразява светлината по същия начин, както копринената ѝ рокля, блестящата ѝ кожа и големите ѝ зелени очи. Всяка част от нея е сияйна.

Обаче е невероятно крехка. Плашещо е колко тънки са ръцете ѝ, пръстите ѝ, шията ѝ. Мога да счупя пилешките ѝ кос-тици, без даже да положа усилие. Когато се обръща, виждам ключиците и лопатките ѝ. Единствената част от нея, която има извивки, са големите ѝ, меки и треперещи устни.

С радост установявам, че Клара е гримирала цялото лице на Неса, но е оставила устните ѝ без червило. Цветът им е бледо розов като балетна пантофка. Неподправен и невинен цвят. Чудя се дали и зърната ѝ са същият нюанс. Продължавам да виждам блеодокафявите лунички, разпръснати по бузите и носа ѝ. Те са сладки и някак детински, за разлика от изненадващо тъмните вежди, които одушевяват лицето ѝ като препинателни знаци. Веждите ѝ се издигат като криле на птица, когато е изненадана, и се свиват жаловито, когато е притеснена.

Дори облечена по този начин, приведена във възможно най-зрял и сексапилен вид, Неса изглежда като девойка. Тя е чиста и млада, което е в противовес с тази къща, където всичко е старо и прашно.

Невинността ѝ не ми се струва привлекателна. Напротив, намирам я за вбесяваща.

Как си позволява да крачи през живота като лъскава скулптура, която само си проси да я строшиш? Тя е бреме за всички около себе си – невъзможно е да я защитиш, невъзможно е да я опазиш ненакърнена.

Колкото по-скоро започна да я сломявам, толкова по-добре ще бъде за всички.

Затова я карам да седне. Карам я да яде.

Опитва се да склучи нелепа сделка с мен и аз ѝ позволявам. Не ме интересува дали ще се скита из къщата. Тя не може да избяга, още по-малко пък с проследяващото устройство около глезена ѝ. То показва местоположението ѝ по всяко време, където и да отиде. Ако се опита да го счупи и то спре да отчита пулса през кожата ѝ дори само за секунда, аз ще бъда известен.

Любопитен съм да видя къде ще отиде и какво ще направи. Омръзна ми да я гледам в стаята ѝ.

Малката ѝ победа ще я окуражи, което само ще я накара да се срине още повече. А ако тя наистина започне да ми вярва мъничко, ако реши, че мога да се вразумя с... още по-добре.

Постоянната проява на жестокост не е работещият механизъм да си пробиеш път в нечий ум. Комбинацията от добро и лошо, от даване и отнемане прецаква главата. Непредвидимостта кара хората отчаяно да се стремят да ти угодят.

След като приключваме с храната, отвеждам Неса в балната зала. Няколко пъти съм я гледал как танцува – в „Джънгъл“, в „Лейк Сити Балет“ и в капан в стаята ѝ, в пространството до леглото ѝ с балдахин.

Танцът я преобразява. Момичето, което се изчервява и не може да срещне погледа ми, няма нищо общо с онова, което се раздава под звуците на музиката.

Чувството е все едно наблюдаваш обсебване. Когато я поемам в ръцете си, скованото ѝ и крехко тяло се отпуска и

втечнява подобно на материята на роклята ѝ. Музиката нахлува в нея и я кара да пулсира с енергия, която е прекалено мощна за крехката ѝ фигура. Тя буквално вибрира под ръцете ми. Очите ѝ блестят и сякаш е спряла да ме забелязва, освен като средство, което да я движи из помещението.

Кара ме едва ли не да ревнувам. Изчезнала е някъде, където не мога да я намеря. Чувства нещо, което не мога да почувствам.

Въртя я все по-бързо и по-бързо. Добър съм в танците, съща както и във всичко останало – бърз и координиран. По този начин работя, по този начин се бия. Дори така правя секс.

Разликата е там, че това не ми доставя удоволствие, както на Неса. Очите ѝ се затварят и устните ѝ се отварят. На лицето ѝ е изписано изражение, което жените обикновено имат при оргазъм. Тялото ѝ се притиска към моето, горещо и влажно от пот. Усещам ударите на сърцето ѝ през тънката коприна. Усещам как зърната ѝ се втвърдяват срещу гърдите ми.

Навеждам я назад и разкривам деликатното ѝ гърло. Не знам дали искам да я целуна или да я ухапя. Или да увия ръце около врата ѝ и да го стисна. Искам да направя нещо, за да я изтръгна от мястото, на което се е отнесла. Искам да върна вниманието ѝ обратно към мен.

Странно. Обикновено се дразня да съм обект на женското внимание. Мразя нуждата им, вкопчените им ръце. Използвам ги за секс, но много ясно давам да се разбере, че няма да има разговори, няма да има привързване и в никакъв случай няма да има любов.

Не съм целувал жена от години.

И на всичкото това отгоре ето ме тук, вирам се надолу към затворените очи и разтворените устни на Неса и си мисля колко лесно би било да смажа деликатната ѝ уста под моята, да пхна езика си между устните ѝ и да вкуся сладостта ѝ като нектара на цвете.

Вместо това докосвам шията ѝ, която е с цвят слонова кост, и прокаравам върховете на пръстите си по гърдната ѝ кост. Кожата ѝ е мека като на новородено.

Очите ѝ се отварят изведнъж и тя се отдръпва от мен, а на лицето ѝ е изписан ужас.

Сега вече ме вижда. Сега ме гледа – с неподправено отвращение.

– Не ме докосвай! – извиква тя.

Усещам горчиво пробождане от задоволство, когато я виждам толкова рязко изтръгната от нейния свят. Въобразява си, че може да лети в небесата, когато си пожелае ли? Е, ще я издърпам докрай, за да ѝ припомня как стоят нещата.

– Връщай се в стаята си – казвам аз и изпитвам удоволствие от факта, че напуска помещението по мое желание. Тя е затворничка тук и е по-добре да не го забравя. Може да съм ѝ позволил да се разхожда из къщата, но това не променя установения ред. Ще яде, когато аз кажа. Ще носи каквото аз кажа. Ще идва, когато ѝ кажа. И ще си отива, когато аз ѝ кажа.

Неса е страшно щастлива да си тръгне. Изнася се тичешком, а подгъвът на зелената копринена рокля се вее зад нея като пелерина.

След като вече си е отишла, очаквам да се върна към обичайното си състояние на апатия. Тя е краткотрайно примигване на радара ми. Моментно смущение, което изчезва със същата светкавична скорост.

Само че не и тази вечер. Ароматът ѝ се задържа в ноздрите ми – сладък бадем и червено вино. Върховете на пръстите ми все още усещат мекотата на кожата ѝ.

За автора

Софи живее в Западните Скалисти планини заедно със съпруга си, двамата им сина и малката им дъщеричка. Тя пише напрегнати и остроумни романтични книги, чиито героини са силни и даровити жени, а мъжете са готови на всичко, за да пленят сърцата им.

Тя е леко вманиачена на тема преходи сред природата, бодибилдинг и комедийни предавания на живо. Перфектният ѝ ден би бил да заведе децата в „Хари Потър Уърлд“, после с господин Ларк да отидат на танци и накрая да се отпусне в компанията на хубава книга и гигантски пакет чипс.

Софи Ларк
БЕЗМИЛОСТЕН ПРИНЦ

Американска

Първо издание

Отговорен редактор: *Милена Ташева*

Редактор: *Петя Ангелова*

Коректор: *Кристина Цонева-Кръстева*

Предпечатна подготовка: *Петър Дамянов*

Формат: 60/90/16 Печатни коли: 21

Сиела Норма АД

1510 София, бул. Владимир Вазов № 9

тел. 02 903 00 23

www.cicla.bg

[1](#) Fox grape (Vitis labrusca) е сорт десертно грозде, разпространено в САЩ и Канада. – Б.пр.

[2](#) „Търсене на дом по света“ е американска реалити-телевизионна програма, която в България се излъчва по Травъл ченъл. – Б.р.

[3](#) Марк Ротко е американски художник от руско-еврейски произход. Въпреки че отказва да се обяви за последовател на определено движение в изкуството, е определян като един от най-ярките представители на абстрактния експресионизъм. – Б.р.

[4](#) „Дъблинчани“ е сборник с 15 разказа от Джеймс Джойс, първоначално издаден през 1914 г. Те създават натуралистично изображение на живота на ирландците от средната класа в Дъблин в началото на XX век. – Б.пр.

[5](#) „Нанси Дрю“ е американски мистъри трилър от 2007 г., базиран на мистериозните романи за едноименната тийнейджърска детективка от Едуард Стратмайер. – Б.р.

[6](#) Големият глад (1845—1849 год.) е наричан картофен, защото възниква в резултат на съсипаната реколта на картофите, които са основно препитание на ирландското население тогава. – Б.пр.

[7](#) March Madness („Мартенска лудост“) е мъжки баскетболен турнир, провеждан от Националната студентска спортна асоциация в САЩ, чиито срещи се играят предимно през месец март. – Б.пр.

[8](#) Популярно в САЩ състезание по бягане, в което се надпреварват двойки, тичащи с левия крак на единия участник, завързан за десния крак на другия участник. – Б.пр.

[9](#) Ultimate Fighting Championship е най-голямата MMA организация в света, чието седалище е в Северна Америка. – Б.пр.

[10](#) Герой от древногръцката митология. Според легендата бащата на Икар му изработил чифт крила от пера, залепени с восък, за да може да избяга от остров Крит. Предупредил го да не лети прекалено високо с тях, защото слънцето ще ги разтопи. Той обаче не го послушал и се удавил в морето. – Б.пр.

[11](#) Американски баскетболист, играещ за Ню Йорк Никс и националния отбор на САЩ. – Б.р.

[12](#) Една голяма чиния тип плато за поднасяне Marie Daâge от модела „Алое“ струва над 450 долара. – Б.пр.

[13](#) Точният цитат е: „... ако при голяма трудност си неизменно готов да се възползваш от всяка възможност, ще успееш да избегнеш бедата“. В превод на Христо Шемтов. – Б.пр.

[14](#) Town sag е модел на „Линкълн“, който в САЩ се е превърнал в нарицателно за голяма луксозна кола, стил седан. – Б.пр.

[15](#) Единственият заподозрян в убийството на Джон Кенеди. – Б.пр.

[16](#) Последният споменат в Стария завет съдия на древен Израил. Той притежавал невероятна сила, дадена му от Бог, която се криела в дългата му коса. – Б.пр.

[17](#) Американско телевизионно риалити, фокусирано върху модата, което дълги години е водено от Хайди Клум. – Б.пр.

[18](#) Лекарство на основата на спинефрин, което се използва при животозастрашаващи алергични състояния. – Б.пр.

[19](#) Техника за изтезание, при която пленникът има чувството, че се дави, защото върху плат, покриващ лицето и дихателните му пътища, бива изливана вода. – Б.пр.

[20](#) Диетичен режим, при който се следи приемът на макронутриенти да е в строго определени граници – 10–35% протеини, 20–35% мазнини и 45–65% въглехидрати. – Б.пр.

[21](#) Показан разстрел на седем членове и сътрудници на ирландско-американската организация Норт Сайд Ганг в Чикаго, случила се по времето, когато Ал Капоне оглавявал италианската мафия в града. – Б.пр.

[22](#) „Чикаго Транзит Ауторити“ (Chicago Transit Authority) е независима организация, която управлява целия обществен транспорт в град Чикаго без метрото. – Б.пр.

[23](#) Игра на думи – в превод от английски думата capital означава главен. – Б.р.

[24](#) Сицилианска жаргонна дума за мъжки полов орган, която намира широка употреба в значението на „мамка му“. – Б.пр.

[25](#) Престани! – Б.пр.

[26](#) Стига бе! Наистина ли? Писна ми! – Б.пр.

[27](#) Разбирам. Да. Скоро ще съм там. – Б.пр.

[28](#) Герой на П. Г. Удхаус от произведението „Питайге Джийвс“, който работи като прислужник. – Б.пр.

[29](#) Жаргонна дума за екстази. – Б.пр.

[30](#) Мъжки костюм с панталон с висока талия, торбести крачоли със стегнати маншети и тиранги, а отгоре дълго сако с широки ревери и обемни подпътници на раменете. – Б.пр.

[31](#) Иван Павлов е установил, че ако дълго време кучето получава храна, когато тиктака часовник например, след определен период то ще започне да слюноотделя дори само при звука от часовника, без наличието на храна. – Б.пр.

[32](#) „Don't you worry 'bout a thing“ е заглавие на песен на Стиви Уондър. – Б.пр.